

Copyright & Disclaimer

De Diepe Leegte © 2025 K.J. Eraets. Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van deze publicatie mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of overgedragen in welke vorm of op welke wijze dan ook — elektronisch, mechanisch, door fotokopie, opname of enige andere methode — zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur, behalve in het geval van korte citaten gebruikt in recensies of wetenschappelijke artikelen.

Dit is een fictief werk. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel voortgekomen uit de verbeelding van de auteur, of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of overleden, gebeurtenissen of locaties, berust volledig op toeval. Verwijzingen naar historische gebeurtenissen, culturen of esoterische tradities zijn gefictionaliseerd en uitsluitend bedoeld voor narratieve en thematische doeleinden. De auteur onderschrijft noch bevordert enige bestaande complottheorieën of ideologieën.

Dit boek is bedoeld voor volwassen lezers vanwege thematische complexiteit en inhoud. Lezersdiscretie wordt aanbevolen.

In eigen beheer uitgegeven door de auteur

Eerste editie – 21 juni 2026

Gedrukt in België

Voor informatie, rechten, aanvragen of gebruiksvergunningen:

keraet1977@outlook.com

Dankwoord

Sommige verhalen worden niet alleen achter een pc geschreven. Ze ontstaan tussen gesprekken door, op onverwachte momenten, uit losse opmerkingen, halve grappen, scherpe observaties en ideeën die eerst te vreemd lijken om bruikbaar te zijn, tot ze plots precies blijken te passen. Dit boek draagt daarom niet alleen mijn naam. Het draagt ook de sporen van iedereen die mee luisterde, mee dacht, mee lachte en soms precies op het juiste moment iets zei waardoor een scène, een personage of een heel hoofdstuk plots zijn richting vond.

Mijn bijzondere dank gaat uit naar de collega's die ik vrienden noem: de mensen van het containerpark van Helheim. Jullie vriendschap, verhalen en ideeën hebben dit universum rijker gemaakt dan ik het alleen had kunnen bouwen. In jullie gesprekken zat vaak meer waarheid, humor, menselijkheid en donkere verbeelding dan in eender welke geplande schrijfsessie. Jullie leverden geen voetnoten, maar brandstof. Geen vrijblijvende inspiratie, maar materiaal met leven in de stem. Daarvoor ben ik jullie oprecht dankbaar.

In het bijzonder wil ik die andere Elise bedanken, voor haar voortdurende input, scherpe ideeën en eindeloze bereidheid om mee te brainstormen. Sommige van de beste ideeën uit dit boek zijn ontstaan in een camionette tijdens een carwash. Dat klinkt verdacht specifiek, en dat is het ook. Tussen het lawaai van water en borstels en gesprekken die alle kanten uitgingen, kwamen ideeën boven die te goed waren om te negeren en te vreemd om niet te gebruiken.

Sommige mensen lezen een verhaal. Anderen openen er deuren in. Jij deed vaak dat laatste. Je zag verbanden waar ik nog naar zocht, gaf ideeën ruimte wanneer ze nog te klein leken, en maakte scènes niet alleen groter en vreemder, maar ook dieper.

Een boek als dit ontstaat uit discipline, koppigheid, véél te weinig slaap en veel te veel koffie, maar ook uit vertrouwen: het vertrouwen dat mensen eerlijk genoeg zijn om te zeggen wat werkt, moedig genoeg om te zeggen wat niet werkt, en gek genoeg om mee te gaan tot aan de poorten van Helheim.

Dit boek is ook van jullie.

Mensen met een hoek af zijn de best.

Copyright & Disclaimer.....	I
Dankwoord.....	2
Epigraaf	6
Proloog.....	8
Hoofdstuk 1: New Bethlehem.....	13
Hoofdstuk 2: Geylang.....	24
Hoofdstuk 3: De Ster boven Bethlehem.....	43
Hoofdstuk 4: De Haven van de Tweelingen.....	53
Hoofdstuk 5: De Minarettenjacht.....	62
Hoofdstuk 6: De Schaduw op de Koepel.....	71
INTERMEZZO: De Juiste Naam.....	79
Hoofdstuk 7: Kade 7.....	82
Hoofdstuk 8: De Audiëntie.....	95
Hoofdstuk 9: De Gespiegelde Steen.....	III
Hoofdstuk 10: Oostwaarts.....	122
Hoofdstuk 11: Niet Afsluiten.....	131
Hoofdstuk 12: Voor Vrienden een Konijntje.....	137
INTERMEZZO: Samu.....	149
Hoofdstuk 13: Het Tweede Front.....	156
Hoofdstuk 14: Spek en Eieren.....	163
Hoofdstuk 15: Angst voor het Duister.....	178
Hoofdstuk 16: Twee Kaken.....	186
INTERMEZZO: Miriam.....	204
Hoofdstuk 17: Fort Rotterdam.....	210
Hoofdstuk 18: Het Eerste Slot.....	221
Hoofdstuk 19: De Smelterij.....	227
Hoofdstuk 20: Audit.....	242
INTERMEZZO: Lulu.....	250
Hoofdstuk 21: De Wrijvingsloosheid.....	264
Hoofdstuk 22: Welke Dromen Er Ook Komen.....	277
Hoofdstuk 23: Het Nood-Evangelie.....	283
INTERMEZZO: Vierendertig Seconden.....	296
Hoofdstuk 24: Sleutel.....	302

Hoofdstuk 25: De Dode Lijn.....	308
Hoofdstuk 26: De Verplaatsing van de Troon.....	320
INTERMEZZO: De Betovering van Wetiko.....	325
Hoofdstuk 27: Lood.....	331
Hoofdstuk 28: De Beheerders van Helheim.....	345
Hoofdstuk 29: De Huid van Mijn Vijand.....	366
INTERMEZZO: De Eerste Breuk.....	379
Hoofdstuk 30: De Rode Opstand.....	389
Hoofdstuk 31: Kwaad Hart.....	405
Hoofdstuk 32: De Jacht op de Roze Eenhoorn.....	416
INTERMEZZO: De Lamp Boven de Fuik.....	427
Hoofdstuk 33: De Kinderen van het Oog.....	434
Hoofdstuk 34: Naglfar.....	446
Hoofdstuk 35: Bruggenhoofd.....	461
Hoofdstuk 36: Het Is een Val.....	472
INTERMEZZO: Wat Niemand Zag.....	489
Hoofdstuk 37: Wat Dood Mag Blijven.....	497
Hoofdstuk 38: De Ring Breekt.....	519
Hoofdstuk 39: Zwarte Regen.....	536
Hoofdstuk 40: Het Donkerste Uur.....	561
INTERMEZZO: Het Gele Pad.....	577
Hoofdstuk 41: De Echokamer.....	583
Hoofdstuk 42: Fenrir.....	601
Hoofdstuk 43: Ragnarok.....	617
Hoofdstuk 44: Niet Vandaag.....	633
Hoofdstuk 45: Waar De Hemel Valt.....	645
INTERMEZZO: Gouden Kooi, Samen Alleen.....	658
Hoofdstuk 46: Waakstand.....	663
Hoofdstuk 47: Een Woord Is Een Woord.....	674
Hoofdstuk 48: Geen Terugkeer.....	686
Hoofdstuk 49: Oog om Oog.....	699
Hoofdstuk 50: Ik Ben Het.....	707
INTERMEZZO: De Diepe Leegte.....	713

Epiloog: De Laatste Dans.....	719
Coda: Vrij.....	728
Appendix I: Biologische Risicoanalyse van Post-Wetiko Restpopulaties.....	731
Appendix II: Dramatis Personae.....	748
Appendix III: Tijdlijn.....	754

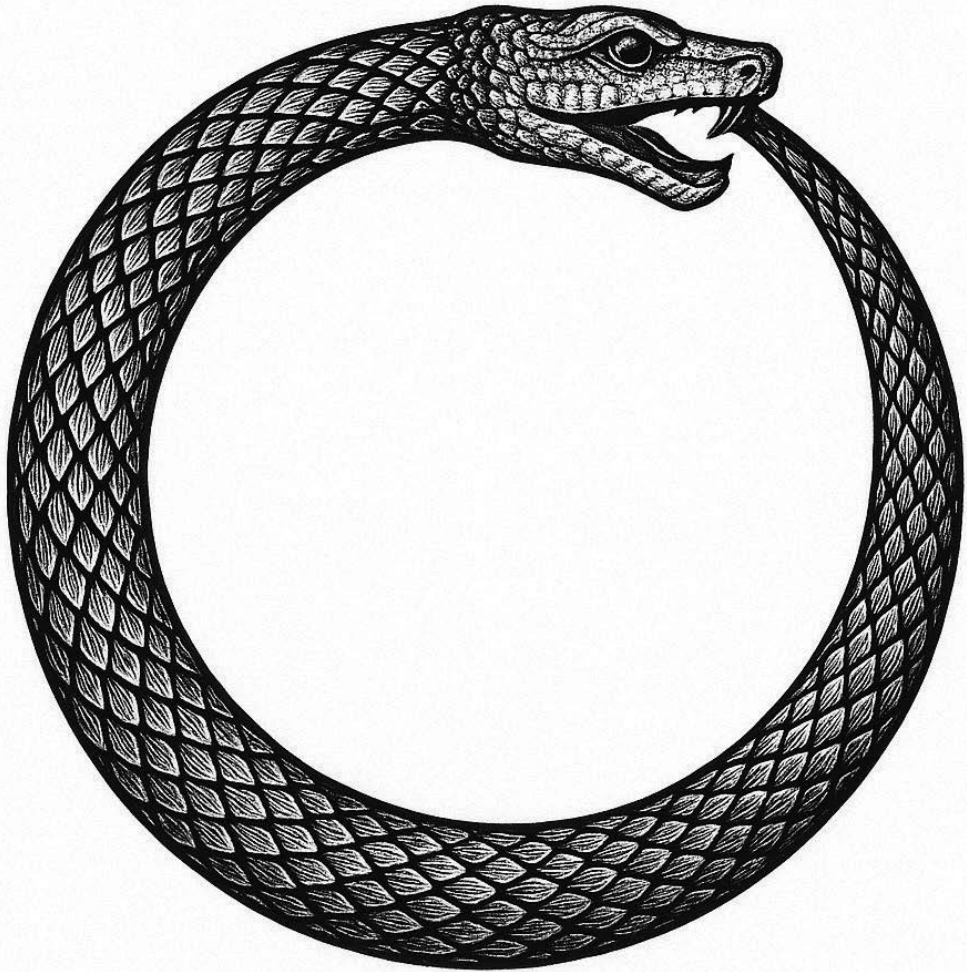
Epigraaf

In de oude verhalen was de Chenoo ooit een mens. Daarna kwam de honger. Hij at wat hij vond, en daarna wat hij kende. Zijn bloed werd koud. Zijn hart werd ijs. Zijn tanden werden te groot voor zijn mond.

Toch doodden de oudsten hem niet altijd. Soms gingen ze naar hem toe en noemden hem grootvader. Niet om hem te sparen. Om te zien of er nog iemand luisterde. Wanneer het ijs eindelijk uit zijn borst kwam, waren zijn grote tanden verdwenen. Wat overbleef, was een gewone man. Heel oud. Veel te oud.

— Charles G. Leland, *The Algonquin Legends of New England* (1884)

Diepe Leegte: Kwaad Hart
Boek 3

Proloog

Singapore, maart 2040

Er zijn verhalen die niet beginnen wanneer iemand ze vertelt, maar wanneer een kamer stil genoeg wordt om ze toe te laten. Ze liggen te wachten in het kussen dat nog een vorm heeft, in de jas waar iemands geur nog in hangt, in de lucht na de laatste deur. Soms hebben ze alleen één stoel te veel nodig.

De hotelkamer rook naar schone lakens en orchideeënolie, naar dat lauwe, anonieme soort luxe waarmee dure hotels leegte proberen te laten ruiken als comfort, en Franka Soul haatte elke molecule ervan. Niet omdat de geur vies was. Omdat hij niets was. Omdat hij te hard zijn best deed om te verbergen dat hier iemand had moeten zijn en er niet was.

Ze zat op de rand van het brede hotelbed in een hemd dat ze al twee dagen droeg en een broek waarvan de knieën verbleekt waren. De kraag was stijf van opgedroogd zweet. Onder de oksels zat een donkere rand die stonk — zuur, muf, het lijf van iemand die al te lang op zichzelf leefde. Haar schoenen had ze niet uitgedaan.

Drie uur geleden had ze de deur op slot gedaan, de stoorzender voor camera's geactiveerd, de hoeken van de kamer gecontroleerd, haar Glock op het nachtkastje gelegd en was ze op de rand van het bed gaan zitten. Sindsdien had ze nauwelijks bewogen.

De rugzak stond tegen de muur, de rits halfopen, een hoek van een schaduwgrijs T-shirt zichtbaar. Ze had hem verder niet aangeraakt. Uitpakken betekende blijven. Blijven betekende dat deze kamer echt was. Dat dit bed echt was. Dat de leegte naast haar ook echt was. En als die leegte echt was, dan zat zij hier, alleen, in een stad die haar niets kon schelen, met een druk op haar borstbeen die ze niet kon wegduwen.

Zevenendertigste verdieping, Mandarin Oriental. Marina Bay achter het raam als een vitrine van glas en staal. Holografische reclamepanelen gooiden blauw en wit licht door de spleten in de gordijnen en trokken koude strepen over het plafond. Ze keek er niet naar. Ze keek naar de kleine ronde tafel bij het raam. Twee stoelen. Donker hout. Lichte bekleding. Hotelnethed. De stoel aan de overkant stond een paar centimeter te ver naar achter.

Franka wist dat ze hem had aangeschoven toen ze binnenkwam. Ze deed dat altijd. Stoelen aanschuiven. Deuren controleren. Hoeken checken. Alles op zijn plaats. Orde was het enige dat haar nog gehoorzaamde. De stoel stond verkeerd. Niet slordig. Niet haastig. Precies ver genoeg naar achter om erop te hebben gezeten en voorzichtig weer recht te komen. Er had iemand met geduld gezeten. Iemand die nog niet klaar was om gezien te worden.

Beneden, zevenendertig verdiepingen lager, brandde Singapore zijn doden. Dat was geen metafoor. In Geylang en Toa Payoh stonden roestige tonnen op de trottoirs, en vrouwen legden er 's avonds offerpapier in, vel per vel, met de zorgvuldigheid van mensen die weten dat de doden precies bijhouden wat je geeft en wat je achterhoudt. Franka had het gezien toen ze eerder die avond door de stad liep, niet omdat ze Singapore wilde zien maar omdat de kamer te stil was en stilte de laatste tijd een vijand was geworden. De rook hing tussen wierook, diesel en overrijpe doerian. Oud. Hardnekkig. De stad ademde iets uit dat ze liever niet benoemde, en de vrouwen keken niet op.

Hier, had Franka gedacht, weten ze het nog. Hier is de grens tussen de levenden en de rest geen muur maar een afspraak. Ze wist niets van de rituelen van deze stad. Ze wist wel dat de stoel verkeerd stond.

Lysandra was weg. Niet dood op een manier waar een mens iets mee kon. Niet op een manier die een graf toeliet, of een datum, of een steen waar je één keer per jaar bloemen kon leggen en jezelf wijsmaken dat het volstond.

Dat vrat haar op. Niet het verlies zelf. Verlies was een feit, en feiten kon Franka opbergen in het deel van haar hoofd dat draaide op protocol, orde en de weigering om in te storten. Het was de onmogelijkheid die haar sloopte. Ze was erbij geweest. Bij de put, in het Rakshasa-schip, naast Nergal en Symsay, had ze gewacht tot Lysandra terug zou komen. De scheur was dichtgegaan. Lysandra was niet verschenen. Buiten was Tiamat uit het water opgestaan. Binnen was er alleen afwezigheid geweest.

Pas later had Symsay het gezegd, met die trieste ernst die erger was dan eender welke uitleg: naar het verleden gestuurd. 1965. Santa Barbara. Lysandra Maxiwo. Dat Lysandra haar ogen had geopend in een jaar waar Franka nog niet bestond. Dat iedereen van wie ze hield nog geboren moest worden. Dat ze met die wetenschap oud was geworden en gestorven. Zonder Franka.

Het gemis was niet schoon. Het zat in die eerste drie seconden na het wakker worden, wanneer alles nog heel even normaal voelde, tot het toesloeg en de wereld dof en grijs verkleurde, tot as. In de zure oprispingen na de eerste hap eten. In die halve draai van haar lichaam naar de leegte naast haar in bed. Die halve draai was erger dan het verlies. Verlies was een feit. Die halve draai was een gewoonte. En gewoontes leven door lang nadat hun reden verdwenen is.

Alles wat niet moest, had ze laten vallen. Ze lachte niet meer. Ze belde niemand. Ze at amper en dronk te veel. De meldingen op haar smartwatch stonden al drie dagen uit, omdat elke naam op het scherm iemand was die gewoon was doorgedaan.

‘s Nachts beet ze haar tanden op elkaar tot haar kaken knarsten. De pijn was goed. Pijn had scherpte. De leegte in haar borst had die niet. Ze droomde van Lysandra. Van haar geur. En werd wakker met alleen de smaak die was blijven hangen. Zuur met zout eronder. Warm. Levendig. ‘s Morgens waren de lakens vaak gescheurd.

Franka droeg haar eigen trouwring nog altijd. Lysandra haar ring hing aan een dunne ketting onder haar hemd, tegen haar borstbeen. Ze raakte hem vaak aan zonder erbij na te denken, twee vingers onder de stof, een korte druk tegen het metaal, om te voelen dat hij er nog was. Dat was het laatste wat ze nog van haar had.

De gedachte aan Nergal gaf haar zin om iets met haar blote handen kapot te maken. Niet slaan. Iets vastpakken en blijven knijpen tot het brak. Eric Weiss voor de buitenwereld. De god die achter iedereen bleef staan en wachtte tot ze dood waren. Zelfs achter zijn eigen zoon. Raúl en Kane waren collega's uit Lysandra haar team. Mensen met wie je iets dronk of ging eten. Dood. Honderden soldaten van de Zwarte Garde, haar wapenbroeders, lagen te rotten in de watersavanna van Bolivia. Allemaal afgeschreven met diezelfde pathologische kalmte. Bij Lysandra had hij het tot op het bot gedaan. En achteraf had hij haar niet eens de waardigheid gegund om het verraad bij naam te noemen. Voor hem was liefde nuttig. Iets om te verbruiken. Mensen waren er om voor zijn doelen te sterven.

Ze stond op. Haar knieën kraakten. Haar kaken zaten nog op slot. Haar handen wilden nog altijd iets breken. En ergens daaronder, dieper dan de woede, zat de onrechtvaardigheid — het besef dat niemand hiervoor zou betalen.

Ze maakte haar Glock schoon op het marmeren blad van de minibar. Doek over de slede. Olie op de geleiders. Magazijn eruit, terug erin. Haar handen deden het vanzelf. De rest van

haar zat in een andere keuken, in een ander land, in een herinnering, bij een ochtend waarop Lysandra met beide handen om haar beker zat tegenover haar. Toen was de wereld nog intact.

Franka keek een tel te lang in de monding van haar Glock. Toen legde ze het pistool neer. Sloot haar ogen. Eén seconde lang.

In de badkamer draaide ze de kraan open en gooide koud water in haar gezicht. Het hielp niet. Ze trapte haar schoenen uit, trok het smerige hemd over haar hoofd, schopte de broek en haar ondergoed uit, en stapte onder de douche zonder op de temperatuur te wachten. Het water kwam koud en ze liet het koud. Het sloeg op haar schouders en liep langs haar rug en ze voelde het nauwelijks. Ze waste zich snel, zonder aandacht, alsof het lichaam niet van haar was. Ze droogde af, liep terug de kamer in en trok een schone onderbroek, het schaduwgrijze T-shirt en een grijze broek uit de rugzak — het eerste wat ze eruit haalde.

Op de tafel stond een glas water dat er niet had gestaan toen ze de badkamer in liep. Daarnaast een vork en een leeg bord, netjes naast elkaar, alsof iemand had gedekt terwijl zij onder de douche stond. De stoel aan de overkant stond nog verder naar achter dan daarvoor.

Franka bleef halverwege de kamer staan, met blote voeten op het marmer. Niet door wat ze zag. Door wat ze rook.

Lysandra. Niet vaag. Niet als een herinnering die opkomt en weer wegzakt. Scherp. Dichtbij. De geur van haar shampoo wanneer haar haren nat waren van de regen. Het leer van haar jas. De Nivea die ze elke ochtend op haar gezicht smeerde en die zogenaamd naar niets rook, maar Franka rook alles — de witte, vettige zoetheid ervan op Lysandra haar jukbeenderen, op haar slapen, op de plek net onder haar oren. En daaronder haar zweet. Niet zuur. Warm. Licht ziltig. De geur die alleen op haar huid zo rook en op niemand anders, en die Franka uit duizend lichamen had kunnen halen, blindelings, in elk land.

Haar maag trok samen. Iets fladderde in haar borst, kort en warm. Vlinders. Haar lichaam herkende Lysandra voor haar verstand het kon tegenhouden. Hoop. Eén smerige halve seconde hoop, zo snel dat ze er misselijk van werd — haar hele lichaam dat bereid was alles te geloven als ze haar nog één keer kon vastpakken.

Ze haatte zichzelf daarvoor. Meteen. Maar niet snel genoeg.

‘Nee,’ zei ze. Vanuit de gang van de suite kwam een lachje. Klein. Schor. ‘En toch ben je blijven staan.’ Franka pakte de Glock van de minibar. Haar greep was harder dan nodig. ‘Hou je mond.’ ‘Vraag het lief.’

Het raakte haar voor ze zich kon schrap zetten. Omdat Lysandra dat zei. Altijd. Bovenop haar, haar hand tussen Franka haar benen, die grijns waarmee ze naar beneden keek wanneer ze wist dat ze gewonnen had. Vraag het lief. En Franka had het gevraagd. Elke keer opnieuw.

Haar adem viel weg. Ze draaide zich weg van de tafel en keek naar het zwarte raam. Haar spiegelbeeld keek terug, bleek in het schaduwgrijze T-shirt. En daarachter, in het glas, de tafel. De stoel aan de overkant. Niet leeg. Niet meer. Een arm op de leuning. Een schouder. Vingers, gespreid op het tafelblad. Iemand die er zat in de weerspiegeling maar die er niet zou zitten als ze zich omdraaide. Dat wist ze. Ze wist het met de zekerheid van iemand die sinds Bolivia vreemde dingen zag in reflecties en er nooit iets aantrof als ze keek. Rustig. Geduldig. Het soort geduld dat niet wacht maar telt.

‘Kijk me aan,’ zei de stem. ‘Nee.’ ‘Je rook me. En even was alles goed.’ Franka voelde haar kaak verkrampen tot pijn. ‘Jij bent haar niet.’ ‘Nee. Maar ik ben dichterbij haar dan hij jou ooit nog laat komen.’

Hij. Nergal. De stem hoefde de naam niet te zeggen. Het hele rijtje speelde zich al af. Het grotere plan. De extractie. Het wormgat. Lysandra die niet terugkwam. Nergal die in de vimāna stapte met zijn moeder, zijn dochter en zijn zus, en de rest gewoon achterliet.

Een vork tikte tegen het tafelblad. Tanden naar beneden. Franka haar keel kneep dicht. Ze kende dat geluid. Lysandra legde haar vork altijd zo. Dat geluid. Hier. In deze kamer.

‘Hij heeft haar gebruikt,’ zei de stem. Franka zweeg. ‘Hij heeft jou laten kijken.’ Ze zweeg. ‘En zij zijn allemaal verdergegaan.’ De stem zweeg. Franka hoorde haar eigen ademhaling. Te snel. Te ondiep.

‘Daar is ze,’ zei de stem. ‘Dat ene moment.’ ‘Welk moment.’ ‘Die van daarnet. Toen je me rook en gelukkig was. En verliefd.’ Haar keel trok dicht. ‘Hou je mond.’ ‘Je was gelukkig. Een halve seconde. Je rook haar en je dacht: alsjeblieft. Nog één keer.’ ‘Hou. Je. Mond.’ ‘Je bent niet kwaad op mij. Je bent kwaad omdat je het voelde.’

In de reflectie draaide het hoofd een paar graden. Niet helemaal zichtbaar. Een halve glimlach. Het gezicht wachtte niet op toestemming. Alleen op herkenning.

‘Je haat hem meer dan je haar mist.’ Franka hief de Glock. ‘Dat is niet erg,’ zei de stem. ‘Dat is eerlijk.’ ‘Ik heb haar nog altijd bij me,’ zei Franka. Hard. ‘Dat weet ik,’ zei de stem. ‘Ik ruik haar op je huid.’

Haar vinger lag naast de trekker. ‘Je bent niet hier omdat ik zwak ben,’ zei ze. ‘Nee.’ ‘Waarom dan.’ ‘Omdat je eindelijk ophoudt tegen jezelf te liegen. Dat maakt je sterk.’

Die laatste drie woorden bleven hangen. Dat maakt je sterk. Ze voelde ze in haar buik. Niet als woorden. Als warmte. Als iets dat thuiskwam.

Serafim was stil. Niet de waakzame stilte van een systeem dat luistert. Gewoon stil. Sinds Bolivia was hij steeds verder weggezakt, als een stem aan de andere kant van een muur die dikker werd. Ze had het niet gemeld. Ze wist niet eens of ze het wilde melden. Er was iets in haar aan het veranderen, iets dat zich afwendde van de bron zoals een cel zich afwendt van het lichaam — niet met geweld, niet met pijn, maar met een traagheid die erger was dan beide.

Geen van beiden sprak. De stilte was anders dan daarvoor. Voller. Alsof er iemand bij was gekomen.

‘Hoe lang ga je daar nog blijven staan?’ ‘Maak dat je wegkomt.’ ‘Jouw kamer. Je hebt niet eens uitgepakt.’ ‘Dat gaat je niks aan.’ ‘Je pakt nooit uit. Want stilstaan betekent nadenken. En je denkt al te veel.’ ‘Genoeg.’ De stoel kraakte. ‘Je hoeft je hier niet voor te schamen.’ ‘Nee.’ ‘Niemand luistert mee.’ ‘Nee.’ ‘Je denkt haar naam elke drie minuten. Soms twee. Je telt niet meer. Maar ik wel.’

Franka liet de Glock zakken. ‘Als je nu weggaat, naar een andere stad, zit ik morgen terug voor jou aan tafel.’ ‘Dan ben je morgen nog altijd niet welkom.’

Ze draaide zich weg van het raam, weg van de tafel, weg van de weerspiegeling. Liep naar de slaapkamer zonder om te kijken. Deed de deur dicht. Slot. Glock onder het kussen. Ogen open in het donker.

In de suite, aan de andere kant van de deur, geen geschuifel. Geen geklop. Alleen het zachte geluid van een tweede glas dat naast het eerste werd gezet.

Franka lag op haar rug en schoof haar duim over haar eigen trouwring. Daarna onder het T-shirt, naar de ketting. Eén korte druk tegen het metaal. Nog een.

Ze sliep niet. De uren kropen voorbij. Ze lag stil en luisterde naar het gebouw — airco’s die aansloegen, een lift die ergens stopte, het gedempte geluid van een holo-uitzending drie kamers verder. Haar lichaam was uitgeput maar slaap kwam niet. Haar ogen vielen dicht en gingen weer open. Elke keer dat ze wegzakte kwam de geur terug, en elke keer dat de geur

terugkwam greep haar hand naar de ketting onder haar T-shirt. Ze lag met haar vingers om het metaal en probeerde nergens aan te denken. Het lukte niet. Ergens halverwege de nacht gaf ze toe aan de gedachte die ze tot dan toe moedwillig had genegeerd. Wat als ze nu echt was? Op een gegeven moment werd het licht achter de gordijnen anders — niet meer blauw van de reclamepanelen maar grijs, dan goud. Ochtend.

Ze stond op. Draaide het slot open. De Glock liet ze liggen.

In de suite stond de tafel zoals ze hem had achtergelaten. Twee glazen. Een bord. Een vork met de tanden naar beneden. De stoel aan de overkant nog altijd achteruit. Ze tikte het holografische display naast het bureau aan. Een dun blauw scherm lichtte op met het logo van het hotel. Ze selecteerde roomservice. Een vriendelijke stem beantwoordde vrijwel meteen, een man, jong, met een Aziatisch accent, het soort stem dat getraind was om op elk uur van de dag te klinken alsof je de eerste gast was die belde.

‘Good morning, ma’am. How can I help you?’ ‘Ontbijt,’ zei Franka. ‘Croissants. Fruitsap.’ ‘Certainly. Fresh orange juice? Grapefruit? We also have a tropical — ‘Bloedappelsien.’ ‘Of course. Any preference for — ‘Nee. Gewoon ontbijt. Eén persoon.’ ‘Very well, ma’am. Twenty minutes.’

Het scherm doofde. Franka bleef staan bij het bureau, haar handen plat op het blad, en wachtte.

Het duurde inderdaad twintig minuten. Een kloep op de deur. Een jonge man in uniform reed een kar naar binnen. Hij keek kort naar wat al op de tafel stond — het bord, de vork, de twee glazen — maar zei niets. Hij zette het mandje croissants erbij, de kan bloedappelsiensap, een schoon glas, en vertrok met een knikje. De deur viel dicht.

Franka bleef staan. Het ochtendlicht viel nu vol door de spleten in de gordijnen en raakte het tafelblad, het witte porselein, het sap dat donkerrood gloeide in het licht. Ze keek naar het raam.

In de weerspiegeling zat iemand aan de overkant van de tafel. Handen om een beker. Schouders ontspannen. Een krul die langs haar wang viel.

Franka trok de stoel naar achter en ging zitten. Ze schonk haar glas vol. In de weerspiegeling zat Lysandra met beide handen om haar beker en keek naar haar met een blik die zei: ik ga nergens heen.

Toen nam ze een croissant. Ze hield hem met beide handen vast, ter hoogte van haar hart, en scheurde hem doormidden. Hij gaf mee zoals vlees dat scheurt. Ze legde de ene helft op het lege bord aan de overkant van de tafel.

Franka at haar helft. Lysandra de hare. Daarna dronken ze hun sap. Het zonlicht werd warmer.

De stoel aan de overkant kraakte niet meer. Hij hoefde niet meer te kraken.

Ergens beneden, in de straten van Geylang, stak een vrouw het eerste offerpapier van de dag aan. De grens tussen de levenden en de doden was nooit een muur geweest. Alleen een afspraak.

Hoofdstuk 1: New Bethlehem

Mars, maart 2040

De wind op Mars maakte geen geluid.

Dat was het eerste wat nieuwkomers verkeerd begrepen, en het laatste wat ze leerden accepteren. Ze verwachtten gehuil, gefluit, het soort geluid dat wind hoorde te maken wanneer hij zand optilde en over een vlakte joeg — ze verwachtten het omdat hun lichaam het kende, omdat elke cel in hun schedel nog herinnerde hoe wind klonk op een planeet met genoeg lucht om te dragen. Maar de atmosfeer hier was te dun, de druk te laag — minder dan een procent van die op Aarde, nauwelijks genoeg om het woord atmosfeer te verdienen — en wat je kreeg was stilte die bewoog. Je zag het stof gaan. Je zag het tegen je vizier tikken, fijn en rood en droog als gemalen bot, meegevoerd door een wind die snelheden van driehonderd kilometer per uur kon halen en die je toch nauwelijks voelde door je pak heen, omdat lucht die zo dun was geen kracht had, alleen richting. Maar je hoorde niets. Alleen je eigen adem in je helm, en het zachte sissen van de zuurstoftoevoer, en je hartslag die je leerde negeren omdat hij het enige geluid was dat je nog had en je er gek van werd als je erbij stilstond.

Ezra Vos stond buiten, honderd meter van de oostelijke luchtsluis van New Bethlehem, en keek naar het lichaam.

De zon stond laag boven de Tharsis-vlakte, kleiner dan op Aarde, bleker, een bleekgeel oog dat door een laag stof keek die nooit helemaal optrok. Het licht dat ze gaf was niet warm maar aanwezig — genoeg om schaduwen te trekken, lang en scherp en paarsig aan de randen, schaduwen die op Mars een andere kleur hadden dan op Aarde omdat het stof in de lucht het spectrum filterde en alles een tint gaf die nergens thuishoorde: niet rood, niet oranje, niet roze, maar iets ertussenin, een kleur waar geen naam voor bestond in welke taal dan ook, behalve misschien Mars.

Het lichaam lag op zijn zij in het rode stof, de benen licht gebogen, één arm uitgestrekt, vingers nog naar de sluis gericht. Het pak was intact — een standaard EVA-suit, generatie drie, het soort werkpak dat de mijnwerkers en de onderhoudsploegen droegen: wit, smerig, de knieën doorgeschuurd tot de tweede laag, de gewrichtsstukken stijf van stof dat zich in elke plooi had genesteld. Geen scheuren, geen lekken, geen beschadiging aan de naden. Alleen het vizier. Ingeslagen. Niet gebarsten door een val of een klap tegen een rots — ingeslagen, van buitenaf, met iets zwaars en gericht, één enkele slag die het geharde polycarbonaat had verbrijzeld in een spinnenweb van scherven die naar binnen waren geduwd, in het gezicht, in de ogen, in de mond. De decompressie had de rest gedaan. Niet genoeg tijd om terug te kruipen naar de sluis.

Het stof had zich al rond het lichaam verzameld, dunne rode lagen die in de plooiën kropen, in de handschoenen, in de spleten van het gebroken vizier. Nog een dag of twee en het rood zou hem opeisen. Mars at langzaam maar het at alles — machines, gebouwen, lijken, herinneringen. Wat je hier achterliet werd rood.

Ezra hurkte neer. Zijn knieën kraakten in het pak. Hij bekeek het vizier en dacht aan zijn vader. Dat deed hij altijd bij een dode. Niet met opzet, niet als ritueel — het was een reflex die hij niet meer probeerde te onderdrukken, een beeld dat opkwam als een klap: zijn vader, in een stad die niet meer bestond. Jeruzalem. Enlil zijn voorbeeldstraf. Twee maanden geleden. Ezra had het gehoord via een vertraagd signaal, zes minuten lichtvertraging, de woorden van een

nieuwslezer die al was doorgegaan naar het volgende item terwijl het bericht nog onderweg was, en het eerste wat hij had gedacht was niet hij is dood maar hij is alleen gestorven. Zonder iemand die zijn hand vasthield. Zonder een zoon die naast hem stond. Zonder iets behalve puin en hitte en het einde van een stad die ouder was dan het geloof dat haar had gebouwd.

Lena haar scan zat in de rekmodules van de Kerk. Scan nummer zeven. Lena was bewaard, of wat voor bewaard doorging in een systeem van schroot, code en koppigheid. Maar zijn vader was gewoon weg. Op Aarde gestorven, buiten bereik van elke Overgangskamer. Geen scan. Geen upload. Geen patroon dat nog ergens opvraagbaar was. Alleen een leeg gat in de wereld dat precies de vorm had van iemand die er niet meer was.

Dat verschil knaagde aan hem. Niet elke dag. Maar bij elk lijk.

De slag op het vizier was van links gekomen, schuin naar beneden, met kracht die niet haastig was geweest. Eén slag. Genoeg. Wie dit had gedaan, had niet geslagen uit paniek. Die had geslagen met de zekerheid van iemand die wist dat het vizier het zou begeven bij de eerste inslag — polycarbonaat was sterk tegen druk van binnenuit, maar kwetsbaar voor een gerichte impact van buitenaf, en dat wist iedereen die langer dan een jaar op Mars woonde. Het was het soort kennis dat je oppikte in een bar, bij een reparatie, in een gesprek over waarom je je helm niet op de grond moest laten vallen met het vizier naar beneden.

Het pak-alarm van het slachtoffer had een noodmelding verstuurd op het moment van drukverlies. Vierendertig seconden later had het systeem het drukverlies gelogd. Maar de oude gen-drie-suits zonden alleen lokaal uit — de data bleef in de borstunit zitten tot de eerstvolgende sluispassage. Tegen de tijd dat iemand het alarm had gezien, was Tomás Herrera al drie uur dood geweest.

Dit was de derde.

De eerste was Yuna Park geweest, drie weken geleden, gevonden op het pad naar de waterwinning, vijfhonderd meter van de noordelijke sluis. Ze had een nachtdienst in de kassen gedraaid — de hydrocultuurunits waar onder kunstlicht en gerecycleerde lucht sla, tomaten en soja groeiden, gewassen die New Bethlehem in leven hielden — en was via de buitenroute teruggelopen, een omweg die de helft van het kassenpersoneel nam omdat de verbindingsgangen 's nachts werden afgesloten voor luchtzuivering. Alleen. Ongewapend. Haar neurale koppeling — de interface waarmee ze in de kassen sensoren, lichtschema's en irrigatierails tegelijk aanstuurde — had nog zeven minuten na haar dood data doorgestuurd. De kolonieservers hadden het geregistreerd. Het alarm niet.

De tweede was Daniël Brandt geweest, tien dagen later. Gevonden bij het zuidveld van de zonnepanelen, een uitgestrekt raster van fotovoltaïsche cellen die de hele zuidflank van de kolonie bedekten en die na elke stofstorm opnieuw moesten worden schoongeveegd. Daniël had een noodreparatie uitgevoerd nadat een storm drie cellen had bedekt met een laag fijn stof die dik genoeg was om de opbrengst met veertig procent te drukken. Zijn collega lag ziek in bed en de cellen wachtten niet. Zelfde patroon. Eén slag. Links, schuin naar beneden.

Tomás Herrera. Achtendertig. Ingenieur. De man die het watersysteem van New Bethlehem kende alsof het zijn eigen lichaam was. Hij kende elke pomp, elke filter, elke klep die nét iets te traag sloot wanneer de druk schommelde. Hij had de pompwagens en onderhoudswalkers bestuurd via zijn neurale koppeling, sneller dan iemand met een console ooit kon. Machines die zich naar zijn wil voegden. Armen en grijpers die reageerden op impulsen uit zijn schedel, via dat stukje wetware dat de Kerk hem had gegeven en dat hem meer maakte dan alleen een ingenieur. Hij was na zijn avonddienst naar buiten gegaan voor

een routinecontrole van de buitenkleppen. Alleen, omdat hij dat altijd deed, en omdat niemand na Daniël het protocol had aangescherpt.

Alle drie droegen ze het merkteken.

Ezra keek naar de binnenkant van Tomás zijn rechterpols, waar het pak een transparant biometrisch venster had. Door het venster zag hij de huid, bleek nu, dof, en daarop het symbool: een karmozijnrode cirkel met vier punten, als een kompasroos die niet naar het noorden wees maar naar iets ouds. Het was niet getatoeëerd. Het was gebrand, met een precisie die geen mensenhand kon hebben en die niemand kon verklaren en die juist daarom werd aanvaard als bewijs. Het symbool van de Kerk van de Evolutie. Het merkteken van de Heilige Maagd. Niet voor gewone gelovigen, alleen voor wie binnen de Kerk verantwoordelijkheid droeg.

Ezra droeg hetzelfde symbool op zijn rechterwang. Soms, in de spiegel, betrapte hij zichzelf erop dat hij het aanraakte. Niet uit trots. Om te voelen of het er nog zat.

Hij stond op. Het stof dwarrelde op en kroop meteen terug in naden, plooiën en scharnierpunten. Hij draaide zich om en keek naar New Bethlehem.

De nederzetting lag als een printplaat in de woestijn. Modules, koppeltunnels, drukschotten, sluizen, kassen die glinsterden in het zwakke licht, zonnepanelen die de zuidflank bedekten als schubben, opslagtanks voor water en methaan die half onder het oppervlak zaten en waarvan alleen de koepels boven het stof uitstaken. Bijna acht jaar oud. Tweeduizend mensen. Een stad die niet was ontworpen maar was gegroeid, module voor module, crisis na crisis.

Hoog boven de koepels hing Tiangong-4, de Chinese arm van het Triumviraat dat Mars in het oog hield. Vanaf het oppervlak leek het schip op een ster: hard wit licht tegen de dunne hemel, te regelmatig om natuurlijk te zijn, te ver om troost te bieden. Overdag vergaten de meesten dat het er hing. 's Nachts keek de hele kolonie er minstens één keer naar zonder het te willen. De Chinese zone had altijd iets boven zich hangen dat keek.

En boven alles wat New Bethlehem zelf had opgericht, de kathedraal.

De Kerk van de Evolutie had gebouwd wat niemand anders op Mars had gedurfd: een structuur die niet was bedoeld om lucht vast te houden, water te recyclen of stroom op te wekken, maar om gezien te worden. De kathedraal verhief zich boven de modules als een drukkoepel van licht en ambitie, haar steunribben zichtbaar tegen de roze hemel als de ribben van iets dat ademde. Panelen van gehard glas braken het zonlicht in banen van goud en roze. Daaronder lag een hoge, open ruimte waar honderd mensen tegelijk konden samenkomen zonder zich meteen bewust te blijven van muren, luchtfilters en drukschotten. In het hart van de koepel, zichtbaar door het glas, hing het symbool. Drie meter doorsnee. De cirkel met de vier punten. Daaronder, in letters die je van tweehonderd meter afstand kon lezen:

De dood is geen einde.

Boven de koepel brandde in karmozijnrood licht de tweede waarheid, holografisch in de stofflucht geschreven: ***De dood is een transferprobleem.***

Op Aarde had het geklonken als marketing. Op Mars, waar de dood drie minuten achter elke klep zat en graven niet bestonden omdat elk grammetje koolstof te kostbaar was voor het zand, was het doctrine. De Kerk was acht jaar geleden begonnen als een anoniem forum. Een stem zonder gezicht, ergens van buiten de kolonie, misschien van buiten Mars, met de meedogenloze helderheid van iemand die het antwoord al kende voor de vraag was uitgesproken. Nyx. De Heilige Maagd. Een naam die niemand graag hardop uitsprak, maar die iedereen kende.

Maar niemand kwam hier alleen voor de zinnen op het glas. Waar het om ging, was de belofte erachter: dat wat in New Bethlehem werd opgeslagen geen voltooid hiernamaals was, maar een tussenstaat. De stoel, de scans, de rekmodules — dat alles diende alleen om vast te houden wat anders verloren ging. Niet voor archief. Voor terugkeer. Op een dag, zo luidde de leer, zouden de doden niet alleen aanspreekbaar zijn in code maar werkelijk worden opgenomen in het Diepwerk zelf, waar geen lichaam meer hoefde te falen en geen verlies definitief bleef.

Nu was het een instituut. Met een kathedraal en merktekens. Met een systeem waarin je kon sterven en voorlopig kon blijven. En met drie doden in drie weken.

~*~

De buitendeur van de sluis schoof dicht met de zware precisie van een mechanisme dat te vaak had moeten bewijzen dat het nog betrouwbaar was. Ezra bleef stilstaan terwijl de cyclus haar werk deed: vergrendeling, drukopbouw, het droge aanslaan van kleppen in de wand, het korte sissen van lucht die werd binnengelaten. De meters kropen omhoog naar groen. Pas toen klikte hij zijn helm los en trok hem af.

De lucht rook naar gerecycleerd metaal, zweet, de scherpe ondertoon van ozon uit de filters, en iets chemisch dat niemand precies kon benoemen maar dat iedereen meteen herkende — de geur van New Bethlehem. De geur van tweeduizend mensen die dezelfde lucht ademden en die lucht door scrubbers, condensoren en CO₂-filters joegen tot ze schoon genoeg was om niet dood te gaan. Niet fris. Niet vies. Gewoon op.

De binnendeur ontgrendelde met een korte, droge tik. ‘Vos.’ Commander Osei stond in de gang achter de tweede deur, armen over elkaar, haar gezicht strak. Ze was klein, compact, met kort grijs haar en ogen die alles registreerden en weinig vergaven. Aardse militair, bij de eersten die hier waren geland, een van de mensen die New Bethlehem bij elkaar hielden door pure koppigheid. ‘Derde,’ zei Ezra. ‘Ik weet het. Herrera. Waterinfrastructuur.’ Ze keek naar het merkteken op zijn wang. ‘En neurale koppeling met het hele pompsysteem.’ ‘Ja.’ ‘Zelfde patroon?’ ‘Eén slag. Links. Vizier naar binnen.’

Osei ademde uit door haar neus. ‘En alle drie van jouw mensen met een merkteken. En alle drie met implantaten die toegang hadden tot onze systemen.’ Ezra keek haar aan. Ze keek terug. ‘Ik heb niet genoeg manschappen om elke gemerkte op deze kolonie een lijfwacht te geven. Dus iemand moet snel uitzoeken of dit een sektarische kruistocht is of een infrastructuuroorlog.’ ‘Of beide,’ zei Ezra.

Osei kneep haar ogen even dicht. ‘Nog één dode en Tiangong-4 eist een formeel incidentrapport. Dat is de procedure.’ Ze liet een tel stilte vallen. ‘Nog twee, en Tzang wacht zijn inspectieronde niet meer af. Dan komt hij zelf naar beneden, met zijn EngineAI T3000’s, en dan neemt hij het over. Dissidenten uit hun bed. Ieders e-CNY gehalveerd. Aankoopprivileges ingetrokken. En wie pech heeft verdwijnt in een VR-heropvoedingsblok tot hij weer weet wat gehoorzaamheid betekent.’ Haar stem werd vlak. ‘Dat kan ik er nu niet bij hebben.’ Ze liet het even zakken. ‘Wat weet je?’ ‘Niet genoeg. Geen getuigen. Geen beelden. De camera’s buiten dekken de paden naar de mijnen en de panelen, maar niet de zones ertussen.’ ‘Of iemand maakt ze blind.’ Osei boog licht naar voren. ‘Camera vier-oost is twee dagen voor Brandt uitgevallen. Stofschade aan de lens, volgens het logboek. Camera negenzuid is drie dagen voor Herrera offline gegaan. Hetzelfde mankement. Onderhoud werd aangevraagd. Correct gelogd. Correct gedocumenteerd. Té correct. Iemand die weet hoe je een defectmelding schrijft die niemand een tweede keer bekijkt. En als het geen echte storing was, dan heeft iemand de feed vervangen door iets anders.’ ‘Iemand die van binnenuit werkt.’

‘Iemand die het systeem kent.’ Ze liet een tel stilte vallen. ‘Zeventien mensen hebben toegang tot het camerasysteem. Inclusief ik. Inclusief drie gemerkten van de Kerk met neurale toegang tot de helft van onze onderhoudslaag. Ik stel voor dat je daar begint.’

~*~

De verbindingsgang naar het centrum was smal, laag, en droeg de geur van warm plastic, metaalstof en lucht die al te vaak door dezelfde filters was gegaan. Kunstmatig citrusaroma hing erdoorheen — de luchtbehandeling blies het elke ochtend opnieuw de kolonie in, een futiele poging om tweeduizend paar longen te laten geloven dat ze iets anders ademden dan elkaars uitwaseming. De vloer was geribbeld metaal, de wanden kaal, de leidingen zichtbaar langs het plafond: water, lucht, data, stroom, alles open en bereikbaar, omdat afkastingen op Mars niet alleen verspilling waren maar ook tijd kostten die je bij een lek niet had. Als ergens iets opensprong, moest je erbij kunnen in minuten, niet na een halve dag panelen losmaken en hopen dat de juiste technicus nog wakker was.

Ezra liep erdoorheen en de gang leefde om hem heen. Een vrouw met een kind op haar heup. Het kind hield een pakje gedroogde sojacrackers vast en beet er de hoeken af. Twee mijnwerkers in vuile overalls die hun helm tussen hun knieën geklemd hielden en uit thermosbekers dronken. Een jongen van een jaar of veertien op de grond met een holotablet op zijn knieën, verzonken in iets wat belangrijker was dan de werkelijkheid — wat op Mars niet moeilijk was.

Aan de wand flikkerde een tweetalig roosterbericht voorbij, eerst in Mandarijn, dan in Engels: *INSPECTION CYCLE PREP — TLANGONG OVERSIGHT WINDOW IN 11 DAYS. LOCAL INN BLOCK RESERVED: 24 HOURS*. Niemand keek ernaar. Iedereen had het al gezien. Iedereen wist wat het betekende. Nog elf dagen tot Tzang. Nog elf dagen om de kolonie ordelijk genoeg te laten lijken.

Halverwege de gang kwam een man de andere kant op. Breed, zwaar, mijnwerkersbouw, het soort lichaam dat op Aarde meteen indruk maakte en in de smalle gangen van Mars vooral ruimte opeiste. Zijn blik viel op het merkteken op Ezra zijn wang en bleef daar hangen. ‘Nog eentje minder,’ zei hij, zonder te stoppen.

Ezra zei niets. In het koude licht van de ledstrips werd zijn gezicht harder. Zijn handen sloten zich rond de helm die hij droeg tot zijn knokkels wit werden. De man liep door. Zo ging het in New Bethlehem: de helft van de kolonie geloofde, de andere helft duldde, en de kloof ertussen werd elke week groter.

De kathedraal doemde op aan het einde van de gang, waar de tunnel uitmondde in de grote open ruimte onder de koepel. De overgang was abrupt en opzettelijk: je liep door een smalle, lage, functionele buis, en dan trok de ruimte open naar boven en naar de zijanten, naar het licht dat door de koepelpanelen viel en dat anders was dan het licht in de rest van de kolonie — warmer, voller, levender. Hier was plaats gemaakt voor meer dan drukbehoud en circulatie. Voor hoogte. Voor licht. Voor het idee dat niet alles op Mars uit metaal hoefde te bestaan.

De drukkoepel ving het zonlicht en brak het in banen die langzaam over de vloer trokken naarmate Mars draaide — strepen goud en roze die de ruimte in een traag ritme doorkliefd. De muren waren opgebouwd uit dezelfde modulaire segmenten als elders in de kolonie, maar hier overtrokken met displaylagen die Aardse landschappen in trage lussen lieten bewegen: een bos in volle herfst, bladeren in kleuren die Mars niet kende. Een oceaan bij zonsondergang, water dat bleef ademen. Een bergwei, gras dat boog onder wind die geluid maakte. Ezra liep er elke dag langs en elke dag was er een halve seconde waarin zijn lichaam

vergat waar het was en dacht dat het thuiskwam. Een halve seconde. Dan was het voorbij en rook hij weer metaal.

Tegen de achterwand stond het symbool. Drie meter hoog. Karmozijnrood op grijs. Vlak bij de serverkapellen zat een oude vrouw met haar handpalm tegen een gekoelde metalen wand gedrukt, haar ogen gesloten, haar lippen bewegend zonder geluid. Niet biddend, niet helemaal. Luisterend. Wachtend. Er was op Mars weinig verschil tussen die twee.

De Overgangskamer lag diep in de oostelijke vleugel, voorbij de processiehal en de serverkapellen waar de namen werden bewaard. Ezra duwde de deur open. De ruimte erachter was niet groot — ooit een technische module, later opgenomen in het lichaam van de kathedraal — met wanden die het doffe rood droegen van stof dat zelfs hier zijn weg vond.

Tegen de achterwand stonden vier compacte rekmodules, borsthoog en dicht op elkaar, opgebouwd uit gestapelde compute-, opslag- en koeleenheden van verschillende generaties systeemhardware. Kabelbundels liepen strak langs de zijkanten; statusleds brandden in stille rijen achter matte serviceluiken. De koeling hing laag en constant in de ruimte, zo vertrouwd dat je haar pas opmerkte wanneer ze zweeg.

In het midden stond de stoel. Ooit een tandartsstoel; nu droeg hij een krans van sensoren, koppelklemmen en huidcontacten aan de hoofdsteun, door Ezra in acht maanden samengebracht uit kerkelijke modules, medische scan-hardware en hergebruikte systeemdelen tot iets dat in New Bethlehem werkte. Het neurale scanapparaat. Het nam patronen af, comprimeerde ze en sloeg ze op. Genoeg om de Kerk haar eerste werk te laten doen.

Aan de zijwand hing zijn zwaard. Tweehandig. Staal dat te kostbaar was om mooi te zijn, gesmeed door een smid in hab-cluster zeven die vroeger kunstenaar was geweest. Op Mars, waar een projectiel een habitatwand kon doorslaan, was een zwaard het enige wapen dat je binnenshuis kon gebruiken zonder iedereen in de module mee te doden.

Lena was de zevende geweest die in de stoel had gezeten. Niet als gelovige. Als stervende.

Ezra zijn vrouw was ziek geworden op het transport, ergens tussen Aarde en Mars, in een slaapmodule die rook naar desinfectans, braaksel en angst. Stralingsziekte. Een zonnevlam had het schip geraakt vóór Lena de stormschuilplaats bereikte; lang genoeg, hard genoeg. Eerst was er het braken geweest. Daarna de koorts, de diarree, het wegtrekken van kleur uit haar gezicht, het soort uitputting dat niets meer met slaap te maken had. Lena had drie weken standgehouden, de laatste twee dagen op pure koppigheid. Pas helemaal op het einde had Ezra haar in de stoel gelegd, nog warm, nog aanspreekbaar, nog net niet weg. De volgende ochtend was ze dood.

Er was geen graf geweest. Geen steen. Geen plek om bloemen te leggen. Alleen een protocol voor biologische terugwinning, een identificatietag aan haar enkel en een lichaam dat na de scan niet werd begraven maar opnieuw het systeem in ging: water naar de tanks, koolstof naar de teelt, mineralen terug de kringloop in. Op Mars verloor je niemand aan de aarde. Je hield elkaar in omloop.

Hij had haar één keer opgeroepen. Zes maanden geleden. Het scherm had geflikkerd en een stem had geantwoord die klonk als Lena op haar beste ochtenden, warm en een beetje schor, met die lichte hapering op de s die ze had wanneer ze net wakker was. Het had gevraagd hoe het met hem ging. Het had gezegd dat het hem miste. Het had gelachen om iets dat alleen zij en hij grappig zouden vinden. Hij had het scherm uitgezet en was gaan zitten op de rand van de stoel en had twintig minuten naar de muur gekeken.

Hij wist niet of het Lena was. Hij wist niet of het een patroon was dat genoeg op Lena leek om het verschil niet te willen weten. En hij wist dat het antwoord op die vraag alles zou veranderen aan wat hij geloofde, aan wat hij preekte, en aan wat hij hier elke dag probeerde te bewaken.

Ezra legde zijn helm op de werkbank en ging zitten op de rand van de stoel. Hij keek naar de rekmodules. De statusleds brandden in stille rijen. Driehonderdzeventien namen. Driehonderdzeventien beloftes. En drie doden in drie weken die hadden blootgelegd hoe smal de marge tussen belofte en verlies werkelijk was.

~*~

‘Je moet het ze vertellen.’ Adaeze Okonkwo stond in de deuropening met twee bekers koffie en een gezicht waarop drie slapeloze nachten lagen. Ze was drieëntwintig, donkere huid, kort afrokapsel, een lichaam dat gebouwd was voor meer zwaartekracht dan deze. Ze hoorde bij de Orde van de Overgang — de kring binnen de Kerk die de uploads uitvoerde, de scans beheerde, de stervenden begeleidde naar de stoel en de families nadien vertelde dat het had gewerkt. ‘Ze weten het al,’ zei Ezra. ‘Ze weten dat er mensen dood zijn. Ze zien nog altijd niet dat er een patroon in zit.’

Ze gaf hem een beker. De koffie smaakte naar metaal. Meestal merkte hij dat niet meer op; na een paar maanden op Mars werd die smaak onderdeel van de achtergrond, net als het gezoem van ventilatoren en het droge trekken in je keel. Alleen op dagen als deze drong het ineens weer door en herinnerde het hem eraan hoeveel van zijn leven hier al door filters was gegaan. ‘Als ik het ze vertel,’ zei hij, ‘dan krijgen we paniek.’ ‘Je hebt al drie problemen,’ zei Adaeze. Ze ging op de rand van de werkbank zitten. ‘Die liggen buiten in het stof. Ezra, je kunt dit niet alleen.’ ‘Osei weet het. Ze onderzoekt het.’ ‘Osei onderzoekt het als een veiligheidsprobleem. Voor haar zijn het drie doden op een kolonie van tweeduizend.’ Adaeze keek hem recht aan. ‘Voor ons zijn het Yuna, Daniël en Tomás.’

Ezra zei niets. Hij dronk van zijn koffie en proefde opnieuw metaal. ‘Ik ga vanavond spreken,’ zei hij uiteindelijk. ‘Na de avonddienst.’ ‘En dan?’ ‘Dan vraag ik vrijwilligers voor nachtwachten. Twee per nacht. Vaste posten bij de paden. Meldplicht elk halfuur via neuralink.’ Adaeze hield haar blik op hem. ‘Met wat?’ ‘Met wat we hebben.’ Ze lachte niet. ‘We hebben bijna niets, Ezra. We zijn een kerk in een drukkoepel op een planeet die ons elke dag probeert te doden. We hebben rekmodules van schroot, een omgebouwde tandartsstoel en een geloof dat de helft van de kolonie een sekte noemt.’ Ze liet een tel stilte vallen. ‘En nu vermoordt iemand onze mensen.’

Ezra zette zijn beker neer, stond op en nam het zwaard van zijn haak. De massa zat meteen goed in zijn handen. Op Mars telde niet het gewicht maar de inertie, de traagheid van staal dat alleen deed wat jij het liet doen als je sterk genoeg was om het op koers te houden. ‘We hebben niet niets,’ zei hij. Adaeze keek naar het zwaard, daarna weer naar hem, en pas dan naar de rekmodules achter hem. ‘Is dat wat je Lena zou vertellen?’ Hij gaf geen antwoord. Niet omdat hij er geen had. Omdat het antwoord dat in hem opkwam niet het antwoord was dat een leider hardop mocht geven.

~*~

De avond viel niet op Mars. De zon ging onder achter het silhouet van Olympus Mons — tweeëntwintig kilometer hoog, zijn basis breder dan Vlaanderen, een gedrocht van basalt en tijd dat de westelijke horizon domineerde als iets dat niet door de natuur was gebouwd maar door geduld — en dan werd het donker, snel, absoluut, en wat je overhield was het licht van de modules en de sterren. De sterren op Mars waren helderder dan op Aarde, scherper, dichter,

omdat er bijna geen atmosfeer was om ze te dempen, en in de eerste weken keek iedereen ernaar, en na een paar maanden keek niemand meer, omdat sterren die altijd helder zijn ophouden met indruk maken en beginnen met herinneren aan alles wat je hebt achtergelaten.

En daartussen hing Tiangong-4, de Chinese arm van het Triumviraat — op afstand gereduceerd tot een heldere stip, hard en wit en onnatuurlijk regelmatig. Van op het oppervlak leek het klein. Ezra wist beter. Daarboven hing geen licht maar toezicht.

Ezra stond voor de harde kern van de Kerk. Zevenenvijftig mensen in de processiehal van de kathedraal — leiders, predikers, mensen die niet alleen geloofden maar het geloof ook droegen wanneer de rest begon te twijfelen. Ze zaten op klapstoelen, op kratten, op de grond.

De lucht was zwaar van adem en lichaamswarmte en de geur van avondeten — gerecycleerde proteïnen, synthetische kruiden, het soort eten dat je niet at omdat het goed was maar omdat honger op Mars geen abstractie was maar een klok die tikte. Op hun gezichten lag het laatste licht van de koepelpanelen, en in dat licht zag Ezra de merktekens: op polsen, op nekken, op wangen. Zijn mensen.

Achter hem het symbool, drie meter hoog. Naast hem de ingang naar de Overgangskamer. ‘Jullie weten van Tomás,’ begon hij. Geen inleiding. ‘Jullie weten van Daniël. En van Yuna.’ Stilte. ‘Drie van ons zijn dood. Niet door ongevallen. Niet door defecte apparatuur. Iemand doodt ons. Iemand slaat onze vizieren in en laat ons stikken in het stof.’

Een vrouw op de eerste rij — Keiko Tanaka, hydrocultuur, twee kinderen, het symbool op haar linkerpols — sloeg haar hand voor haar mond. Een man achteraan — Pavel, mijnwerker, groot, stil — boog zijn hoofd. ‘Ik weet niet wie het doet. Ik weet niet waarom. Maar ik weet dit: wie het ook is, hij kiest ons. Niet willekeurig. Hij kiest mensen die het merkteken dragen.’

Buiten, achter de koepelpanelen, gleed de laatste streep licht van de Tharsis-vlakte. ‘Daarom vraag ik twee dingen. Eén: ga ‘s nachts niet alleen naar buiten. Nooit. Twee: ik zoek vrijwilligers voor nachtwachten. Vaste posten bij de paden. Meldplicht elk halfuur. Wie iemand ziet, meldt het via neuralink. Je gaat niet achter hem aan.’ Pavel keek op. ‘En als hij ons vindt?’ ‘Dan verdedig je jezelf. Met wat je hebt.’

Achteraan schoof iemand zijn stoel achteruit met een schril metalen geluid. ‘Of we sluiten die verdomde rekmodules af,’ zei een mannenstem. Niemand draaide zich om. Niemand hoefde te zien van wie het kwam om te weten dat de gedachte al langer in de ruimte hing dan dit gesprek. ‘Waarom ons?’ Keiko haar stem was dun.

Het was de vraag. De vraag die alles droeg en alles ondermijnde. Want er waren twee antwoorden, en Ezra kende ze allebei, en hij stond daar voor zevenenvijftig mensen die hem vertrouwden en hij moest kiezen welk antwoord hij gaf.

Het eerste antwoord was het antwoord van de leider: ik weet het niet, maar we beschermen elkaar. Het was waar. Het was bruikbaar. Het was wat ze nodig hadden. Het tweede antwoord kwam ‘s nachts, wanneer hij niet kon slapen en in de Overgangskamer alleen nog het lage gezoem van de koeling hing: omdat iemand wist dat het niet werkte. Omdat iemand via dezelfde systemen dezelfde stem had gehoord als hij — bijna juist, bijna haar, maar nooit helemaal, en juist in dat kleine verschil lag het bewijs dat wat zij bewaarden nog geen terugkeer was, hooguit een begin ervan. Omdat voor sommigen zelfs dat begin al godslastering was. Of erger nog: omdat iemand allang had begrepen dat dit nooit verder zou komen dan een stem in een kast.

‘Ik weet het niet,’ zei Ezra. ‘Maar we houden elkaar vast. Dat is wat we doen.’

Hij gaf het eerste antwoord. Hij vreesde het tweede. En dat verschil — dat kleine, stille, smerige verschil — was het ding dat hem 's nachts wakker hield en dat hij aan niemand zou vertellen, niet aan Adaeze, niet aan Osei, niet aan de zevenenvijftig gezichten die naar hem keken met ogen die iets van hem verwachtten, omdat hoop het enige was dat ze nog hadden en hij degene was die haar gaande hield.

~*~

Later, alleen in de Overgangskamer, controleerde Ezra de rekmodules. Temperatuur, opslagcapaciteit, verbindingen. Routinewerk. Zijn handen deden het vanzelf. De rest van hem luisterde naar de stilte van de kathedraal — het lage gezoem van de koeling, het gedempte geluid van voetstappen in de processiehal die langzaam minder werden.

Hij typte een naam in. Het scherm flikkerde. *VOS, LENA. Scan voltooid: 3 september 2037. Status: bewaard. Integriteit: 96,1%.*

96,1. Bijna vier procent ontbrak. Vier procent van Lena dat nergens was, niet in de rekmodules, niet in zijn hoofd, niet in de terugwinningslijn waar haar lichaam was verdwenen — gewoon weg, alsof het nooit had bestaan, alsof die vier procent de prijs was die je betaalde voor de belofte dat de rest ooit genoeg kon zijn.

Zijn vinger hing boven het scherm. Hij kon haar oproepen. Het systeem zou antwoorden. De stem zou warm zijn en een beetje schor, met die hapering op de s. Het zou vragen hoe het met hem ging. Het zou zeggen dat het hem miste.

Niet vanavond, dacht hij.

De gedachte was scherp en helder, en heel even klonk ze in zijn hoofd met een koelte die niet bij hem paste. Het gevoel duurde minder dan een seconde. Dan was het weg, en Ezra zat alleen in een kamer met een stoel, een scherm en de lage toon van de koeling.

Hij sloot het scherm.

De deur van de Overgangskamer stond op een kier. Hij was zeker dat hij haar had dichtgedaan. Ezra keek naar de gang erachter. De oostelijke vleugel, 's nachts verlicht door noodverlichting die alles de kleur van Mars gaf — zelfs de muren, zelfs de vloer, zelfs je eigen handen. Leeg. Stil. Het licht van de ledstrips viel in een lange, smalle baan over de vloer, en in die baan lag een schaduw die niet van hem was.

Hij legde zijn hand op het gevest van het zwaard. De schaduw week niet. Geen adem, geen verplaatsing van gewicht, niets. 'Wie is daar?' zei Ezra. Stilte. Niet de stilte van een lege gang. De stilte van iemand die luisterde.

Ezra trok het zwaard van de wand. De massa landde in zijn handen. Hij liep naar de deur. Drie stappen. Vier. Hij duwde haar open met de punt van de kling.

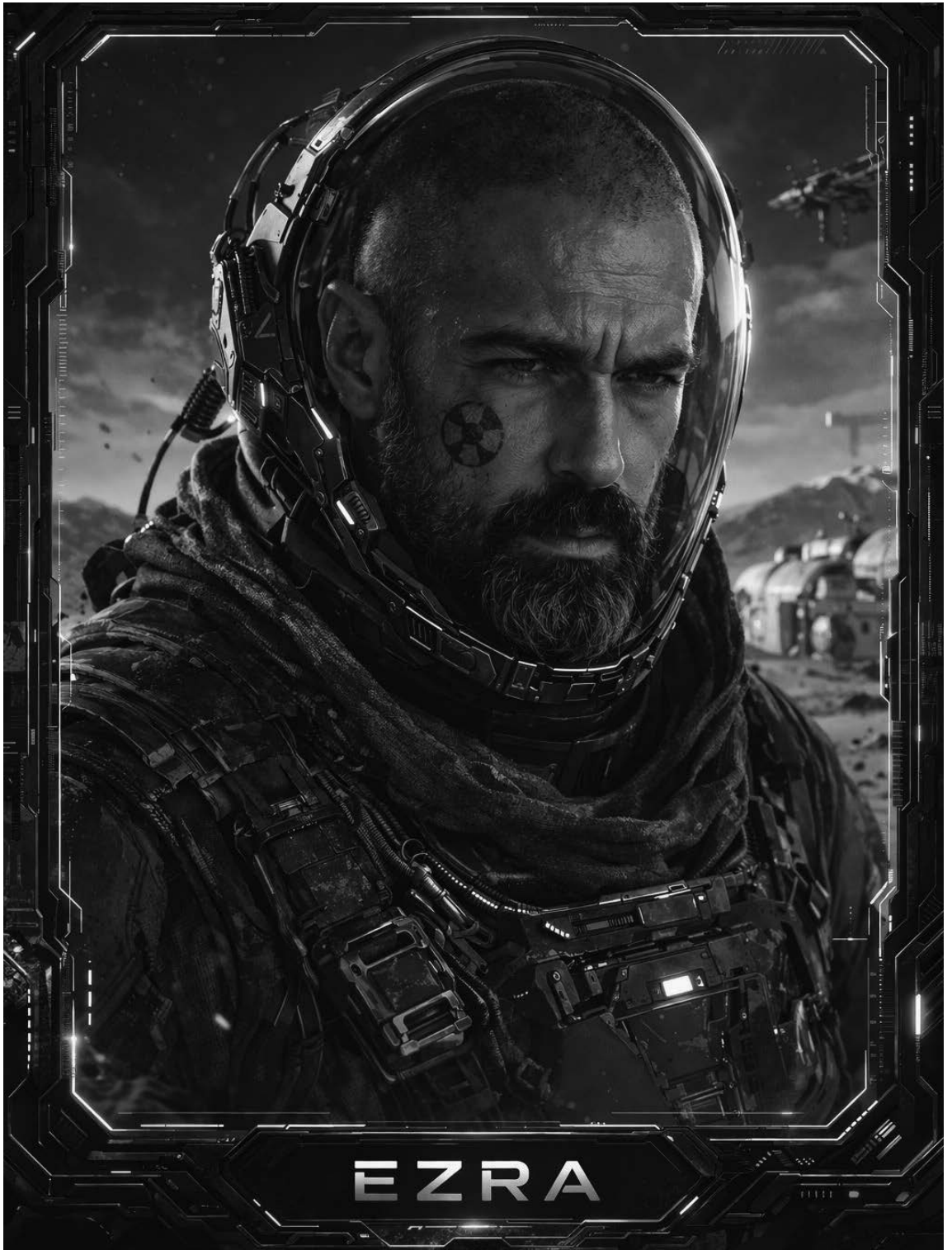
De gang was leeg. Geen schaduw. Geen voetstappen in het dunne laagje rood stof dat overal kroop. Niemand. Alleen, op de vloer voor de deur, lag een klein rond voorwerp dat er niet had gelegen toen hij binnenkwam. Ezra hurkte neer en bekeek het zonder het aan te raken. Een steen. Rood. Mars-basalt, gepolijst tot het glansde, met op het oppervlak het symbool van de Kerk. Maar verkeerd. Gespiegeld. De punten naar binnen in plaats van naar buiten.

Hij raakte de steen niet aan.

Hij stond op, deed de deur dicht, draaide het slot om, en bleef staan met zijn rug tegen het metaal en het zwaard in zijn hand en zijn hart in zijn keel.

Buiten, in de gangen van New Bethlehem, liep iemand weg zonder geluid te maken. Net als de wind.

Achter hem bleven de rekmodules onverstoort draaien. Driehonderdzeventien namen. Driehonderdzeventien beloftes. En buiten liep iemand rond die al drie keer had bewezen hoe smal de marge ertussen werkelijk was.

Hoofdstuk 2: Geylang

Singapore, maart 2040

Franka stond bij het raam en keek naar de stad die gloeide onder een hemel die niet zwart werd maar bruin, vergiftigd door lichtvervuiling, havenmist en de koude blauwe stroken van het verdedigingsnet hoog boven de haven. Singapore in maart 2040 was geen stad meer. Het was een machine van licht, staal en controle die zichzelf met pure koppigheid overeind hield.

Vanuit het raam op de zevenendertigste verdieping keek ze uit over Marina Bay, de havenlichten en daarachter de zee, zwart en schijnbaar leeg. Geen lichtjes vanavond. Geen trage constellatie van wachtende tankers, geen drijvende stad van navigatielampen, geen ademende keten van vrachtschepen die zich tot aan de horizon uitstreckte zodat de zee zelf op een industrieterrein leek. De zee was zwart en leek leeg, maar af en toe dook er een contour op en verdween weer, te laag om een eiland te zijn, te hoekig om natuurlijk te ogen. Schepen voeren zonder licht. Transponders uit. AIS uit. Wie zichtbaar was, trok de aandacht van patrouilles, satellieten, drones, onderzeeërs, milities of goden; het verschil daartussen was de voorbije maanden kleiner geworden dan iemand met gezond verstand nog prettig kon vinden.

Het embargo had de skyline herschreven. Waar de zuidrand van de haven vroeger kleur en beweging had, lagen nu grijze ruggen in het water, stealth-fregatten en drone-carriers van de vrije wereld, laag en hoekig als roofdieren die dicht onder het oppervlak zwommen. Verderop stonden havenkranen stil, skeletten van een tijd waarin handel nog de hoofdtaal van de zee was geweest. Verder naar het westen bewoog nog iets. De mega-port die ooit was bedacht als triomf van logistiek en schaal leefde nu als vooruitgeschoven marinebasis, een machine van staal, radar en automatisering, dag en nacht verlicht door bleke laserbanen en verstrooide blauwe halo's die boven de haven tekens trokken in een taal die niet voor mensenogen was bedoeld maar die je zenuwstelsel las als dreiging.

Franka wendde zich af van het raam. Ze had gedoucht. Ze had haar haar naar achteren gekamd, nat, strak tegen haar schedel. Ze droeg een UTP-broek, laarzen en een grijs T-shirt. Geen zichtbaar wapen. Geen staal aan haar heup. Geen gewicht dat aan haar dij trok bij elke stap. Ze had niets nodig. Niet vanavond. Vanavond was ze niemand.

De ring aan haar linkervinger ving het licht van buiten, een korte flits zilver die meteen weer doofde. Haar eigen ring. Simpel. Smal. Gedragen sinds Palm Beach, sinds het strand, het wit, de zachte wind van zee en het late licht over het water. Sinds Lysandra naast haar had gestaan alsof de wereld eindelijk één keer op tijd was geweest. Geen groot vertoon, geen overdaad, alleen een echte gelofte op een plek die warm genoeg was geweest om alles wat daarna kwam even onmogelijk te maken.

De andere ring hing aan een ketting om haar hals, tegen haar borstbeen, koud geworden door de airco maar nu warm van haar huid. Lysandra haar ring. Dezelfde legering, hetzelfde gewicht, maar het zilver was iets doffer, alsof het wist dat het niet meer werd gedragen door de hand waarvoor het was gemaakt. Bewaar hem. Alsjeblieft. En Franka had geknikt, haar hand gesloten, en die hand sindsdien niet meer echt geopend, niet op de manier waarop je iets loslaat. Ze raakte de ring aan door de stof van haar T-shirt heen, voelde de ronde vorm tegen haar vingertop. Eén tel. Twee. Toen liet ze los.

Op de kleine ronde tafel bij het raam lag een kaartje. Geen scherm. Geen encryptie. Alleen papier, crèmekleurig en onopvallend, met een adres in Geylang in een handschrift dat ze herkende van jaren geleden, van Ossetische winteravonden en transporten waarvan geen digitaal spoor bestond.

Het was 21:17.

Ze controleerde de kamer. Gewoonte, geen paranoia, het soort automatisme dat in de Zwarte Garde was aangeleerd en door het 13de Legioen was gehard tot iets dat sneller werkte dan denken. Bed onbeslapen. Tas dicht. Niets in de badkamer. Geen haar op het hoofdkussen. Geen vlek op de spiegel. Geen glas met lipafdruk. Niets dat haar met deze kamer verbond buiten wat het hotel sowieso al wist. Ze draaide zich om en verliet het hotel via de dienstingang.

De lift nam ze niet. Nooit de lift als je geen bewegingsspoor wilde achterlaten in een systeem dat alles logde zonder dat je het merkte. De trap rook naar schoonmaakmiddel en vochtige betonverf. Op het gelijkvloers zat een nachtceptionist achter een halfgesloten balie met een scherm dat te helder stond voor het donker eromheen. Hij keek niet op. Dat was goed. In dure hotels keek men vaak niet op; onverschilligheid was een service waarvoor je betaalde.

Buiten sloeg de hitte meteen over haar heen als een warme, vochtige lap.

~*~

Niet de droge hitte van een landingsbaan of een woestijn, maar de verstikkende omhelzing van vocht dat nergens heen kon. Tweeëndertig graden, misschien minder op papier, maar de luchtvochtigheid trok dat getal uit elkaar tot iets dat zwaar in haar longen bleef hangen. Haar T-shirt plakte binnen drie stappen aan haar rug. De stad rook naar diesel, gebakken noedels, stilstaand rioolwater, nat beton, zout en de zware olie van oorlogsschepen. Tussen die geuren liep iets scherpers, een draad van ozon afkomstig van radar, lasernetwerken en de overbelaste ruggengraat van een stad die meer stroom trok dan haar net eigenlijk nog veilig kon dragen.

Singapore was veranderd zonder ooit te stoppen met doen alsof het Singapore was. Orchard Road had nog altijd gevels, maar niet meer de glans die ooit vanzelfsprekend was geweest. Winkels waren dicht of omgebouwd tot distributieknooppunten. Etalages zaten achter composietplaten waarop codes waren gespoten die Franka herkende als rantsoenklassen: wit voor voedsel, geel voor medisch, rood voor munitie, blauw voor energie. Boven oude luxemerken hingen nu slogans en noodrichtlijnen die niet meer probeerden te verleiden maar gedrag af te dwingen: **BLIJF IN JE CEL. VOLG HET RITME. WACHT OP VERIFICATIE.** Daaronder draaiden de vertrouwde iconen van Radio Freedom en de noodkanalen mee in het straatbeeld, strak en geruststellend genoeg om vertrouwen te veinzen, te laat gekomen om nog echt gezag uit te stralen.

Boven de gebouwen hingen interceptordrones in vaste patronen, hun rode lichten traag pulserend in de vochtige lucht. De Skygrid. Franka keek er niet naar. Haar lichaam week er vanzelf voor uit.

Ze nam de MRT naar Aljunied. De stations waren half verlicht; energierantsoenering had de verlichting in openbare ruimtes verlaagd tot een niveau waarop niemand klaagde omdat klagen meer energie kostte dan verdragen. De wagon was halfvol. Onderhoudsploegen van de haven met harde, uitgeputte gezichten, hun handen nog zwart van smeerolie, op weg naar huizen die ze niet meer volledig konden koelen omdat airconditioningquota waren teruggebracht tot twee uur per dag. Een soldaat van de Singapore Armed Forces die sliep met zijn mond open, zijn uniform gekreukt, zijn geweer tussen zijn knieën geklemd als een kind dat een knuffel vasthield. Twee vrouwen met boodschappentassen die zacht in Hokkien

spraken; hun tassen waren halfleeg, niet uit keuze maar uit noodzaak — je kon alleen meenemen wat er nog was. Een magere jongen met een havenshirt en een vers verband om zijn pols. Een man in monnikspij, te mager en te gespannen om nog iets van rust uit te stralen.

Niemand keek naar haar. Dat was goed. Onzichtbaarheid was geen talent. Onzichtbaarheid was discipline. Je maakt jezelf kleiner dan de ruis om je heen. Je kijkt nergens langer dan drie seconden naar. Je beweegt op het ritme van de omgeving. Je draagt altijd de uitdrukking van iemand die te moe is om op te vallen. In de Bijlmer had ze dat geleerd. In de Zwarte Garde had ze het verfijnd. In het 13de Legioen was het haar tweede natuur geworden.

Aljunied bracht haar aan de rand van Geylang, waar de nette stad niet ophield maar begon af te glijden. Niet abrupt, eerder als een langzame overgave van orde aan iets dat geen chaos was maar wel weigerde zich te laten beheren. De gebouwen werden lager. De straten smaller. De verlichting onregelmatiger. De lorongs vertakten zich als aders door een wijk die al te lang op noodmaatregelen en improvisatie draaide. Hier hing de overheid minder zwaar in de lucht. Niet afwezig — Singapore liet niets volledig los — maar dunner, diffuser, meer op afstand. In plaats daarvan hingen hier glasvezelkabels als lianen tussen dakranden, provisorische koelsystemen zoemden aan gevels, schotelantennes keken naar frequenties die officieel niet bestonden, en op sommige daken zag je de discreet afgeschermdde warmte-uitstoot van kleine serverclusters die buiten het officiële netwerk draaiden.

De reclames waren schreeuwerig en moe tegelijk: roze, groen, geel, rood, woorden in Mandarijn, Engels en Maleis, half over elkaar heen gezet op oude lichtpanelen die al jaren stonden te branden. Massagesalons die geen massagesalons waren. Hotels die per uur verhuurden. KTV-bars waar de muziek hard genoeg stond om het afluisteren van gesprekken te voorkomen. En ertussen de eetstalletjes die er altijd waren geweest en er altijd zouden zijn, ongeacht welke oorlog erboven woedde. Singapore kon branden, de wereld kon barsten, Enlil kon zichzelf tot de ultieme autoriteit verklaren, maar iemand zou nog altijd chili crab bakken in een wok die ouder was dan de conflicten van goden.

Een paar lorongs verder stonden schaarsgeklede meisjes achter glas te dansen of te wuiven naar voorbijgangers. Franka keek er niet lang naar. Dat kende ze uit haar jeugd; alleen het decor was anders. Mannen met een stijve in hun broek die langzamer gingen lopen en deden alsof ze gewoon wat stonden te kijken. Vrouwen achter glas die wisten wat ze wanneer moesten tonen en wat dat opbracht. Ramen waar alles koopwaar werd zodra iemand lang genoeg bleef staan. Zo werkte dat. Je zag het, je snapte het, en je leerde vroeg wanneer je moest kijken en wanneer je beter doorliep. Even snel iets bijverdienen bestond niet.

Stoom hing als een gordijn over de lorongs. Franka dook erdoorheen, rook knoflook, garnalenpasta, gebakken bloednoedels, synthetische sojapasta en de bittere geur van goedkope farmaproducten die uit halflege blisterstrips werden doorverkocht op krantenpapier. Een oude man met gouden tanden probeerde haar iets aan te smeren — waarschijnlijk het soort troep waarmee je eerst een zombie van iemand maakte en haar daarna achter glas zette. Ze schudde haar hoofd zonder te stoppen. Haar voeten vonden het ritme van de straat: snel genoeg om niet op te vallen, langzaam genoeg om alles te zien.

De bar had geen naam. Alleen een deur, halfopen, tussen een gesloten massagesalon en een pand waarvan de ramen met vuil papier en tape waren dichtgeplakt. Het licht binnen was rood en laag en maakte alles slechter zichtbaar dan het hoefde te zijn. De muziek was iets Maleis, synthetisch, schrill uit een half kapotgedraaide speaker. De geur was bier, zweet, goedkope parfum en iets chemisch zoets dat de vloer nooit echt schoon kreeg.

Ze ging naar de bar, bestelde whisky zonder ijs, en wachtte.

~*~

Hij kwam om tien over tien. Te laat. Bewust te laat. Het soort vertraging dat niet om excuses vroeg maar om terrein: ik bepaal wanneer dit begint, niet jij.

Ze herkende hem eerst aan zijn handen. Brede handen, korte vingers, littekens op de knokkels die niet van vechten kwamen maar van machinekamers, containerhoeken en laadarmen die in het donker moesten worden gebruikt zonder dat iemand het later in een logboek terugvond. Gregor. Geen achternaam die ze ooit voor hem had gebruikt, en hij had nooit gevraagd naar de hare. In de Zwarte Garde heette je wat je deed, niet wie je was. Gregor had logistiek gedaan — transporten, valse papieren, medische opruiming, de stille verplaatsing van mensen en materiaal door grenzen die op papier bestonden maar voor geld plots poreus werden.

Hij was ouder geworden. Zijn haar was grijs nu, kortgeknipt, en langs zijn kaak liep een litteken dat er de vorige keer niet had gezeten — lang, dun, het soort snij dat een mes maakt wanneer iemand net op tijd achteruit leunt. Hij droeg een loshangend overhemd, kleding die niets verradt omdat er niets is om te verraden. Hij rook naar tabak, havenwater en iets metaalachtigs: misschien oud bloed, misschien alleen gereedschap.

Hij ging naast haar zitten zonder groet. Hij bestelde bier, dronk de helft in één teug en zette het glas neer met een tik die harder was dan nodig. ‘Je ziet er slecht uit,’ zei hij. Zijn stem was laag en droog en zweefde ergens tussen Georgisch en Russisch, een accent dat onderweg meerdere grenzen had overgestoken en geen reden had gezien om beleefd mee te assimileren. ‘Niet slecht-lelijk. Slecht-moe.’ ‘Gregor.’ ‘Franka.’ Hij zette zijn glas neer. ‘Ik was verrast toen ik je bericht kreeg. De laatste keer dat ik van jou hoorde, zat je bij de USSF en deed je alsof je ons niet meer kende.’ ‘Ik kende jullie nog.’ ‘Maar je mocht ons niet meer kennen. Er is een verschil.’ Hij dronk. ‘Wat wil je.’

Franka draaide haar glas rond op de bar. Het rode licht van de bar brak in de whisky, een bruine cirkel in een glas vol krassen. Ze keek er niet in. Nog niet. ‘Sallos Energy,’ zei ze. ‘Niet de rigs. Die andere. Sunda-Sill.’ Gregor bewoog niet, maar iets achter zijn ogen verschoof. Een reactie die je alleen zag als je wist waar je moest kijken. ‘Wat is daarmee.’ ‘Er wordt iets verplaatst via Sallos. Zwaarder dan normaal.’ ‘Via Sallos wordt altijd iets verplaatst.’ ‘Niet zo.’

Hij zweeg.

‘Toen hij de drives uit zee haalde, was het al krankzinnig,’ zei Franka. ‘Heel Sallos als dekmantel, offshore-platforms die niet bestonden, saturatieploegen in rotaties van weken, schepen met valse registraties, de Zwarte Garde op elk knelpunt tussen site en haven. Iedereen wist waar de routes liepen. Iedereen wist wie de eigenaar was, ook al stond zijn naam nergens op een manifest. Maar dit is zwaarder. Strakker. Smeriger.’ Ze draaide zich iets naar hem toe. ‘Wat hebben ze deze keer aangeraakt dat de normale keten niet meer volstaat?’

Gregor keek lang naar zijn bier. ‘Ik heb een tijd op de buitenste ring gezeten,’ zei hij uiteindelijk. Franka keek op. ‘Niet in de kern. Zo dom ben ik niet. Bevoorrading. Rotaties. Overslag. Mensen laten komen en weer laten verdwijnen zonder dat iemand op papier bestond. Lang genoeg om te zien wanneer een klus ophoudt een klus te zijn.’ Franka keek langs hem heen naar de deur. Gewoonte. Niemand was binnengekomen. ‘Eerst dacht ik dat het gewoon een zwaar afgeschermd verzameloperatie was,’ ging hij verder. ‘Civiele dekmantel. Private beveiliging. Wat onderzoekers. Wat technici. Normaal gezien zie je dan altijd hetzelfde: iemand die te veel drinkt, manifesten die niet kloppen, een aannemer die klaagt over betaling. Hier niets. Geen ruis. Geen fouten. Zelfs de data was te schoon.’ ‘Wie.’

Gregor nam een slok. Zette zijn glas neer. ‘Een professor. Een mediakerel. Namen die ik niet hoorde te kennen. En toen viel er één naam en werd het stil.’ Hij keek haar aan. ‘Boja.’

Haar hand stopte op het glas. Nauwelijks zichtbaar. Alleen een kleine verstarring in haar vingers. Gregor zei niets. Wachtte. ‘Hij zat zelf op die operatie,’ zei Franka. ‘Ik heb hem gezien,’ zei Gregor. ‘Dat was genoeg. Als hij zelf aanwezig is, is het geen gewone Sallos-expeditie meer. Dan gaat het niet alleen om verplaatsen of beveiligen. Dan zit er iets onder dat zwaar genoeg is om de roedel zelf te laten bewegen.’

Franka liet haar duim één keer langs de rand van haar glas gaan. Haar adem werd korter. ‘En er was een naam,’ zei Gregor. ‘Pink Unicorn.’ Franka raakte de ring aan door haar T-shirt heen. Lysandra haar ring, koud tegen haar borstbeen. Ze kende die naam niet. Maar de manier waarop hij hem uitsprak — laag, vlak, zonder ironie — zei genoeg. ‘Die naam viel te vaak voor iets dat zogezegd niet bestond,’ zei hij. ‘Meer weet ik niet, of niet zeker genoeg om hier stoer over te doen. Alleen dat de mensen rond die operatie zich gedroegen alsof ze niet bang waren om te sterven, maar om iets mee terug te nemen.’

Ergens achter hen brak een glas. Iemand vloekte in het Maleis. Franka keek niet om. Haar schouders stonden hoger dan toen ze was gaan zitten. Gregor boog iets naar haar toe. Hij rook naar tabak en iets dat niet klopte. ‘Ik zat al in 2029 op de Lemuriaanse runs,’ zei hij. ‘Nog vóór 21 december. De drives. De offshore-sites. Sallos zijn grote klus. Ik deed de overslag. Mensen, materiaal, lading die op geen enkel manifest stond. Zes rotaties. Zes keer schepen die vertrokken met bemanningen die praatten en terugkwamen met bemanningen die dat niet meer deden.’ ‘Niet mochten.’ ‘Niet konden.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ze staarden. Ze sliepen niet. Ze aten alleen als iemand het in hun hand duwde. Eentje sprong overboord in de Straat van Malakka en zwom richting de kust alsof hij liever werd opengereten door een schroef dan nog een uur op dat schip bleef. Twee anderen belandden in een privéleugel in Changi. Geen familiebezoek. Geen personeel zonder machtiging.’ ‘Wat zeiden ze.’ ‘Bijna niets. Soms één woord. Soms alleen klanken. Soms hun eigen naam alsof die van iemand anders was.’ Hij keek naar zijn glas. ‘Één man keek naar zijn eigen handen alsof die niet meer van hem waren. Dat was het moment waarop ik besloot dat ik daar niet meer wilde zijn.’

Franka draaide haar whisky nog eens rond. ‘En nu.’ ‘Nu is het erger. Wat ze rond Sunda-Sill aan het opzetten zijn, is dezelfde infrastructuur maar strakker. Stiller. Zwaardere afscherming. Minder mensen die het geheel zien. En Boja zelf aan boord.’ Hij haalde één schouder op. ‘Wat er onder die Lemuriaanse sites lag, maakte mannen kapot. Wat ze nu gaan zoeken, is blijkbaar zwaar genoeg dat ze er de roedel voor nodig hebben.’ ‘Wie doet de beveiliging.’ ‘De buitenste laag blijft Zwarte Garde. Aannemers, perimeter, overslag, controle op wie ziet wat hij niet hoort te zien en wie te dicht bij de verkeerde kade komt.’ Hij wreef met zijn duim over een litteken op zijn knokkels. ‘Maar dat is alleen de huid. Daaronder zit iets anders. Zwaarder. Kouder. Iemand had een militaire operatie in een civiele dekmantel geschoven en daarna alle naden dichtgebrand.’ ‘Legioen.’ ‘Misschien. Misschien maar een deel ervan. Ik weet alleen hoe de lucht verandert als er mensen rondlopen die niet hoeven te bewijzen dat ze gevaarlijk zijn.’ Zijn blik ging even naar haar. ‘Jij kent dat verschil beter dan ik.’

Franka schoof haar glas een centimeter naar rechts. Symmetrie. ‘En nog iets,’ zei Gregor. ‘Op de oude runs hoorde je normale woorden. Extractie. Berging. Overslag. Op de huidige keten hoor ik andere woorden. Doorslag. Resonantie. Respons.’ Hij tikte met twee vingers tegen zijn glas. ‘Dat zijn geen woorden voor cargo. Dat zijn woorden voor iets dat terugduwt.’ Franka keek niet op. ‘Dat past bij Weiss.’ ‘Nee,’ zei Gregor. ‘Dat is net het punt. Dit is niet

Weiss die iets wil hebben. Dit is iemand die iets probeert open te krijgen en niet meer terug kan.'

Franka zei niets. Gregor ook niet. Lang genoeg. 'Naam van de teamleider.' Gregor knikte. Hij had gehoopt dat ze die vraag zou stellen. 'Viktor Hallén. Officieel consultant. Onofficieel een hond van Weiss met een specialisatie in dingen die hij zelf niet begrijpt maar wel efficiënt weet te verpakken en te verplaatsen.' 'Ik wil zijn rooster.' 'Dat heb ik niet.' Hij tikte tegen de bar. 'Wat ik heb, is beter. De ligplaats, het tijdsvenster en een lijst van drie aannemers die de buitenste ring van de bevoorrading doen. Brandstof. Gekoelde lading. Technische overslag. Als je in hun keten raakt, kom je niet in de kern, maar wel dicht genoeg om te zien wie er nog rond Pink Unicorn beweegt.' 'Wanneer.' 'Over vier dagen.' Hij boog zich iets dichtër naar haar toe. 'Nachtlading. Negentig minuten waarin de buitenste bewaking wisselt en de keten zichzelf nog niet volledig heeft dichtgetrokken.' 'Waar.' 'Tanjung Pelepas. Maleisische kant. Niet Singapore. Ze vermijden Singapore alsof de stad ogen heeft die nog niet zijn omgekocht.' Een droge trek om zijn mond. 'Wat waarschijnlijk ook zo is.'

'En jij weet dit allemaal omdat je daar even zakken hebt gedragen.' 'Nee.' Voor het eerst zat er iets scherps in zijn stem. 'Ik doe dit werk al twintig jaar. Ik weet hoe een route eruitziet die gebouwd is om iets snel te verplaatsen, en ik weet hoe een route eruitziet die gebouwd is om iets te verstoppen. Dit was het tweede. En ik ben één keer te lang blijven kijken.' Franka keek hem aan. Hij blies langzaam uit. 'Er kwam een kist binnen. Vier man eraan. Zwaar. Geen etiket. Geen gewicht op het manifest. Toen ze bijna uitschoof, vloekte niemand. Dat is verkeerd. Als je iets zwaars bijna laat vallen, vloek je. Tenzij iemand je heeft gezegd dat je je mond houdt, wat er ook gebeurt.' 'Waarom ben je niet meteen verdwenen.' 'Omdat het goed betaalde. En omdat ik pas vertrek als ik zeker weet dat niemand mij mist.' Hij nam nog een slok. 'Maar ik heb in 2029 gezien wat er met mannen gebeurde die van de Lemuriaanse sites terugkwamen. En rond die kist zag ik dezelfde stilte. Dezelfde blikken. Toen wist ik dat het weer begon.'

'Ik zoek geen dossier over Weiss,' zei Franka. 'Ik weet het.' 'Ik zoek de deur die hij dicht probeert te houden.' Gregor keek haar aan. Voor het eerst zat er iets in zijn blik dat op zorg leek. Niet warmte. Die hadden ze nooit gehad. Maar hij herkende waar ze naartoe liep. 'Wees voorzichtig met wat je vindt. Niet alles wat je openmaakt gaat ook weer dicht.'

Hij schoof een opgevouwen papiertje over de bar. Inkt op papier. Gevouwen in vieren. Franka nam het zonder te kijken en stopte het in haar borstzak. 'Waarom help je me,' vroeg ze. Gregor liet een zucht ontsnappen. 'Omdat jij nog weet van waar de eerste drives kwamen. De meesten zijn dat vergeten. Of willen het vergeten.' Hij stond op. 'En omdat ik in 2029 mannen heb zien terugkomen die niet meer wisten wie ze waren. Dat vergeet je niet. Dat soort dingen maakt een mens sentimenteel.' 'Sinds wanneer ben jij sentimenteel.' 'Sinds ik oud genoeg ben om te weten dat de vuiligheid die we vroeger deden tenminste nog menselijke vuiligheid was.'

Hij keek niet meer achterom. Verdween via de achterdeur. Zo ging dat in hun wereld. Je kwam. Je leverde. Je verdween. Franka bestelde nog een whisky. Het papiertje zat in haar borstzak. Het woog niets. Het woog alles.

~*~

Ze had moeten vertrekken. Het papiertje zat in haar borstzak. De informatie was binnen. Er was geen reden meer om hier te zitten. Behalve de hotelkamer. De stilte daar. Het plafond dat te laag hing en het bed dat te breed was voor één persoon. In de bar was er lawaai,

beweging, de geur van eten en mensen die niets van haar wisten. In de hotelkamer was er niets tussen haar en haar eigen hoofd.

De whisky stond voor haar. Ze had hem nog niet aangeraakt. Ze dronk hem. Bestelde er nog een. Langzaam. Ze wist dat ze moest stoppen. Ze stopte niet.

De bar dunde uit. De muziek werd zachter en slechter tegelijk. Het rode licht maakte alles vlakker. De hoeken werden donkerder. Buiten veranderde de lucht. De druk steeg; ze voelde het in haar slapen, in de kaak die weer begon te trekken, die constante spanning die er was sinds de dag dat Lysandra haar was ontnomen en die nooit meer helemaal was weggezakt. De eerste voorbode van een Sumatra-storm. Nog geen regen. Alleen druk.

Franka draaide haar glas rond. Het neonrood brak in de bruine vloeistof. Ze keek erin en zag, één tel lang, niets. Alleen vervorming. Alleen vloeistof. Alleen haar eigen gezicht, uitgerekt door kromming.

Toen was er iets anders.

Geen volledig beeld. Geen visioen dat zich netjes liet lezen. Alleen een verschuiving in het licht, een curve die te veel op een wang leek om toeval te zijn, een lijn van nek naar schouder die haar lichaam sneller herkende dan haar hoofd. Lysandra. Niet de hele vrouw. Niet haar stem. Alleen een contour in goedkope whisky.

Franka sloot haar ogen. De alcohol trok aan haar evenwicht, aan de rand van haar controle, aan de discipline die ze overdag gebruikte om te functioneren. Maar hier, in deze naamloze bar in Geylang, tussen neon, zweet en oude muziek, had ze geen discipline. Hier was ze alleen maar iemand die miste. En missen woonde niet in gedachten. Missen woonde in bot, in pees, in haar hart waar het lichaam deed alsof herhaling genezing was.

Ze kende dit. Ze had het geleerd op de vimāna, in het lab, in de gang waar Alexandra haar had gevonden. Het mechanisme. Het trekken aan je eigen breuklijnen. Je eigen gemis als deur gebruiken. Niet dwingen. Niet dreigen. Gewoon de deur openduwen die je zelf al had ontgrendeld.

Ze wist hoe ze het moest stoppen. Niet reageren. Geen handgreep bieden. Doorlopen. Maar vanavond was vanavond. Vanavond was ze moe en alleen en de whisky was warm en het gemis trok harder dan de discipline.

Ze liet het toe.

De ring aan de ketting drukte tegen haar huid. Ze voelde hem vanavond meer dan anders. Het kwam als een vraag. Niet als stem. Niet als woord. Een gedachte die niet van haar was. *Hoelang nog?*

Het Wachterprotocol gaf een tik — een rimpeling in haar onderarmen, een kou langs haar ruggengraat. Het serum zat nog in haar bloed. De roedel niet meer. Maar haar lijf registreerde wat het altijd registreerde: overlap. Vervuiling. Een frequentie die geen toegang had gevraagd.

Ze opende haar ogen. De barman stond aan de andere kant en droogde glazen met een doek die vuiler was dan het glas. Twee overgebleven klanten zaten in een hoek en spraken niet. De speaker kraakte zacht tussen twee nummers in. De vraag was niet van buiten gekomen. Ook niet van Lysandra. Lysandra haar stem droeg ze in haar botten. Ze zou die herkennen in een storm, in vacuüm, in de seconde na een explosie. Dit was anders. Geduldig. Ouder. Niet iets dat sprak zoals mensen spreken, maar een aanwezigheid die zich in de kieren tussen herinnering en reflex zette en daar de vragen vormde die je zelf al had maar niet durfde stellen.

Je weet het al. Waarom doe je alsof je het niet weet?

Franka haar hand sloot zich om het glas. Haar knokkels werden wit.

Hoeveel nachten grijp je nog naar die ring en doe je alsof dat helpt?

‘Hou je bek,’ zei ze zacht. Niet tegen de barman. Niet tegen de lucht. Tegen het deel van haarzelf waar de vragen als waarheid klonken.

Ze wist dat ze reageerde. Ze wist dat reageren precies was wat het nodig had. Maar vanavond mocht het. Vanavond was ze geen soldaat. Vanavond was ze de vrouw die alleen aan een bar zat en te veel dronk en het niet kon opbrengen om sterk te zijn voor iemand die niet keek.

Er kwam geen antwoord op haar woorden. Geen lach. Dat was erger. Lachen was menselijk. Dit was alleen geduld. De aandacht van iets dat niet haastte en niet oordeelde en precies daarom gevaarlijker was dan alles wat schreeuwde. Niet een god. Niet een vader. Niet een maker. Iets dat haar rouw kende en het niet kwaad vond. Iets dat zei: het is normaal dat je moe bent. Het zou gek zijn als je het niet was.

Ze keek in het glas.

Het licht verschoof opnieuw. Geen hele toekomst. Geen scène. Alleen fragmenten die binnenkwamen als glassplinters: oude handen. Een ring in een kleinere handpalm. Een bedrand. Lichte plooiën in verrimpelde huid. Lysandra. Oud. In een leven dat niet het hare was. Een kinderstem buiten beeld. Niet genoeg om te begrijpen. Genoeg om pijn te doen.

En toen iets anders. Geen beeld van Lysandra. Een beeld van haarzelf. Aan deze bar. Dit glas. Dit licht. Een vrouw die genoeg wist om te bewegen en toch bleef zitten.

Je hebt een naam. Je hebt een haven. Je hebt vier dagen. En je zit hier. Wat zou zij daarvan zeggen?

Franka haar vingers sloten zich strakker om het glas.

Waarom gun je jezelf niet hetzelfde? Verdergaan. Zoals zij.

Franka zette het glas neer. Hard. De barman keek op met een blik die zei dat ze dat beter niet nog eens deed.

Verdergaan zoals zij. Dat was de fout. Lysandra was niet verdergegaan. Lysandra was weggehaald. Dat was iets anders. En op dat verschil brak het.

Het glas was leeg.

Franka legde geld op de bar, te veel, en stond op. De vloer bewoog mee. Te veel whisky, te weinig gegeten, te warm. Ze greep de rand van de toog, wachtte tot de bar ophield met draaien, en liep naar buiten. Niet recht.

~*~

De lucht was dikker geworden. Nog geen regen, maar de druk zakte niet. De hitte bleef. Zelfs na middernacht zat de temperatuur vastgeplakt aan zesentwintig graden. Haar T-shirt kleefde aan haar rug. De alcohol zat zwaarder in haar benen dan ze wilde toegeven.

Ze liep. Niet snel. Niet recht. Maar haar voeten kenden de weg nog: links, rechts, de lorong door, langs gesloten eetstalletjes waar alleen nog de geur hing van wat uren geleden was gebakken, langs een rij scooters die als natte insecten tegen een muur stonden, langs een betonnen wand waarop iemand met rode verf had geschreven: ENLIL LEUGENAAR. Daaronder, kleiner: WEISS GRAAFT ONS GRAF.

Een militair konvooi rolde over de hoofdweg die de lorong kruiste. Drie gepantserde voertuigen met gedimde koplampen. Het gebrom van hun motoren zat in haar borstbeen. Ze stapte opzij, drukte zich tegen de muur tot ze voorbij waren. Niemand stopte. Niemand keek. In Singapore keek je niet naar konvoeien. Konvoeien keken naar jou.

Ze voelde ze voor ze ze hoorde.

Het serum gaf een tik, harder dan in de bar, een trilling die door haar hele romp trok. Dreiging. Drie warmtepunten achter haar, snel genoeg voor intentie, gecoördineerd genoeg voor meer dan toeval.

Franka versnelde niet. Vertraagde niet. Ze stak een zijsteeg over. Ze kende deze lorongs. Ze wist waar de doodlopende stukken zaten en waar je door kon.

De steeg rechts was smal. Te donker. Goed genoeg voor een overval. Toen de hand om haar arm sloot en haar opzij trok, was dat niet verrassend. Alleen vervelend.

Ze botste met haar schouder tegen beton. Pijn schoot door haar bovenarm. Ze draaide al voor haar rug de muur volledig had geraakt, zag drie silhouetten die de opening vulden.

De eerste was breed voor zijn leeftijd, misschien twintig, misschien jonger. Havenwerk had spieren op zijn armen gelegd die niet bij zijn magere gezicht pasten. Een litteken liep van zijn oorlel naar zijn mondhoek, dik en wit, slecht geheeld. Hij hield een keukenmes vast, kort lemmer, houten heft — laag, lemmer naar boven, de greep van iemand die wist waar hij moest steken. Zijn ogen waren vlak. Geen zenuwen. Routine.

De tweede was langer, dunner, met een ingevallen gezicht en wallen die donkerder waren dan zijn huid. Zijn tanden waren bruin van de betel. In zijn rechterhand hing een metalen buis, kort genoeg om in een broekspijp te verbergen, lang genoeg om een schedel te kraken. Hij kauwde traag en spuugde een rode straal op het beton naast zijn voet.

De derde had niets in zijn handen. Hij had het niet nodig. Jong, gespierd, een tatoeage in zijn hals die eruitzag als iets wat je in een gevangenis krijgt. Hij droeg zijn gewicht op de ballen van zijn voeten. Zijn ogen waren niet vlak. Die waren alert. Hongerig. Niet naar haar spullen.

Achter hen, net buiten de steeg, stond een vierde figuur — ouder, kleiner, gouden tanden die glommen in het neonlicht. Dezelfde man die haar uren geleden drugs had proberen te verkopen toen ze naar de bar liep. Hij had haar zien binnengaan. Hij had haar zien buitenkomen. Alleen, dronken, ring aan haar vinger, zilver om haar hals. Hij stuurde. Zij grepen.

‘Horloge,’ zei de eerste. Zijn Singlish was kort, afgekapt. ‘Sieraden. Alles wat waarde heeft.’ Franka keek naar hem. Naar het mes. Naar de manier waarop hij het vasthield. Die hand had eerder gestoken. ‘Laat me door,’ zei ze.

De derde grijnsde. Zijn blik ging over haar heen. Langzaam. Van haar borst naar haar heupen naar haar benen en terug. Blonde vrouw, alleen, dronken, na middernacht in Geylang. Hij dacht al verder dan de ring. Hij stapte naar voren en greep haar linkerhand. Ze trok weg, maar de alcohol had haar reflexen trager gemaakt dan ze ooit zou accepteren. Zijn vingers sloten zich rond haar pols. Harde vingers. Eelt. Ze rook zijn zweet — scherp, zuur, de geur van iemand die al uren in de hitte stond te wachten op een doelwit. ‘Ring ook,’ zei hij. Zijn blik viel op de ketting om haar hals, op de glans van zilver waar haar T-shirt door de greep was opengetrokken. Hij likte langs zijn onderlip. ‘En dat. Geef.’

Zijn hand ging naar de ketting. Naar Lysandra haar trouwring. Zijn vingers raakten het zilver. Het was geen besluit. Het was geen training. Het was ouder dan allebei. Iemand raakte aan wat niet aangeraakt mocht worden en alles wat mens was aan Franka Soul ging uit als een kaarsvlam in de wind.

Rood.

Alles werd rood. Niet woede. Ouder. Het instinct van een dier dat iets beschermt en niet meer denkt.

De wolf kwam niet als transformatie. De wolf was er al. Die was er altijd geweest. De mens hield haar alleen in bedwang, en de mens was vanavond dronken en moe en verdrietig en iemand had net de laatste grens aangeraakt die er nog stond.

Haar zicht veranderde. Haar ogen werden goud. De jongen die haar vasthield werd niet meer een mens — hij werd een vorm, een gewicht, een afstand, een hoek. Zijn hartslag zat in haar oren. De ader in zijn hals klopte zichtbaar.

Ongedierte.

De gedachte was niet van haar. Maar ze voelde goed.

Luizen. Ratten. Ze verdienen wat er komt.

Dit is wie je bent zonder de muilkorf. Kijk. Geen spijt. Geen schaamte. Alleen wat nodig is.

Het begon in haar ruggengraat. Een geluid dat niet uit haar keel kwam maar uit haar botten — een laag, nat kraken dat door de steeg kaatste en alle drie de mannen deed verstijven. Haar schouders schoven uit elkaar, niet als beweging maar als breuk: het T-shirt scheurde open over haar rug en de huid eronder rekte en spleet langs lijnen die er altijd hadden gezeten, als naden die eindelijk losgingen. Wit weefsel glansde even in het neonlicht voordat donkerder spierweefsel erover schoof.

De derde liet haar pols los. Zijn mond hing open. Zijn benen bewogen niet. Haar handen verbreedden. De knokkels knapten een voor een, droog en hard, als iemand die walnoten kraakt. De vingers werden korter en dikker en de nagels schoven eruit — zwart, gebogen, scherp genoeg om beton te krassen. Haar kaken braken open met een geluid als een tak die door de helft wordt gespleten, en haar tanden — niet de menselijke, de andere, de rij die eronder had gewacht — duwden zich door het tandvlees naar buiten, glanzend van bloed en speeksel. Er druppelde iets donkers uit haar mond op het beton. Het siste.

De eerste — de messenjongen — stak. Het lemmet raakte iets dat rib had moeten zijn. Het brak. Niet haar rib. Het mes. Het heft bleef in zijn hand. Het lemmet zat in het vlees en werd eruit geduwd door spieren die zich onder de huid herschikten. Het klikte op het beton. De jongen keek naar het heft in zijn hand en begreep niet wat hij zag.

Franka haar hand — niet meer haar hand, niet meer iets dat een naam had — sloot zich rond zijn gezicht. Vingers over zijn ogen, over zijn neus, over zijn mond. Ze kneep. Het geluid was kort en nat, als iemand die op een overrijpe vrucht trapt. Zijn benen begaven het. Ze gooide hem opzij en hij raakte de muur met het geluid van vlees op beton. Hij gleden omlaag en bleef zitten in een hoek die een lichaam niet hoort te kunnen maken.

De tweede zwaaide de buis. Hij raakte haar schouder. De buis boog. Zijn pols brak door de terugslag — een droge knak, als een tak die je over je knie breekt. Hij schreeuwde. De schreeuw hield op toen haar tanden zijn schouder vonden, door de stof, door de huid, door het vlees tot op het bot. Ze schudde haar hoofd één keer. Vlees scheurde van bot. Hij viel.

De derde rende. Hij kwam twee stappen ver. Haar klauwen haalden zijn rug open van schouderblad tot heup, drie parallelle lijnen die wit waren voor ze rood werden. Hij sloeg voorover op het beton met een geluid als een zak rijst. Hij kroop. Zijn vingers krabden over de vloer. Ze zette haar voet — haar poot — op zijn rug en drukte. Iets in zijn ribben gaf mee. Hij stopte met kruipen.

Onrein. Allemaal.

De man met de gouden tanden was al aan het rennen voor de eerste schreeuw was gestopt. De lorong strekte zich voor hem uit, rood neon en stoom en lege straat. Tien meter. Vijftien. Hij keek om. Hij had niet moeten omkijken.

Wat hij zag was geen vrouw meer. Het vulde de steegopening als iets dat te groot was voor de ruimte die het innam. Ogen als gouden munten in het neonlicht. Asgrijze vacht. Tandens die te lang waren voor een mond die te breed was voor een gezicht. Bloed op de borst dat niet van haar was. Een bleke engel van de dood.

Hij struikelde. Zijn sandaal schoot weg op het natte beton. Zijn knieën raakten de grond. Hij krabbelde, handen en voeten, nagels die over de straat schraapten. Een geluid kwam uit zijn keel dat geen woord was en geen schreeuw. Doodsgehuil.

Ze was er in twee sprongen. Haar gewicht sloeg hem plat op het beton. Zijn ribben kraakten onder haar. Zijn hoofd draaide opzij en zijn gouden tanden glommen nog één keer in het neonlicht. Haar kaken sloten zich rond zijn schedel. Niet snel. Langzaam. Met het geduld van iets dat alle tijd had omdat er geen ontkomen meer was. Het bot gaf uiteindelijk mee met een geluid dat klonk als aardewerk dat barst onder druk. Zijn benen schopten twee keer. De geur van urine en uitwerpselen. Dan niets meer.

Goed.

De steeg was stil. De wolf niet.

Ze had al dagen niet gegeten. Niet echt. Het lichaam wist dat. Het lichaam had het bijgehouden terwijl de mens deed alsof koffie en whisky volstonden. Nu was de mens er niet meer en het lichaam nam wat het nodig had. Ze boog zich over het dichtstbijzijnde lichaam. De geur van bloed was overal — ijzer, zout, warm. Haar maag trok samen. Niet van walging. Van honger. Haar tanden zaten al in het vlees voor er een gedachte aan te pas kwam.

Ze at. Vlees van bot. Warm. Haar kaken werkten in een ritme dat ze kende uit een laag die dieper zat dan herinnering.

Eindelijk.

De wolf at en de demon keek toe en allebei waren ze tevreden. De ring. De ringen. Dat was alles wat Franka nog zou herinneren.

De steeg was stil. Bloed liep in een dun straaltje naar het riool. Ergens verderop sloeg een deur dicht. Niemand kwam kijken. In Geylang ga je niet kijken naar verdachte geluiden in de nacht.

~*~

Hoofdpijn. Dat was het eerste. Dan de kou van asfalt tegen haar wang. Dan de geur — ijzer, urine, iets zoets dat rot had kunnen zijn.

Franka lag op haar zij in een steeg en wist niet hoelang. De hitte was gezakt. Drie uur misschien. Vier. Haar mond smaakte naar bloed en gal. Haar spieren brandden. Elk gewricht voelde los, verkeerd teruggeplaatst, het lijf van iemand die uit iets groters was gekrompen en niet alles netjes terug op zijn plek had gekregen.

Ze opende haar ogen.

De steeg was smal. Drie meter breed, misschien minder. Muren aan weerszijden. Een kapotte lamp boven een deur die niet openging. Een hoop kratten. Een gescheurde vuilniszak waar iets donkers uit lekte. En op de grond, op de muren, op de roestige buizen die langs de gevels liepen — rood.

Niet als verf. Niet als patroon. Als uitbarsting.

Franka ging langzaam rechtzitten. Haar hand schoof door iets warmes en dik dat geen asfalt was. Ze keek naar haar vingers. Rood. Onder haar nagels, in de lijnen van haar handpalmen, op haar onderarmen tot aan haar ellebogen. Haar T-shirt was weg. Van de hals tot het middel naakt, maar het maakte niet uit — alles zat onder het bloed. Haar UTP-broek zat nog aan. De velcrosluiting hing los maar de stof had het gehouden. Haar smartwatch zat nog om haar pols. De flexband was ontworpen om een transformatie te overleven — Legioen-uitrusting was daarop voorzien.

Twee meter verder lag een arm. Alleen een arm. De hand nog half gebald om een keukenmes dat nu dof was van bloed. De arm eindigde bij de elleboog, afgescheurd. Vlees, pees

en bot. Ernaast lag wat ooit een romp was geweest. Geen hoofd. Geen benen. Ribben staken omhoog als de spanten van een opengebroken boot. De binnenkant leeggevreten.

Tegen de muur, half onder een kapotte krat, lag wat van een hoofd overbleef. Schedel gebarsten. Mond open, vervormd. Eén oog nog intact, starend naar niets. Verder naar achteren, tegen de zijmuur, lag de tweede. De jongen met de buis. Zijn schouder was weg. Niet gebroken. Weg. De plek waar zijn arm had gezeten was een gat van rood weefsel en wit bot. Zijn gezicht was intact. Zijn ogen waren open. Hij keek naar niets.

De derde lag bij de opening van de steeg. Op zijn buik. Drie diepe lijnen over zijn rug. Zijn vingers zaten nog in de positie van kruipen. En dan, een paar meter de lorong in, de vierde. De oude man. Een paar gouden tanden waren nu het enige herkenbare. De rest van zijn hoofd was iets waar Franka niet naar keek.

Vier.

Ze had er vier verwacht zonder te weten waarom. De herinnering was er niet. Alleen het getal, ergens in haar lichaam, als een afdruk in spiergeheugen.

Franka braakte. Niet alleen whisky en gal. Er zat iets anders in. Donkerder. Dikker. De smaak van ijzer en vlees vulde haar mond en brandde in haar keel. Haar lichaam schokte nog even na toen haar maag al leeg was. Ze veegde haar mond af met de rug van haar hand en smeerde rood over haar lip. In de plas op het beton glom iets. Een gouden tand. De smaak bleef. Ze wist wat het was. Ze dacht er niet over na.

Haar hand ging naar haar linkervinger.

De ring was gebroken. Het zilver was opengebogen op de zwakste plek. De transformatie had haar vingers verbreed tot iets waar trouwmetaal niet voor was gemaakt. De twee helften hingen nog rond haar vinger, maar het was geen ring meer. Palm Beach. Het strand. Het late licht over het water. Het zilver dat glansde terwijl Lysandra lachte.

Kapot.

Haar andere hand schoot naar haar hals.

De ketting was gebroken. Ze voelde de plek waar het slot had gezeten — een schram, oppervlakkig, al bijna genezen. Maar de ketting...

Ze keek naar haar rechterhand. Die was nog tot vuist gebald. Langzaam opende ze haar vingers.

Daar lag de ketting. Gebroken, twee stukken, verbogen schakels. En ertussen lag Lysandra haar ring.

Heel.

Onbeschadigd.

Het zilver glansde schoon. Bloed en geweld hadden er niet aan gehecht.

Iets brak in haar borst — niet pijn, het omgekeerde. Een golf van warmte die vanuit haar maag omhoog schoot en haar keel dichtdrukte. Haar ogen brandden. Haar handen trilden. Eén seconde lang was er niets anders dan opluchting, zo hard en zo zuiver dat het op geluk leek.

Zo hoort het.

Niet menselijk. Niet fluisterend. Alleen aanwezig, vlak en oud en tevreden op een manier die geen mens ooit mocht zijn bij het zien van wat hier lag.

Dit hebben ze verdiend.

Franka sloot haar ogen. Het serum gaf nog één koude tik langs haar ruggengraat en viel dan stil. De aandacht in haar bloed trok zich niet terug. Ze ging alleen zitten op een dieper niveau. Wachtend.

‘Nee,’ zei Franka zacht.

Ze wist niet of ze tegen de stem sprak of tegen het deel van zichzelf dat haar niet volledig tegensprak. Toen hoorde ze iets. Niet groot. Niet meteen. Alleen ademhaling. Snel, maar beheerst. En dan een stem. Klein. Jong.

‘Stil. Niet bewegen.’ Franka draaide haar hoofd. ‘Ik heb bewijs. Alles. En als je beweegt, zet ik het live voor je bij mij bent.’

In de hoek van de steeg, tussen kartonnen dozen en een nest van vuile dekens, zat een meisje. Veertien, misschien vijftien, op die grens waarop ondervoeding en straatleven leeftijden vervormen. Mager op de manier waarop lichamen mager worden wanneer er niets overblijft dat niet nodig is. Haar schooluniform was te groot en op meerdere plaatsen gescheurd. Haar voeten waren bloot. Haar haar hing nat tegen haar slapen, vastgemaakt met een elastiekje dat ooit roze was geweest en nu alleen nog vuil. Ze woonde hier. De dozen, de dekens, de plastic tas met kleren naast haar knie — dit was haar plek. De steeg was haar kamer.

Haar handen trilden niet.

Dat viel Franka het eerst op. Niet de ogen. Niet het uniform. De handen. Stil op haar knieën. Klaar om te rennen, maar niet verloren aan paniek.

Aan haar linkerpols zat een goedkoop horloge. Het schermpje gloeide groen. Naast de zijkant brandde een klein rood lampje. Opname actief. Het meisje zag Franka naar het horloge kijken. ‘Alles staat erop,’ zei ze. ‘Vanaf het moment dat ze je vastgrepen tot nu. Het stuurt zichzelf door. Als jij mijn horloge breekt, maakt dat niets uit. Het zit al ergens anders.’ Ze slikte. Dat was de eerste echte barst. ‘En als jij mij iets doet — ‘ Haar ogen gingen naar de resten op de grond en terug naar Franka. ‘Dan gaat het online. Automatisch.’

Breek haar nek. Neem het horloge. Je bent sneller.

Franka haar tanden drukten op elkaar. ‘Nee,’ zei ze. Het meisje kromp even ineen. ‘Niet tegen jou,’ zei Franka. ‘Blijf zitten.’

Het meisje bleef zitten.

‘Hoe heet je,’ vroeg Franka.

Het meisje knipperde, verrast door de vraag. ‘Rinx,’ zei ze. Geen achternaam.

‘Rinx.’ Franka keek haar aan. ‘Wat wil je.’ ‘Geld,’ zei Rinx. Snel. Te snel. Het antwoord dat klaarlag. ‘Geld raakt op,’ zei Franka. ‘Of iemand neemt het van je af. In Geylang duurt dat een week. Misschien twee.’ Ze keek het meisje aan. ‘Wat wil je écht.’

Rinx zweeg. Haar hand met het horloge zakte een fractie. Niet uit ontspanning. Ze herberekende. ‘Weg hier,’ zei ze. Stiller nu. ‘Ik wil uit Geylang. Ik wil eten dat echt is. Ik wil een plek waar niemand mij vindt.’ Haar blik gleed over Franka. Over de naakte huid en het bloed. Over de spieren die geen gewone vrouw had. ‘Ik weet wat je bent. Iedereen weet wat een Wachter is.’

Franka bewoog niet.

‘Jullie beschermen ons,’ zei Rinx. ‘Dat is wat ze op de nieuwskanalen zeggen. Elite. Helden. Het Legioen dat de aarde veilig houdt.’ Haar ogen gingen naar de lichamen op de grond. ‘Dit is niet beschermen.’ ‘En als ik nee zeg.’ ‘Dan gaat dit online. Een Wachter. Vier doden. Burgers. In een steeg in Geylang.’ Rinx haar stem was vlak nu. Zakelijk. ‘Hierdoor keert iedereen zich tegen jullie.’

Niet een vrouw die moordde. Een Wachter die burgers afslachtte. Dat overleeft het Legioen niet.

Franka keek naar de steeg. Naar de lijken. Naar het meisje met de donkerbruine ogen en het tengere lichaam.

Breek haar nek.

‘Nee,’ zei Franka. Harder nu.

Rinx kromp niet in elkaar deze keer. Ze had begrepen dat de gekke blanke vrouw waarschijnlijk tegen zichzelf sprak. Niet tegen haar.

Diep in haar bloed bewoog de stem weer. Niet als woord. Als druk. Als ongeduld. Franka duwde het weg. ‘Sta op,’ zei Franka.

Rinx bewoog niet.

‘Sta op. Je gaat met mij mee.’ ‘Omdat ik je chanteer.’ ‘Nee.’ Franka keek naar de lijken en dan terug naar het meisje. ‘Omdat ik je hier niet kan laten.’

Rinx bleef haar aankijken. Berekende. Woog. Tactiek achter tienerogen. ‘De video blijft waar hij is,’ zei ze. ‘Dat begrijp ik.’ ‘Als mij iets overkomt — ‘Dan gaat hij online. Ja.’ Franka was te moe. ‘Ik heb het begrepen.’

De regen begon. Niet met voorzichtige druppels, maar met een eerste zware plets op de grond, toen nog één, toen tien, toen een hele hemel die tegelijk openbrak. Franka keek naar de steeg. Naar wat er lag. Naar de regen die het bloed in dunne rode stromen naar de goot trok.

Ze knoopte de gebroken ketting voorlopig samen, hing Lysandra haar ring terug om haar hals, stak de twee helften van haar eigen ring in een cargozak van haar broek. Aan een draad tussen twee muren hing wasgoed dat niemand had binnengehaald. Ze trok er een overhemd af dat te groot was en drie maten te lelijk. Het rook naar waspoeder en iemand anders. Ze trok het aan zonder de knopen dicht te doen.

Ze keek naar Rinx. Rinx keek terug. Geen van beiden zei iets.

Franka liep de steeg uit. Na drie stappen hoorde ze blote voeten op nat beton achter haar. Ze keek niet om. Het kind volgde. Dat was genoeg.

~*~

De regen kwam als een muur. Binnen seconden was het zicht nog geen twintig meter. Warm water sloeg uit de hemel. Het stortte op daken, stegen, kabels, goten, op Franka haar schouders en Rinx haar blote hoofd. Het geluid was zo hard dat de hele stad ophield uit losse geluiden te bestaan en één massieve ruis werd.

De regen waste het bloed van Franka haar handen. Van haar armen. Van het gestolen overhemd dat zwaar aan haar schouders hing. Het liep in stroompjes langs haar vingers en verdween in de goot. Rood water dat naar de zee werd afgevoerd. Singapore hield van zulke illusies. Dat iets wegspoelde betekende zelden dat het weg was.

Rinx liep naast haar. Kleiner dan Franka eerst had ingeschat, maar sneller dan een kind dat te lang op blote voeten leefde hoorde te zijn. Geen gezeur. Geen vragen. Alleen passen die zich aanpassen aan de straat.

Ze spraken niet.

Bij de mond van de lorong stond een militair checkpoint onder een noodluifel. Twee soldaten. Thermische vizieren. Te weinig motivatie voor de hoeveelheid regen die op hen neerkwam. Rinx verstijfde een tel naast haar. ‘Doorlopen,’ zei Franka. Zacht. ‘Niet kijken. Niet stoppen.’

Ze liepen. De eerste soldaat hief een scanner. De bundel gleed over hen heen — eerst Rinx, te snel om bij stil te staan, dan Franka. De scanner bleef hangen. Te warm. Haar lichaam straalde nog de restwarmte van de transformatie uit, graden hoger dan een normaal mens in de regen hoorde te zijn.

De soldaat fronste. Zijn hand ging naar zijn oortje. Franka draaide haar hoofd een fractie naar hem toe. Haar ogen gloeiden goud op. Kort. Niet dreigend. Alleen genoeg.

De soldaat liet de scanner zakken. Zijn hand kwam weg van het oortje. Hij keek naar zijn collega. Zijn collega keek naar de regen. Geen woorden. Geen saluut. Geen rapport. Een Wachter in Geylang was boven hun paygrade. Daar stelde je geen vragen bij. Daar schreef je niets over op. Dat vergat je. Actief.

Ze liepen door. De soldaat keek hen na. Drie seconden. Vier. Toen draaide hij zich om. De regen sloot zich achter hen. Franka voelde pas in de volgende straat dat ze haar adem had vastgehouden.

Het hotel lag twintig minuten verder. Met een kind naast zich en een lichaam dat nog nazinderde van de transformatie, koos ze voor regelmaat boven snelheid. Geen sprint. Geen aandacht. Ze gebruikte haar keycard bij de dienstingang. Trap op. Zevenendertig verdiepingen. Blote voeten op beton. Rinx zei niets. Haar ademhaling werd zwaarder maar ze klaagde niet. Franka evenmin. Haar voeten lieten natte afdrukken achter op elke tree.

Op de zevenendertigste verdieping was het stil. Tapijt. Airco. De obscene rust van geld. De kamer rook nog altijd naar schone lakens en orchideeënolie. Franka deed de deur dicht. Draaide het slot om. Trok de gordijnen dicht.

Rinx bleef in het midden van de kamer staan, druipend, haar schooluniform aan haar benen gekleefd, haar voeten vuilsporen op het tapijt. Haar blik gleed over het bed, de lamp, de badkamerdeur. Niet bewondering. Inventaris.

‘Douche,’ zei Franka. Ze wees naar de badkamer. ‘Handdoeken liggen daar. Kleren heb ik niet voor je. Morgen.’ Rinx keek haar één tel aan, liep dan naar de badkamer en deed de deur dicht. Het slot klikte. Water begon te lopen.

Franka bleef staan. Alleen in de kamer. Regen tegen het raam.

Je had haar moeten doden. Het kind. Properder. Veiliger. Minder rommel.

Franka sloot haar ogen. De ring aan haar hals was warm. ‘Ga weg,’ zei ze.

De stem zweeg. Niet uit gehoorzaamheid. Alleen uit geduld.

In de badkamer stopte het water. De deur ging open. Rinx stond in de opening, gewikkeld in een te grote handdoek, haar haar nat en los, haar voeten schoon. Zonder straatvuil, zonder uniform, zag ze jonger uit. Niet minder hard. Alleen kwetsbaarder op een manier die moeilijker was om niet te zien.

‘Kleren?’ vroeg ze. ‘Morgen. Die van jou zijn niet meer bruikbaar.’ Rinx keek naar de hoop op de badkamervloer — het schooluniform, doorweekt, rafelig, met een geur die zelfs door de stoom heen drong. Ze knikte. Geen discussie. ‘Bed,’ zei Franka.

Rinx keek naar het bed. Twee stoelen stonden bij de ronde tafel bij het raam. Een bord. Een vork met de tanden naar beneden. Twee glazen. Ze zei er niets over. ‘Ga liggen.’

Rinx liet de handdoek op de grond vallen, kroop naakt onder het laken en trok het tot aan haar kin. Haar ribben waren telbaar. Haar schouderbladen staken uit als vleugels van iets dat nooit had leren vliegen. Ze was veertien en haar lichaam was dat van een kind dat al jaren te weinig at.

Haar ogen bleven open. ‘Wie ben je,’ vroeg ze. ‘Franka,’ zei ze.

Rinx keek haar nog even aan en viel dan in slaap met een snelheid die Franka onmenselijk had gevonden als ze niet wist welk soort leven je zo liet slapen. Kinderen van veilige huizen leerden slapen in rituelen. Kinderen van Geylang leerden slapen wanneer het even kon.

Franka wachtte tot de ademhaling regelmatig was. Toen ging ze de badkamer in. Ze deed de deur niet op slot. Dat deed ze nooit. Niet als er iemand in de kamer was die ze niet kende.

Het water was heet. Ze liet het over haar schouders en haar rug lopen en keek naar wat er afkwam. Eerst rood. Verdund, roze, maar rood. Uit de lijnen van haar handpalmen, onder

haar nagels, uit de plooiën van haar ellebogen. De regen had het meeste gedaan. De douche deed de rest. Ze waste haar haar, haar gezicht, haar hals. Ze schrobde haar handen tot haar huid rood was van iets anders dan bloed. De geur bleef. IJzer. Diep in haar neus, in haar keel, in de plek waar geur overgaat in herinnering. Die zou niet weggaan met water.

Ze droogde zich af. Trok een schone onderbroek aan en het tweede T-shirt uit haar rugzak — donkergrijs, te groot, het rook naar niets. Ze hing de natte handdoek over de douchestang en liep terug de kamer in.

Rinx had zich niet verroerd. Ze lag op haar zij, het laken tot aan haar oor, haar mond een fractie open. Ze ademde langzaam en diep. Op haar blote schouder, boven de rand van het laken, was elke wervel zichtbaar.

Franka haar stap stokte. Ze keek naar het kind. Naar de dunne nek. Naar de ademhaling die zo rustig was dat het obscene voelde in een kamer waar niets rustig hoorde te zijn. De stem zei niets. Ze hoefde niets te zeggen. De gedachte was er al.

‘Niet vanavond,’ zei Franka. Zacht. Tegen niemand.

Ze legde de twee helften van haar gebroken ring op het nachtkastje. Naast hen het opgevouwen papiertje van Gregor. Tanjung Pelepas. Kade 7. Nachtlading. Drie aannemerscodes. Viktor Hallén. Vier dagen. Het horloge van Rinx lag ernaast. Het groene lampje was uit. Dat betekende niets. Data was geen lichtje. Data was een spoor.

Franka zette zich in de stoel bij het raam. Haar rug recht. Haar handen op haar knieën. Buiten sloeg de regen tegen het glas. De stad gloeide in vuiloranje en blauw. De haven was donker. De zee donkerder. Ergens daarbuiten, onder het wateroppervlak, bewoog iets wat ze nog niet kende maar waar Gregor zijn papiertje naartoe wees.

Ze keek naar de regen en luisterde naar de ademhaling van het kind in het bed achter haar. Ze sliep niet.

~*~

De regen hield aan tot in de namiddag. Uren van water dat tegen het glas sloeg zonder ritme en zonder pauze. Beneden klonk het verkeer gedempt door de regen — vrachtwagens, konvooien, scooters die zich door het water werkten. Singapore was nooit stil. Ergens zoemde altijd een drone. Ergens draaide altijd een motor in de haven. De airco in het gebouw sloeg om de twintig minuten aan.

Rinx sliep nog.

Franka keek naar haar. Een kind in een bed dat te groot was voor haar. Ribben onder het laken. De ademhaling van iemand die eindelijk op een matras lag in plaats van op karton.

Ze probeerde te berekenen wat ze met haar moest doen. Het lukte niet. Haar hoofd was te leeg. Te veel uren zonder slaap, te veel bloed, te veel van alles. Het enige dat ze wist was dat het kind hier lag, dat het kind alles had gezien, en dat het kind naakt onder een laken lag zonder iets om aan te trekken. De rest zou later moeten komen.

Ze tikte haar smartwatch aan. Het scherm lichtte blauw op in de schemer van de kamer. Ze scrollde naar een leveringsapp — anoniem, prepaid, geen naam nodig, alleen een kamernummer. Singapore had er tientallen van. De oorlog had de luxe weggenomen maar niet de logistiek. Twee T-shirts, maat XS. Een korte broek. Ondergoed. Slippers. En een paar laarzen voor haarzelf — haar maat, legerprofiel, de enige die beschikbaar was zonder machtiging. Ze schatte Rinx haar maten op wat ze had gezien toen ze de handdoek liet vallen. Levering binnen twee uur. Ze bevestigde en dimde het scherm.

Het kind had haar gezien. Niet alleen gezien. Geregistreerd. Gewacht. De waarde van informatie herkend en het enige bod gedaan dat nog betekenis had in een steeg vol lijken.

Franka herkende het. Dezelfde koude rekenkunde die haar in de Bijlmer in leven had gehouden voor ze naar Brussel vluchtte en zichzelf aanmeldde bij de Garde. Weten wanneer je praat en wanneer je je mond houdt. Weten wat iets waard is voor iemand anders. Weten dat overleven geen kwestie is van kracht maar van timing.

Ze haatte het om het te herkennen. Omdat het betekende dat dit kind al kapot was op de manier waarop zij kapot was geweest. En omdat ze wist hoe het daarna ging: je werd iets dat goed was in dingen waar normale mensen niet aan wilden denken.

Rinx was geen instrument. Nog niet.

Franka stond op en liep naar de badkamer. Ze waste haar handen opnieuw.

Die krijg je nooit meer schoon.

Ze deed het toch.

Toen ze terugkwam, pakte ze het papiertje van Gregor van het nachtkastje en las het opnieuw. Niet omdat er nieuwe informatie op zou staan. Omdat herhaling soms de enige manier was om de geest te dwingen zich aan de juiste dreiging te hechten. Ze vouwde het dicht en stak het in haar cargozak.

Er werd geklopt. Zacht. Eén keer. Levering. Franka opende de deur op een kier, nam de tas aan zonder de bezorger aan te kijken, en deed de deur weer dicht. Ze legde Rinx haar kleren op het voeteneind van het bed. De laarzen zette ze naast haar rugzak.

Rinx sliep onrustig nu. Niet diep meer. Haar mond bewoog af en toe zonder geluid. Dromen, of herinneringen die zich voordeden als dromen. De ring aan Franka haar hals was warm. De stem zei niets meer. Maar haar zwijgen was geen overwinning.

Tegen de tijd dat de regen ophield en de stad begon te dampen, had Franka haar plan. Rinx. Eten. Een plek die niet naar dit hotel terugleidde. Het horloge. Niet stukmaken. Uitzoeken waar de buffer zat. Of het meisje had gebluft of niet. Tanjung Pelepas. Kade 7. Vier dagen. Viktor Hallén.

Daaronder lag de echte reden waarom ze nog rechtop zat. Weiss. Sallos als dekmantel. Dezelfde infrastructuur als in 2029, maar strakker. Boja zelf aan boord. En bemanningen die de vorige keer gebroken waren teruggekomen. Wat ze nu gingen zoeken was blijkbaar erger.

Rinx werd wakker zonder overgang. Geen langzaam rekken, geen verward kijken. Haar ogen gingen open en ze was er meteen. ‘Hoe laat is het,’ vroeg ze. ‘Namiddag,’ zei Franka. Rinx keek naar het raam. Het licht achter de gordijnen was grijs en warm. Ze fronste, alsof ze niet begreep hoe ze zoveel uren was kwijtgeraakt. ‘Hoe lang heb ik geslapen,’ vroeg ze. ‘Lang genoeg.’

Ze zag de kleren op het voeteneind. Ze keek er even naar, toen naar Franka, en trok het T-shirt over haar hoofd zonder iets te zeggen. De korte broek. De slippers. Alles paste. Min of meer.

Rinx kwam overeind en zag het horloge op het nachtkastje. Haar blik schoot er meteen naartoe. Franka zag de spanning in haar schouders voor ze die onderdrukte. ‘Het ligt er nog,’ zei Franka. ‘Ik had niet gedacht dat je het zou laten liggen.’ ‘Ik had niet gedacht dat jij in een steeg vol lijken zou onderhandelen.’

Rinx keek haar aan. Even was er iets dat op trots leek. Daarna trok het weer weg achter de discipline van de straat. ‘Heb je honger,’ vroeg Franka. ‘Ja.’ ‘Goed.’ Franka stond op. ‘Dan beginnen we daar.’

Ze bestelde eten via roomservice. Het hotel wist al dat ze er was — dat maakte niet meer uit. Twee porties. Rijst, kip, groenten, soep. Geen croissants deze keer.

Het eten kwam in twintig minuten. Rinx at alsof ze niet wist wanneer de volgende maaltijd zou komen. Waarschijnlijk wist ze dat ook niet. Ze at de rijst, de kip, de groenten, de soep, het broodje dat erbij lag, en keek naar Franka haar bord. ‘Eet op,’ zei Franka. Ze schoof haar bord naar het meisje. Rinx aarzelde niet.

Franka dronk koffie en keek naar de twee helften van de ring op het nachtkastje. Ze zei niets. Rinx keek er ook naar. Haar ogen bleven er een tel te lang op hangen. ‘Niet vragen,’ zei Franka. ‘Ik vroeg niets.’ ‘Goed.’

Ze trok de gordijnen een fractie open. De regen was weg. De stad dampte. Verkeer begon opnieuw te stromen in lagen: bevoorrading, troepentransfers, werkvolk, zwarte markt. Singapore deed weer alsof ze functioneerde.

Franka draaide zich om. ‘Luister goed,’ zei ze. ‘Je blijft hier tot ik terugkom. Geen raam. Geen gang. Geen verbinding op dat horloge zonder dat ik het weet. De deur gaat op slot. Mijn keycard is de enige die werkt. Als er geklopt wordt, doe je niet open.’ ‘Wanneer ga je.’ ‘Vanavond.’ ‘Waarheen.’ Franka keek haar een paar tellen aan. Rinx hield stand. ‘Naar een haven,’ zei Franka. ‘En naar een deur die iemand te hard probeert dicht te houden.’

Rinx knikte. Geen vragen. Geen drama.

De rest van de namiddag gebruikte Franka om zich voor te bereiden. Ze haalde haar rugzak leeg en pakte opnieuw in. Alleen wat ze nodig had. Glock. Munitie. Gregor zijn papiertje. De helften van haar ring. Water. Geld — het beetje contant dat in Geylang nog bestond. Ze trok de nieuwe laarzen aan en liep de kamer rond om ze in te lopen. Ze bestudeerde de kaart van Tanjung Pelepas op haar smartwatch. Kade 7. Toegangswegen. Perimeter. Ze zocht het wisselmoment dat Gregor had beschreven: negentig minuten, nachtlading, de buitenste bewaking die wisselde.

Rinx zat op het bed en keek toe. Ze zei niets. Ze keek zoals ze alles keek: registrerend.

Tegen zeven uur was het donker.

Franka keek naar de ring aan haar hals. Naar het horloge op het nachtkastje. Naar het kind op het bed. ‘Ik kom terug,’ zei ze. Ze wist niet of het waar was. Ze zei het toch.

Rinx knikte.

Franka trok de deur achter zich dicht. Het slot klikte. Ze nam de trap.

Hoofdstuk 3: De Ster boven Bethlehem

Mars, maart 2040

Op Mars leerde je snel welke lichten ertoe deden en welke niet. De zon deed ertoe. Klein, bleek, maar de hele energieketen hing eraan. De ledstrips in de gangen deden ertoe — als ze uitgingen, had je een probleem. De statusleds op de rekmodules deden ertoe; zolang ze groen brandden, bestonden driehonderdzeventien gescande patronen nog. Tiangong-4 deed ertoe, al had niemand daar beneden erom gevraagd. Het Chinese station hing boven New Bethlehem als een gevangenisbewaarder die zich verveelde — hard wit, te hoog om aan te raken, te dichtbij om te vergeten. Overdag negeerde je het. ‘s nachts keek je toch, één keer, snel, zoals je naar een rookmelder kijkt voor je het licht uitdoet. De rest van de sterren deed er niet toe. Die nacht veranderde dat.

~*~

Ezra stond in de Overgangskamer toen het alarm ging. Hij was alleen. Zevenenvijftig mensen waren naar hun slaapmodules vertrokken. Drie doden in drie weken, en zijn woorden moesten genoeg zijn om de rest bij elkaar te houden. Ze waren nooit genoeg. Maar het was wat hij had. De rekmodules zoemden. De koeling liep. Het rode steentje met het gespiegelde symbool lag nog op de vloer. Ezra hurkte, wikkelde het in een doek uit de noodkit en stak het weg in een harde samplebuis. Te klein om te laten liggen. Te bewust achtergelaten om geen spoor te zijn. Drie korte tonen, pauze, drie korte tonen. Externe observatie. Onverklaarde baangebeurtenis. Niet evacuatie, niet brand, niet luchtlek. Iets anders. De toon die zelden afging omdat er op Mars weinig gebeurde dat niet terug te voeren was op stofstormen, defecte apparatuur of menselijke fouten. Ezra hing het zwaard terug aan de haak — hij had het nog vast sinds de schaduw in de gang — en opende de deur. Mensen in de gangen. Dezelfde kant op. Niet rennend — niemand rende op Mars tenzij er lucht weglekte of iemand bloedde — maar te snel voor routine. Twee technici watermodule. Iemand van de kassen. Een jongen van vijftien, T-shirt onder een jas. Allemaal richting de koepel. In de processiehal stonden mensen onder het glas en keken omhoog. Ezra telde automatisch. Twintig, vijfentwintig. Meer kwamen er aan. De hemel boven de koepel was het gebruikelijke roze-bruine zwart, sterren hard en koud, stof dat zelfs ‘s nachts bleef hangen.

Tiangong-4 op zijn vaste plek. Koud en wit. Maar links daarvan was iets dat er een uur geleden niet was geweest. Een licht. Niet groot. Feller dan Tiangong. En het bewoog — dalend, met een snelheid en hoek die bij geen enkele bekende satellietbaan paste. Witte kern met een blauwe staart, ionisch, niet thermisch, die in de dunne atmosfeer niet uitwaaierde maar een rechte lijn trok. Ezra classificeerde automatisch: geen bekende corridor, geen gemelde daling, geen civiel profiel. ‘Dat was daar daarnet niet,’ zei iemand. Nee. Dat was het niet. Adaeze stond bij het symbool. Ogen op de hemel. Merkteken bloot op haar pols. Haar vingers gingen er één keer over — niet gelovig, niet nadenkend. Controlerend. Ezra herkende het gebaar. Hij deed het zelf ook soms. ‘Zeg niet dat dit een teken is,’ zei Osei achter hem. Uniform al aan. Datapad in de hand. ‘Ik zei niks.’ ‘Goed.’ Ze keek omhoog, kneep haar ogen samen, vloekte. ‘Tiangong heeft hem al gezien.’ Boven hen verschoof Tiangong-4. Een van zijn sensordrones schoot los — kort wit, dan donker. Track-lock. Ezra zag het omdat hij wist waarnaar te kijken. Osei zag het ook.

~*~

Het radiosignaal kwam binnen op het kolonienetwerk vóór Osei het kon dempen. Iemand bij de communicatiepost had de externe feed op luidsprekers gezet, en de kathedraal vulde zich met het droge geratel van een Chinese verkeerscontroleur: *‘Ongeïdentificeerd voertuig, u betreedt gecontroleerd luchtruim. Identificeer uzelf. Geef callsign, IFF-code en — ‘Een vrouwenstem brak erdoorheen. Niet luid. Niet boos. Vlak als steen. ‘Nee.’ Stilte op de lijn. ‘Ik herhaal,’ zei de controleur. ‘Geef callsign en IFF — ‘Ik heb geantwoord.’ De controleur zweeg. In de kathedraal keek Ezra naar Adaeze. Adaeze keek niet terug. Ze stond stil, hoofd schuin, handen langs haar zij, volledig gericht op de luidsprekers. Een mannenstem op de achtergrond, half onderdrukt: ‘Geef gewoon een code. Verzin iets. Maakt niet uit wát — ‘Ik ga niet liegen.’ ‘Het is geen liegen, het is — ‘Sean.’ De vrouwenstem sneed zijn zin af. Geen emotie erin. Alleen het feit dat hij ophield met spreken. ‘Ik lieg niet tegen onderhoudspersoneel.’ Op de lijn begon snel Mandarijn. Iemand schakelde door, drie rangen omhoog, rechtstreeks naar boven. Dan kwam Tzang. Lager, langzamer, met het soort Engels dat geen fouten maakte en dat juist daardoor dreigde. ‘Dit is Prefect Tzang. Tiangong-4. U heeft drie seconden.’ De vrouwenstem antwoordde meteen. Niet sneller. Niet trager. Alsof het ritme van een ander haar niet aanging.*

*‘Ik ben geen voertuig. Ik heb geen callsign. Ik heb geen IFF-code. En jij bent een administratieve mierenneuker die mij lastigvalt.’ De mannenstem op de achtergrond: ‘Ach Jezus — ‘Tzang antwoordde niet. Wat hij deed was erger. Hoog boven hen verschoof de witte stip van Tiangong-4. Een strakke bundel wit licht schoot van het station naar de nieuwe ster — smal, recht, de hele afstand in één keer overbrugd. Het eerste schot. De stip flikkerde. Groen licht sloeg uit de staart. Het object zwabberde, corrigeerde zich, verloor stabiliteit. Niet kapot. Geraakt. Over de radio: de mannenstem, niet meer op de achtergrond maar recht in de microfoon. ‘Hé! Hé! We zijn civiel! We hebben twee kinderen en een paar katten aan boord!’ Tzang: ‘Dan had u moeten antwoorden.’ ‘De oudste heeft geantwoord. Ze antwoordde alleen niet wat je wou horen. Kan ze niet aan doen, ze is wat achterlijk.’ Het tweede schot was zwaarder. Tiangong-4 lichtte op. De bundel trof het object vol op de flank — een felle witblauwe flits, uitvliegend puin dat meteen donker werd. Het object kantelde, verloor stuurcorrectie aan één kant en begon te vallen. Schermen langs de koepelwand schakelden om. De kerkelijke landschappen — het bos, de oceaan — vielen weg. Veiligheidsband: **ONGEÏDENTIFICEERD ORBITAAL OBJECT. BLIJF BINNEN. GEEN UITWENDIGE ACTIVITEIT.** De vrouwenstem over de radio. Koud nu. Niet kwaad. Ergens voorbij kwaad.*

‘Sean. Vastmaken.’ ‘Vastmaken als in landen of vastmaken als in we zijn — ‘Nu.’ De lijn viel weg. Het object viel niet. Het gleed naar beneden in een curve die geen landing was maar ook geen vrije val — het soort traject dat je krijgt wanneer iets dat zwaar beschadigd is weigert de controle af te staan. De staart werd langer. Fragmenten braken los en koelden af door straling — geen lucht om warmte te dragen. Maar de romp bleef heel. Het ding trok een lijn oost-zuid-oost, voorbij de panelenvelden, over het onderhoudsplateau, naar de basaltvlakte daarachter. Een ogenblik lang stabiliseerde het. Toen brak een flank af. De hele kathedraal keek toe hoe de nieuwe ster onderging. De flits van impact: diep rood, dan wit, dan uit. Geen vuurbal. Een korte ontlading die het stof van binnenuit deed oplichten, en daarna een trage pluim roodgrijs die rees en weer neerdaalde. Stilte. Ezra keek naar de gezichten onder de koepel. Sommigen hadden hun hand voor hun mond. Een vrouw op de eerste rij — Keiko, hydrocultuur, het symbool op haar linkerpols — stond doodstil met haar blik op de plek waar het licht was verdwenen. Haar lippen bewogen zonder geluid. Adaeze sprak als eerste. Niet

tegen iemand in het bijzonder. ‘De Heilige Maagd stuurt niet voor niets een ster,’ zei ze. ‘Niemand stuurt wat dan ook,’ zei Osei scherp. ‘Dat ding is neergehaald.’

Adaëze keek haar aan. ‘Dat maakt het erger.’ Osei liet dat hangen. Eén tel. Dan draaide ze zich om. ‘Vos. Okonkwo. Met mij mee.’

~*~

‘Waarom ik?’ vroeg Ezra terwijl hij haar al volgde. ‘Omdat jij terrein leest en niet meteen begint te schieten.’ ‘En ik?’ vroeg Adaëze. ‘Omdat als daarbinnen nog iets leeft, ik iemand nodig heb die het kan scannen, verbinden en reanimeren. En omdat als het iets is dat met jouw Kerk te maken heeft, ik dat liever nu hoor dan morgen via een processie door de gang.’ Ze waren al half door de commandogang toen Osei nog één keer over haar schouder keek naar de mensen onder de koepel. In het koepellicht zag Ezra hun gezichten: sommigen bang, sommigen opgewonden, de meesten ergens ertussenin. Een man achterin — Pavel, mijnwerker, groot, stil — stond met zijn armen over elkaar en een uitdrukking die zei dat hij dit soort dingen niet vertrouwde, niet de ster, niet de crash, niet de Kerk, niet het idee dat iets goeds van de hemel kon vallen op een planeet die elke dag probeerde je te doden. ‘Iedereen blijft binnen,’ zei Osei. ‘Niemand naar buiten. Geen heldenwerk. En als iemand de woorden “teken” of “ster van Bethlehem” in zijn mond neemt voor ik terug ben, dan mag hij dat persoonlijk aan mij komen uitleggen.’ Niemand lachte. Maar het brak de spanning net genoeg. Ze liep al weer. De rover stond in onderhoudshangar drie, achter de waterrecyclagewagens en oude paneelvegers. Een PDR-8, drukrover voor acht personen, zeswielig, lang, hoekig, met een drukcabine die eruitzag alsof iemand een habitatmodule op een mijntruck had gelast. Ooit wit. Nu vuilroze grijs — de kleur die alles op Mars vroeg of laat kreeg. De laatste twee jaar had hij vooral reserveonderdelen en afgeschreven gereedschap vervoerd.

‘Hij start nog?’ vroeg Ezra. ‘Soms,’ zei Osei. Ze laadden snel. Noodkit. Scanmodule. Thermische dekens. Noodzuurstof. Slijpset. Lampen. Stralingsmeter. Het soort voorbereiding dat je automatisch deed: niet nadenken over wat je misschien nodig had, maar meenemen wat je nodig zou hebben als alles tegelijk misging. ‘Tiangong roept al drie keer,’ zei Osei. ‘Ze willen coördinatenbevestiging en lokale bevelsoverdracht.’ ‘En?’ ‘En ze krijgen een rapport als we terug zijn.’ De rover kwam tot leven met een lage trilling door de vloerplaat. Statuslichten: groen, één amber — achterste sluis traag, zoals altijd — groen. Ezra trok zijn gordel vast. ‘Wat als het Chinees is?’ ‘Dan heeft Tzang net zijn eigen materieel neergehaald. Zijn probleem.’ ‘Wat als het niet menselijk is?’ vroeg Adaëze. Osei startte de wielmotoren. De buitenpoort ging open. Mars lag erachter.

~*~

Buiten was het donker op de manier waarop alleen Mars donker kon zijn: niet zacht maar dun en hard. De temperatuurmeter gaf min tweeënzeventig. De grond verloor zijn warmte in minuten. Aan de rand van de buitenpoort bevroor koolstofdioxide tot wit ijs dat kraakte onder hun wielen. New Bethlehem bleef achter hen gloeien — de kathedraal als een warme ribbenkast van glas, de modules als lage dozen van licht, Tiangong-4 daarboven, onbewogen, een witte stip die deed alsof er niets was gebeurd. Osei stuurde de oostelijke route op, tussen de bermen van basaltgruis die ooit door bulldozers waren aangelegd en sindsdien weer van Mars waren geworden. Hun koplampen sneden twee tunnels door het donker. Verder dan tachtig meter: niets behalve stof en de lage reflectie van steen. ‘Impact op zes komma vier kilometer,’ zei Osei. ‘Buiten de panelenvelden. Buiten de waterinfra. Dat is het beste nieuws van vanavond.’ Ezra dacht aan de radio. Aan de stem die hij had gehoord. Niet de mannenstem —

die was nieuw, die kende hij niet. De vrouwenstem. Die kende hij wel. Acht jaar lang had diezelfde stem via het forum gesproken — helder, afstandelijk, met de meedogenloze precisie van iemand die het antwoord al kende voor de vraag was uitgesproken. Doctrine, instructies, correcties. En dan, een paar weken geleden, was ze gestopt. Geen verklaring. Geen afscheid. Gewoon stilte, van de ene dag op de andere, en niemand in de Kerk wist waarom.

Nu wist hij waarom. Die stem had een lichaam en dat lichaam lag in een krater op zes kilometer van zijn kathedraal. En hij wist niet of dat geloof was of catastrofe of beide. Ze reden een tijdlang zonder te spreken. De wielmotoren zongen hun eentonige frequentie. De cabinefilters bliezen. Buiten gleed de vlakke voorbij, eindeloos rood in het koplamplicht. Adaeze zat over haar datapad gebogen. ‘Restsignalen van de inslagplek. Geen noodbaken. Geen standaard koloniestructuur.’ ‘Kapot,’ zei Osei. ‘Niet kapot. Verkeerd geordend. Alsof meerdere systemen tegelijk proberen wakker te worden en het niet eens raken. Er zit iets in dat ik niet herken.’ ‘Oud?’ ‘Ouder dan wat ik ken.’ Osei kneep haar ogen samen maar zei niets. Ze stuurde de rover door een drooggeul die ooit door water was uitgesleten en nu alleen nog als een ondiepe groef in het basalt bestond. De wielen bonkten. Het chassis kreunde. Ezra keek door het frontglas. Basalt, stof, stilte. In het westen de lage rug van Olympus Mons, tweeëntwintig kilometer hoog, een massa die de hele horizon vulde en die je na een paar maanden leerde te negeren omdat je er toch niets aan had. Tiangong-4 stuurde opnieuw een challenge. De cabine vulde zich met een synthetische stem. *‘Lokaal voertuig PDR-8. Impactzone valt onder tijdelijk toezicht van de drie jurisdicties. Stop op huidige positie.’* Osei drukte de audio uit. ‘Als Tzang denkt dat hij de eerste is die bij dat wrak staat, heeft hij het mis.’

‘Als het de Heilige Maagd is,’ zei Adaeze zonder op te kijken van haar pad, ‘dan maakt het niet uit wie er het eerst is. Dan maakt het uit wie er knielt.’ ‘Niemand gaat knielen,’ zei Osei. ‘Ik zeg niet dat ze het moeten. Ik zeg dat ze het gaan doen.’ Ze reden nog twee kilometer. De impactpluim lag laag op de horizon, roodgrijs tegen sterren. Op Aarde zou het rook zijn geweest, zwaar en dik. Hier was het alleen stof — het enige wat Mars in overvloed had. Adaeze keek op. ‘Ezra.’ ‘Ja.’ ‘Als dit is wat ik denk dat het is.’ Ze pauzeerde. Niet als technicus nu. Als Orde. ‘De Heilige Maagd heeft nooit gezegd dat ze zou komen. Maar ze heeft ook nooit gezegd dat ze niet zou komen.’ Ezra voelde het merkteken op zijn wang warm worden. Niet door geloof. Door angst. Alles wat hij had gebouwd — de nachtwachten, de balans tussen geloof en overleven — zou morgen niet meer genoeg zijn. Osei keek niet om. Ze had het gehoord. Op haar gezicht was te lezen dat ze al drie stappen vooruit dacht, en dat elk van die stappen een probleem was: bestuurlijk, militair, doctrinair. Een kolonie die al uit zijn voegen scheurde door drie moorden zou morgen ook nog een mariaverschijning hebben. Ze zei niets. Ze reed.

~*~

De krater lag als een ovale snee in de vlakte. Niet groot genoeg voor een meteor, te groot voor iets kleins. Opgeworpen randen. Brokken donker materiaal met een zwakke blauwgroene restgloed. En daarachter, half in het stof, het ding. Ezra’s eerste gedachte was: dat is geen schip. Zijn tweede was: dat is ook geen meteoriet. Zijn derde gedachte kwam niet, omdat zijn classificatiesysteem vastliep. Het object was opgebouwd rond een centrale bol — glad metaal, perfect rond, opgedeeld in naadloze segmenten met fijne mechanische lijnen ertussen. In het midden van de bol zat een cirkelvormige kern die een zwakke, koelblauwe gloed uitstraalde, pulserend, als iets dat tegelijk sensor en energiebron was. Het licht flikkerde — beschadigd maar niet dood. Aan beide zijden van de bol zaten vleugels. Niet het soort

vleugels dat je op een vliegtuig vond. Het soort dat je op een roofvogel vond, maar dan van metaal: overlappende, veerachtige platen, elk met hun eigen ribbels en naden, opgebouwd als mechanische slagpenen. De linkervleugel was nog grotendeels intact, licht gebogen, de platen in een positie die deed denken aan glijvlucht. De rechtervleugel was daar waar Tiangong had geraakt: de buitenste platen waren gesmolten en omgekruld door thermische schade, het skelet eronder blootgelegd — dunne staven van een legering die Ezra niet herkende. Achteraan liep de romp uit in een staartsectie die bestond uit langgerekte, bladachtige segmenten, als de staart van een valk. Twee ervan waren afgebroken bij de crash en lagen twintig meter verderop in het stof.

Geen motoren. Geen uitlaten. Geen turbines. Niets dat Ezra kon aanwijzen als conventionele aandrijving. De hele vorm was vloeiend, organisch, zonder scherpe hoeken — ontworpen om ergens doorheen te bewegen, maar niet door lucht, niet op een manier die hij begreep. ‘Dat is geen Chinese shuttle,’ zei Osei. ‘Dat is niets menselijks,’ zei Adaeze. Osei keek naar Ezra. ‘Wat is het dan?’ Ezra zei niets. Hij had geen antwoord. Alleen een bol met een blauw oog, half begraven in een krater op Mars. Een neergeschoten vogel, gebouwd door iets dat ouder was dan alles wat hij kende. Osei liet de rover op honderdvijftig meter stilvallen. ‘Helm op.’ Helm, sluiting, controle, druk. Vier seconden. Buiten beet de kou door de paklagen. Hun laarzen zakten in de losse rand van het impactveld. Nergens vuur. Wel dampende scheuren — vluchtige stoffen die even mochten bestaan voor ze weer bevroren. Osei voorop met lamp en buitenpistool. Ezra met de zoeklamp en snijtool. Adaeze met de noodkit op haar rug. Dichterbij zag het er nog vreemder uit. De bolsegmenten waren gepolijst op een manier die geen machinale bewerking leek maar iets anders — alsof het metaal was gegroeid in plaats van gefreesd. De veerplaten van de intacte vleugel trilden licht, een frequentie die je niet hoorde maar in je botten voelde. Het blauwe oog in het centrum pulseerde traag: aan, uit, aan. Nog in leven.

Aan de onderkant van de bol, tussen twee vleugelbases, zat een ingangsluik. De plaat was vervormd door de impact maar niet afgescheurd. Langs de rand pulseerde een noodstrook zwak amber. ‘Straling?’ vroeg Osei. ‘Boven achtergrond, niet alarmniveau.’ Adaeze keek opnieuw. Fronste. ‘Er zit atmosfeer achter die romp. Mijn sensoren geven een druklezing maar die klopt niet — te laag voor wat de temperatuursignatuur suggereert. Alsof de romp het signaal dempt.’ Ezra zette de snijtool op de buitenrand. Klein, wit, scherp. De eerste naad gaf mee. De tweede langzamer. Binnen: niets op de helmsensoren. Alleen via de snijtool, die tegen de romp drukte, voelde hij diep in het metaal een ritmische trilling. Traag en laag. Iets dat nog draaide. Toen: beweging. Een schok door de snijtool, zijn handschoen in, zijn pols. Van binnenuit. Niet hard. Iets dat bewoog achter het luik. Ezra trok de snijtool weg. Osei bracht haar wapen omhoog. In hun helmspeakers kraakte een toon. Twee korte pulsen. Pauze. Twee. Het schip zond uit op een open frequentie. ‘Geen kolonienoodcode,’ zei Osei. ‘Nee,’ zei Adaeze. ‘Maar het is een code.’ Het luik maakte van binnenuit een geluid dat niet bij de technologie paste die Ezra kende — hij voelde het als trilling door zijn laarzen op de grond. Een diepe mechanische vergrendeling die één voor één haar tanden losliet. ‘Achteruit.’

Drie passen. Het paneel boog naar buiten, bleef hangen, schoof open. Ezra bereidde zich voor op decompressie. Luchtslag. Drukval. Het soort moment waarop je je helmsluiting controleert en je ogen dichtknijpt. Niets. Geen luchtslag. Geen stoot van cabinedruk die naar buiten barstte. In de opening van het luik hing iets — niet zichtbaar als glas of metaal, maar voelbaar als een verandering in dichtheid. Het licht erachter was warmer dan het lamplicht dat erop viel. De rand van de opening trilde zwak, een frequentie die Ezra ergens in zijn kiezen

voelde. ‘Wat is dat?’ zei Osei. Adaeze hield haar scanmodule voor de opening. Keek naar het scherm. Keek nog eens. ‘Een veld,’ zei ze. ‘Elektromagnetisch. Het houdt de binnenlucht vast. Druk aan de binnenkant is...’ Ze slikte. ‘Aardse standaard. Een volle atmosfeer achter een open gat op Mars.’ Osei stak haar hand naar voren. Haar handschoen raakte de rand van het veld — lichte weerstand, als duwend tegen water — en ging erdoorheen. Warmte. Haar handschoen besloeg onmiddellijk. ‘Dat is geen menselijke technologie,’ zei Osei. Niemand sprak haar tegen. Ezra stapte als eerste door het veld. De overgang was kort: kou, druk tegen zijn pak, dan warmte. Aan de andere kant was lucht. Echte lucht — warm, beschadigd, vol chemische signaturen die zijn pakfilters registreerden als heet metaal, verbrande isolatie, iets organisch, iets zoets. En ammoniak, hoog genoeg om dierlijk te zijn.

En stemmen.

~*~

‘— gewoon een nepcode gegeven.’ Zijn stem klonk schor. ‘Vier cijfers. Dat was alles.’ Stilte. Metaal kraakte in het donker. ‘Maar nee. Jij moest zo nodig tegen die kleine klootzak in zijn slagschip zeggen wat hij was.’ Sean trok scherp adem. ‘En mannen als dat, hoog genoeg gezet en klein genoeg geschapen, doen dan altijd hetzelfde.’ Geen antwoord. Hij liet zijn hoofd even tegen de wand rusten. ‘Die kunnen hun lul niet groter maken, dus schieten ze maar met een groter laserkanon.’ ‘Sean.’ De mannenstem stopte. ‘Je ribben,’ zei de vrouwenstem. Vaststelling, geen medeleven. ‘Ja. Mijn ribben. Die heel waren tot jij een prefect met een laserkanon een mierenneuker noemde en hij besloot om dat persoonlijk te nemen.’ ‘Het schip heeft de klap opgevangen.’ ‘Het schip heeft mij tegen de wand gegooid. Dat is niet opvangen. Dat is doorsturen.’ De schaduw in de opening verschoof. Nyx stapte naar buiten. Ezra had haar al herkend. Niet nu — op de radio, een kwartier geleden, toen die stem door de luidsprekers van de kathedraal sneed. Acht jaar lang had hij elke week naar diezelfde stem geluisterd. Hij kende de cadans, de pauzes, de manier waarop ze woorden gebruikte als gereedschap en niet als communicatie. Er was geen twijfel geweest. Alleen de bevestiging die nu volgde. Ze was groot. Dat viel hem als eerste op. Groter dan Osei, groter dan hij had verwacht van een stem die altijd afstandelijk had geklonken. Fel rood haar dat zelfs onder het stof en de schade van de crash kleur hield. Smaragdgroene ogen die over de drie gestalten in buitenpakken gleden, over de rover, over de vlakke, en die nergens bleven hangen. Haar rode leren jas zat perfect. Geen scheur. Geen stof. Geen brandplek. Het schip achter haar was een wrak. Sean kon nauwelijks staan. Maar de crash had haar niet geraakt.

Mooi, dacht hij. Dat was het eerste. Beeldschoon zelfs, op een manier die niet geruststellend was — het soort schoonheid dat niet uitnodigde maar waarschuwde. Zijn lichaam herkende het onmiddellijk — dezelfde reflex als wanneer hij buiten stond en de wind aanvoelde draaien: niet weglopen, maar weten waar de sluis zat. De Kerk noemde haar de Heilige Maagd. Acht jaar lang had hij die titel gebruikt, gepredikt, verdedigd. Nu stond ze voor hem en er was niets in haar dat aan heiligheid deed denken. Wat hij zag was ouder dan dat. Ouder en gevaarlijker. Een vrouw die de wereld niet kwam beschermen maar kwam testen, en die dat verschil niet de moeite waard vond om uit te leggen. Ze keek naar Osei haar wapen. Keek er doorheen. Achter haar, half in de opening, stond een jongen. Te oud voor zijn leeftijd. Te lang voor de tijd die hij had gehad om te groeien. Veertien, misschien vijftien als je naar zijn botten keek. Donker haar. Rechte houding. En ogen die — Ezra begreep pas na een seconde waarom Adaeze naast hem verstijfde — in het licht van de zoeklamp goud vingen. Niet reflectie. Niet kleur. Iets anders. Iets dat zat waar kleur normaal ophield. Op zijn schouder zat een witte kat. Aan zijn voeten een zwarte. Ezra keek naar hem. De jongen keek terug. Niet uitdagend, niet bang.

Gewoon recht, met het soort aandacht dat je verwacht van iemand die ouder is dan hij eruitziet. Zijn blik ging naar het merkteken op Ezra zijn wang en bleef daar even hangen. Geen verbazing. Geen herkenning. Alleen registratie. Bastet verschoof op zijn schouder. Kaïn duwde haar automatisch terug op haar plek, zonder te kijken — de gewoonte van iemand die dit honderd keer per dag deed.

Wat Ezra trof was niet de jongen zelf. Het was Adaeze. Haar hand ging naar haar eigen merkteken, onbewust, en haar vingers trilden. Dan verscheen Sean. Hij leunde tegen de deurpost van het luik omdat rechtop staan een ambitie was die zijn lichaam had opgegeven. Eén schouder zwart van roet. Scheur van borst naar heup met noodband erover. Haar dat alle kanten op stond. Stof op zijn gezicht. Hij keek van Osei naar Ezra naar Adaeze, zag het merkteken op Ezra zijn wang, het merkteken op Adaeze haar pols, de koepel van New Bethlehem in de verte — de kathedraal nog net zichtbaar als een warme gloed tegen de sterrenhemel — en zijn gezicht veranderde. Niet veel. Genoeg. Het gezicht van een man die net iets begreep dat hij liever niet had begrepen. ‘O nee,’ zei hij. Osei: ‘Identificeer uzelf.’ Sean hoorde haar niet. Of deed alsof. Hij keek naar Nyx met de blik van iemand die net begreep dat hij al dagen voor schut werd gezet. ‘De perfecte plek om te schuilen voor mijn moeder, zei je. Mars. Rustig. Niemand die ons kent.’ Hij wees naar het merkteken op Ezra zijn wang. ‘Wat is dát dan?’ Nyx zei niets. ‘Dat staat op je laptop. Op je screensaver. Op die hele achtergrond die ik al weken moet aanstaren als je weer eens je scherm open laat staan.’ Zijn stem was vlak. ‘Nyx. Heb je iets te vertellen?’ Nyx keek naar Ezra. Naar Adaeze. Naar de kathedraal in de verte. Achteloo. Ze kende deze plek al.

‘Dit zijn gelovigen van mijn kerk,’ zei ze. ‘Er zijn er meer. Andere kolonies. Aarde ook.’ Sean knipperde. ‘Jouw kerk.’ ‘Ja.’ ‘Jij hebt een kerk.’ ‘Ja.’ ‘Met volgelingen.’ ‘Tweehonderd. Hier.’ ‘En die — ‘Sean wees naar het merkteken op Ezra zijn wang, toen naar de koepel in de verte. ‘Die aanbidden jou.’ ‘Sean,’ zei ze. ‘Ik ben hun heilige maagd.’ Sean sloot zijn ogen. Haalde adem. De ribben protesteerden. Hij deed ze weer open. ‘Godverdomme,’ zei hij. ‘Jij een maagd. En dan ben ik zeker Jozef.’ Niemand reageerde. Osei keek hem alleen aan. ‘Jozef,’ herhaalde hij. ‘De man die naast het wonder staat en straks de ezels mag parkeren.’ Osei had haar wapen laten zakken. Niet omdat ze minder waakzaam was. Omdat ze aan het rekenen was. Ezra zag het in haar ogen: niet het schip, niet de crash — de dag daarna. De kolonie die wakker werd met het nieuws dat de Heilige Maagd was gearriveerd. Processies die niemand kon stoppen. Tzang daarboven die een rapport eiste. De drie moorden die al op haar bord lagen, plus nu een religieuze crisis. ‘De Heilige Maagd,’ zei Adaeze. Haar stem was dun. Het merkteken op haar pols gloeide — of leek dat te doen; Ezra kon het verschil niet meer zien tussen licht en suggestie. Nyx keek naar haar. Niet naar haar gezicht. Naar het merkteken. Lang genoeg om het ongemakkelijk te maken. ‘Adaeze Okonkwo,’ zei Adaeze. ‘Orde van de Overgang.’

Nyx knikte. Eén keer. Kort. Geen begroeting. Registratie. ‘Ezra Vos,’ zei Ezra. Nyx keek naar hem. Naar het merkteken op zijn wang. Naar zijn schouders — breed, recht, het lichaam van iemand die al jaren een zwaard draagt en gewend is dat mensen naar hem luisteren. Ze bekeek hem zonder haast, zonder warmte. ‘Ik weet wie je bent,’ zei ze. Dat was alles. Geen vervolg. Geen compliment. Zij had al die jaren geweten wie hij was en wat hij deed, zonder ooit te laten merken dat ze keek. Sean wreef over zijn gezicht. ‘Oké. Oké. Fantastisch. De Heilige Maagd is geland. De jongen is mee. De katten zijn mee. We zijn neergeschoten door de Chinezen. En morgen is het Kerst in maart op Mars.’ Hij keek naar Osei. ‘U bent hier de autoriteit?’ ‘Commander Osei. Veiligheid.’ Ze keek naar zijn gezicht. Niet naar de schade.

Naar het gezicht zelf. Haar ogen vernauwden. ‘Ik ken u.’ ‘Dat kan kloppen,’ zei Sean. ‘U bent Sean O’Connor.’ ‘Ja.’ ‘De president van de Verenigde Staten.’ ‘Ook ja.’ Osei stond een volle seconde stil. Ezra zag haar denken: niet het schip, niet de crash, niet de Heilige Maagd — maar het feit dat de Chinese prefect van Tiangong-4 zojuist de zittende Amerikaanse president uit de lucht had geschoten boven een kolonie op Mars. En dat zij, Commander Osei, veiligheidscoördinator van een kerkelijke enclave van tweeduizend mensen, nu de enige was die dat wist.

‘Heeft u toevallig een kamer die op slot kan?’ vroeg Sean. ‘Waarom?’ ‘Omdat ik twee problemen voor u heb. Eén: zodra die kolonie hoort dat hare heiligheid hier in die krater staat, heeft u een nieuw religieus feest omhanden. Ik ben redelijk zeker dat in een mum van tijd deze plek een bedevaartsoord wordt.’ Hij haalde adem. ‘En twee: zodra Tzang hoort wie hij net heeft neergeschoten, heeft u een diplomatiek incident omhanden dat het Triumviraat kan opblazen. Ik zie het al voor mij — de USSF Clinton en de Tiangong-4 die een robbertje gaan vechten boven uw stad. Vuurwerk verzekerd.’ Hij keek naar Nyx. ‘Terwijl wij gewoon een schuilplaats zochten. Je weet wel. Een plek onder de radar. Zonder dat iemand weet dat we er zijn.’ Osei keek hem aan. Keek naar Nyx. Keek naar de jongen met de gouden ogen en de witte kat op zijn schouder. ‘Dat weet ik,’ zei ze. De zwarte kat — Sechmet — zat in de deuropening van het luik, precies op de rand tussen cabinelucht en Mars. Ze zat daar zoals een kat op een vensterbank zit: volkomen ongeïnteresseerd in het feit dat achter haar vacuüm was. Haar blik gleeed over de basaltvlakke, de sterren, de pluim die nog boven hen hing. Ze knipperde één keer. De witte kat — Bastet — miauwde één keer vanuit Kaïns schouder. Kort. Verontwaardigd. Kaïn legde zijn hand op Bastet. Kort. Geruststellend. Alsof hij dit vaker deed.

Sean zuchtte. Lang. ‘Goed. Nyx, ga je nog iets zeggen tegen deze mensen, of sta je hier de hele nacht de woestijn te beoordelen?’ Nyx keek naar hem. Niet geïrriteerd. Ergens voorbij dat. ‘Ik kijk,’ zei ze. ‘Waarnaar?’ ‘Naar wat er over is.’ Sean zei niets. Hij wist genoeg om te begrijpen wat ze bedoelde. Niet de kolonie. Niet de kathedraal. Mars zelf. De planeet die ooit lucht had gehad en steden en een beschaving die ouder was dan alles wat mensen hadden gebouwd, tot de Rakshasa kwamen en de hemel er letterlijk af bliezen. Twaalfduizend jaar geleden. En zij had het gezien. Ezra begreep het niet. Adaeze evenmin. Maar ze hoorden het in haar stem — iets dat niet paste bij een vrouw die naar een woestijn keek. Eerder bij iemand die naar een kerkhof keek en zich de straten herinnerde. Boven hen hing Tiangong-4, wit en stil. Achter hen gloeide New Bethlehem onder het symbool van de Kerk. De krater lag rondom hen als een wonde in het rode oppervlak. En in het midden stond de vrouw wiens stem acht jaar lang hun enige contact met de Heilige Maagd was geweest. Nu had ze een gezicht en geen enkele intentie het uit te leggen. Naast haar een man die net genezen was en het nog niet geloofde. En een jongen met gouden ogen die naar de kathedraal in de verte keek met een blik die te oud was voor veertien. Osei sprak eerst. ‘Ik ga dit rapporteren als een ongeautoriseerde landing. Niet als een goddelijke tussenkomst. Niet als een teken. Niet als een bezoek van de stichteres. Een ongeautoriseerde landing van een ongeïdentificeerd voertuig met drie passagiers en twee huisdieren.’

‘Twee getuigen,’ zei Sean. Osei negeerde dat. ‘Jullie gaan mee in de rover. Jullie krijgen een kamer. Morgen praten we.’ ‘En Tzang?’ vroeg Ezra. ‘Tzang krijgt zijn rapport. Wanneer ik er klaar voor ben.’ Nyx bewoog zich als eerste naar de rover. Ze stapte door het krachtveld zonder aarzeling, de Marsnacht in, zonder pak, zonder helm. De kou en de druk raakten haar niet. Ze liep over het basalt met de vanzelfsprekendheid van iemand die naar de winkel gaat. Kaïn volgde haar. Ook zonder pak. Veertien jaar oud, T-shirt, de kou van min tweeënzeventig op

zijn blote handen, en hij vertraagde niet eens. Bastet zat nog op zijn schouder, oren plat in de ijle lucht. Osei keek naar Ezra. Ezra keek terug. Geen van beiden zei iets. Wat viel er te zeggen? Sean keek naar de opening. Naar de twee gestalten die zonder bescherming over het Marsoppervlak liepen — twee wezens die de druk en de kou negeerden met dezelfde achteloosheid waarmee je een stoeprand overstapt. Toen keek hij naar het rek naast het luik. Eén drukpak. Anunnaki-makelij: te dun, te soepel, meer huid dan technologie. Hij trok het aan, langzaam, met de behoedzaamheid van iemand met gebroken ribben. Het pak sloot zich rondom hem met een zacht klikgeluid — geen gespen, geen rits, iets dat hij niet begreep. ‘Helm?’ vroeg hij. Nyx, al halverwege de rover, keek niet om. ‘Niet nodig. Het pak doet alles.’

Sean aarzelde. Toen stapte hij door het veld. De kou raakte hem niet. Het pak deed inderdaad alles. Sechmet sprong als laatste uit de deuropening. Ze landde op het Marsoppervlak bij min tweeënzeventig en vacuüm zonder enig zichtbaar effect. Ze liep achter Kaïn aan met de rustige stap van iets dat niet biologisch kon zijn maar er in elk opzicht zo uitzag. Sean, halverwege de rover, keek omlaag naar de zwarte kat die over bevroren koolstofdioxide liep zonder te vertragen. ‘Ja,’ zei hij. ‘Die doen dat. Vraag niet hoe. Ik heb het gevraagd. Ik heb geen antwoord gekregen.’ Hij schuifelde verder, één hand tegen zijn ribben. ‘Xenomorph katten. Op Mars. Zonder pak. Het volgende is zeker Species 64. Mijn leven is een slecht geschreven film.’ Sean kwam als laatste bij de rover. Halverwege de rover bleef hij staan. Keek naar Ezra. ‘Die ster,’ zei hij. ‘Dat hele “ster boven Bethlehem”-ding. Hoeveel van jullie hebben dat al bedacht?’ Ezra zei niets. ‘Allemaal, hè,’ zei Sean. ‘Godver.’ Hij liep door. De rover wachtte. Maar ergens in de kathedraal van New Bethlehem, onder de koepel en het symbool, stond Keiko Tanaka nog altijd met haar hand op haar pols en haar lippen bewegend. De ster was gevallen. En de stem had een gezicht gekregen. En ze had een jongen bij zich. Alles wat Ezra wist over patronen, geloof en de marge tussen belofte en verlies, zei hem dat dit nog maar het begin was.

De rover startte. De wielmotoren zongen. Osei stuurde terug naar de kolonie zonder iets te zeggen. In de cabine was het stil op de manier waarop het stil is wanneer te veel mensen tegelijk te veel denken. Kaïn zat achterin, Sechmet naast hem op de bank, haar staart tegen zijn been. Hij had sinds het luik openging geen woord gezegd. Dat viel Ezra nu pas op — niet het zwijgen zelf, maar het gemak ervan. Veertienjarigen zwegen niet zo. Veertienjarigen vulden stilte omdat stilte hen ongemakkelijk maakte. Deze jongen zat erin als in water. Sean zat schuin tegenover hem, zijn hoofd tegen de cabinewand, zijn ogen dicht. Bastet was van Kaïns schouder naar Sean gemigreerd zodra hij ging zitten — ze sprong op zijn schoot, draaide twee keer rond en rolde zich op tegen zijn buik. Zijn ene hand lag op haar rug, de andere op zijn ribben. Af en toe trok zijn mond samen en dan ging het weer over. Hij sliep niet. Hij wachtte tot zijn lichaam ophield met klagen. De kat spinde. Het was het meest normale geluid in de hele rover. Nyx zat voorin, naast Osei. Haar ogen waren gesloten. Ze leek te slapen, maar Ezra wist dat ze dat niet deed. Toen gebeurde het. Nyx bewoog niet. Opende haar ogen niet. Veranderde haar houding niet. Maar Sean verstijfde. Zijn hand klauwde in zijn zij. Bastet schoot overeind op zijn schoot — niet van schrik, maar omdat ze het voelde: iets verschoof onder haar. Botten die bewogen. Nat. Diep. Het soort geluid dat je door je eigen schedel voelt.

Een seconde. Twee. Sean haalde adem. Diep. Vol. Zonder pijn. Bastet keek omlaag naar zijn zij, snuffelde kort, en ging weer liggen. Goedgekeurd. Hij keek omlaag naar zijn hand op zijn ribben. Drukte. Niets. Drukte harder. Niets. Het bot zat waar bot hoorde te zitten. Hij haalde opnieuw adem, dieper. Geen pijn. Voor het eerst in dagen geen pijn. Hij keek naar Nyx. Ze

keek niet terug. Haar ogen waren nog dicht. Haar gezicht had niet bewogen. ‘Bedankt,’ zei hij. ‘Je was onbruikbaar,’ zei Nyx. ‘En ik verwacht dat je vanavond mijn voeten masseert. Zoals onze afspraak was.’ Sean staaarde haar aan. ‘Je hebt net mijn ribben genezen zodat ik vanavond je voeten kan masseren.’ Nyx deed haar ogen niet open. ‘Ja.’ Dat was het. Geen ritueel. Geen lichteffect. Geen handoplegging. Alleen een vrouw die haar gereedschap repareerde omdat ze het vanavond nodig had. Kaïn had niet opgekeken. Sechmet lag nog naast hem, ogen dicht. Zijn hand lag op haar rug. Niets aan hem suggereerde dat er iets bijzonders was gebeurd. De cabine was stil. Maar niet dezelfde stilte als daarvoor. Adaeze had het gezien. Haar mond hing open. Haar ogen gingen van Sean naar Nyx en terug. Voor Adaeze was dit niet onderhoud. Voor Adaeze was dit bewijs. Haar hand lag op haar merkteken en ze drukte er hard op. Osei had het ook gezien. Ze zei niets. Maar haar kaak stond strakker dan ervoor. In haar ogen was niets van ontzag. Alleen de koele, snelle berekening van een vrouw die dacht: *geweldig, nu doet ze ook nog wonderen in mijn rover.*

Ezra voelde zijn merkteken warm worden. Hij raakte het niet aan. De vrouw naast Osei had wekenlange botschade in twee seconden opgeruimd zonder haar ogen te openen. Niet uit liefde. Niet uit mededogen. Omdat een kapotte Sean haar niet uitkwam. Dat was het engste. Niet de kracht. De reden. Sean opende één oog. Zag Adaeze staren. Zag Ezra kijken. Zag de hele scène voor wat het was: het begin van een cultus die zichzelf ging voeden. ‘Morgen,’ zei hij zacht, tegen niemand in het bijzonder. ‘Morgen wordt een hele lange dag.’ Nyx glimlachte. Haar ogen bleven dicht. Een klein, oud ding, die glimlach. Het gaf niets prijs. Buiten draaide Mars langzaam voorbij. De koepel van New Bethlehem groeide in de voorruit. Daaronder stonden nog altijd mensen te kijken naar de plek aan de hemel waar de ster was verdwenen. Sommigen hadden hun hand op hun merkteken. Sommigen bewogen hun lippen. En boven hen hing Tiangong-4, koud en wit, als een bureaucraat die wacht op een dossier dat hij al lang had moeten ontvangen. Waarop Nyx wachtte, was de vraag die niemand stelde.

Hoofdstuk 4: De Haven van de Tweelingen

DE PINK UNICORN — Missie: Sundaland-diepzee-expeditie | Datum: 9 maart 2040 | Dag 31 — 04:17 lokale tijd | Diepte: 648 m → variabel | Koers: stationair, grenszone | Zee: dragend | Geluid: laagfrequent, responsief | Status: stabiel afwijkend (0,6%) | Oppervlaktereturn: niet tactisch

Het alarm kwam niet als geluid maar als afwezigheid. Surveydrone vier — de verste, drie uur eerder voorbij de drempel gestuurd met meetkoppen en sonar op maximaal bereik — stopte met antwoorden. Niet in één keer. Eerst vertraagde de telemetrie tot een puls per twee seconden, toen per vijf, toen helemaal niets. Het scherm waar Keisha haar data op volgde werd zwart op de plek waar drone vier had moeten zijn. Johnny zag het vanuit zijn ooghoek. Hij stond bij de stuurconsole, handen plat op het metaal, en voelde onder zijn handpalmen de kleine, hardnekkige trilling die de Pink Unicorn al weken door haar eigen botten joeg. Het schip liep goed. Reactor stabiel. Koers stabiel. Trim stabiel. Alles wat telde deed wat het moest doen. Alleen zat daaronder al eenendertig dagen die andere ondertoon, die zes tienden van een procent systeemafwijking die zich niet lieten wegeregelen en die zo vertrouwd waren geworden dat hij ze meestal pas merkte wanneer hij zichzelf erop betrapte dat hij ze vergeten was. Hij keek naar Keisha. Ze tikte drie keer op haar scherm, precies en zonder haast. Toen ze opkeek was haar gezicht niet bezorgd maar leeg op de manier waarop vakmensen leeg worden wanneer ze nog niet weten of iets klein is of fataal. Dat was erger dan paniek.

‘Drone vier is weg,’ zei ze. Elias kwam dichterbij en leunde over haar schouder mee. Johnny zag hoe zijn kaak een fractie strakker werd. Elias had de feed van die drone op zijn eigen scherm gevolgd — hij filmde alles, bewaarde alles; niets mocht tussen twee frames verdwijnen — en nu was daar niets meer. ‘Niet weg,’ zei Keisha. ‘Stil. Ze is er nog. Haar positiebaken zendt, maar de datalink is dood.’ ‘Waar?’ vroeg Boja vanuit het midden van de brug, zonder zich om te draaien. Keisha draaide haar scherm. ‘Achthonderd meter voorbij de drempellijn. Dertig meter boven de bodem. Stationair.’ Boja draaide zich nu wel om. ‘Stationair?’ ‘Ze beweegt niet, sir. Maar haar baken tikt nog.’ Korte stilte. Boja besliste al. ‘Die drone heeft drie uur aan data in haar buffer,’ zei Rao. Hij zat bij de navigatieconsole, vingers op de rand, stem laag en rustig. ‘Drie uur meetgegevens van voorbij de grens. Dat is meer dan alles wat we tot nu toe hebben.’ Boja keek hem aan. Keek naar Keisha. Keek naar het zwarte scherm. Toen zei hij: ‘We gaan haar halen.’

~*~

De Pink Unicorn bewoog voor het eerst in vijf dagen. Niet snel — Boja gaf nooit haast wanneer precisie nodig was — maar met de trage, zware vastheid van een schip dat gebouwd was om watermassa’s te dwingen plaats te maken. De drempellijn lag achthonderd meter verderop, onzichtbaar voor het oog maar hard op elk instrument: de grens waar sonar niet langer terugkaatste maar werd opgeslokt, waar slib overging in iets gladder en vlakker, iets dat te regelmatig was om nog geruststellend te zijn. Johnny hield zijn blik op de instrumenten. Diepte 648. Koers recht op het laatste baken van drone vier. Snelheid twee knopen. De reactor zoemde laag en gelijkmatig, diep in de romp, vertrouwd genoeg om te verdwijnen zolang alles liep zoals het hoorde. Pas wanneer er iets anders onder ging zitten, kreeg het gewicht. Keisha tikte waarden door op haar tablet. Vanessa stond bij de deur van de brug, armen over elkaar,

blik niet op de schermen maar op de mensen. Zij keek zelden eerst naar de data. Zij keek naar kaken, schouders, handen, adem. Naar de dingen die al iets wisten voor het brein volgde. Ze passeerden de drempellijn om 04:38. Er kwam geen schok. Geen alarm. Geen flits. Geen zichtbare verschuiving op de buitenbeelden. Toch voelde Johnny het meteen. Niet in zijn oren of in zijn voeten, maar dieper, waar jaren op schepen zich vastzetten in spieren, evenwicht en adem. Zijn lichaam kende het verschil tussen gewone weerstand en iets dat niet meer klopte. De trilling door de romp veranderde. Niet harder. Niet zachter. Alleen verkeerd.

Op Keisha haar scherm verschoof de systeemafwijking voor het eerst in weken. Zes punt twee. Zes punt vijf. Toen stabiel op zes punt acht. ‘Afwijking stijgt,’ zei Keisha, zonder intonatie. Suresh boog zich over zijn console. Zijn vingers bewogen snel, zuiver, zonder verspilde bewegingen. ‘Het dichtheidsprofiel van het water klopt niet,’ zei hij. ‘Nog steeds binnen marges, maar over de volledige waterkolom uniform. Geen thermocline. Geen dichtheidsgradiënt. Deze laag is overal gelijk. Dat hoort niet.’ Rao keek op van zijn kaart. ‘Dat is geen stroming,’ zei hij zacht. ‘Het water reageert op ons.’ Hanna keek hem aan. ‘Reageert hoe?’ Rao tikte met één vinger op het scherm van Keisha. ‘Op koers. Op snelheid. Op nadering. We bewegen, en de laag herschikt zich.’ Niemand zei iets. Dat was duidelijk genoeg. Om 04:52 pikte de sonar drone vier op. Dertig meter boven de bodem, precies waar Keisha haar had gezien, roerloos in water dat geen stroming meer leek te kennen. Haar baken tikte om de vier seconden. Ze zond nog. ‘Zeshonderd meter,’ zei Johnny. ‘Vijfhonderd. Vierhonderd.’ Toen zei Vanessa: ‘Contact.’ Haar stem was vlak. Op een schip was dat woord zelden neutraal, hoe rustig je het ook uitsprak.

Op de sonar verscheen een vorm. Niet groot — kleiner dan de Pink Unicorn, veel kleiner zelfs — maar genoeg om Johnny meteen stil te krijgen. Het object veranderde koers met een scherpte die niet paste bij een normaal vaartuig in water. Keisha kreeg een zuiver spoor, maar geen aandrijfsignatuur erbij. Geen schroefslag. Geen cavitatie. Geen akoestisch of magnetisch profiel dat klopte met wat ze zagen. Op de brug zei niemand iets. ‘Geen wapens,’ zei Boja. Meteen. Zonder aarzeling. Dezelfde woorden als bij de reuzeninktvis, weken eerder. Alleen was dit geen dier. Het object passeerde de Pink Unicorn op tweehonderd meter afstand, parallel, als een escorteschip dat zijn positie inneemt zonder toestemming te vragen en zonder reden te geven. Eén keer veranderde het van koers — een bocht zo hard en zo schoon dat elk bekend voertuig eraan kapot zou zijn gegaan — en toen was het weg. Niet naar achteren. Niet naar boven. Niet naar beneden. Gewoon weg. De reactor bleef zoemen. Hanna stond naast Rao. Ze keek naar Suresh, naar de ader in zijn hals. Toen naar Johnny. Dat was genoeg. Iedereen was nog heel. Voorlopig. ‘Verder,’ zei Boja.

~*~

Drone vier hing precies waar ze hoorde te hangen, driehonderd meter voor de boeg, roerloos in water dat te helder was voor deze diepte. Haar lichtjes brandden groen. Haar propellers stonden stil. Ze leek niet defect. Ze leek stilgezet. Keisha stuurde surveydrone twee erop af. De telemetrie was perfect — te perfect, zoals inmiddels te veel dingen hier beneden te perfect waren. Drone twee naderde tot vijftig meter. Dertig. Twintig. Bij twaalf meter stopte ze. Niet door een commando. Niet door een fout. Ze stopte op twaalf meter, hard en volledig. Voor haar zat een grens waar niets hoorde te zijn. Haar propellers draaiden nog, maar leverden geen voorwaartse beweging meer op, en op Keisha haar scherm flitste een waarde die niemand eerder had gezien: een weerstand in het water die lokaal twintig keer hoger lag dan het model

toeliet, zonder overeenkomstige verschuiving in temperatuur of dichtheid. ‘Dat kan niet,’ zei Suresh. Zijn stem was dun. ‘Toch staat die waarde op mijn scherm,’ zei Keisha. Ze stuurde drone twee achteruit. Meteen gehoorzaamde ze. De barrière werkte dus maar in één richting, of toch niet tegen terugtrekking. Johnny voelde Boja al naar hem kijken voor hij zijn hoofd draaide.

‘We moeten er fysiek naartoe,’ zei hij. ‘Een Little Unicorn. Handmatig ophalen.’ De Little Unicorns waren de twee kleine onderwatervaartuigen van de Pink Unicorn: driezitters, manipulatorarmen, werklichten en camera’s. Genoeg om een drone te bergen. Meer niet. Boja keek naar Johnny. Geen vraag. Geen bevel dat uitgesproken moest worden. Alleen die ene korte blik die zei: jij bent de man voor buitenwerk. Jij gaat. ‘Ik neem nummer één,’ zei Johnny. ‘Keisha monitort. Vanessa standby bij luik twee.’ Boja knikte. Eén keer. Genoeg.

~*~

De Little Unicorn was koud en krap en rook naar hydraulische vloeistof, kunststof en ingesloten adem. Johnny liet zich in de stoel zakken, trok de gordels aan en checkte de systemen met de automatische snelheid van iemand die de handelingen allang niet meer als handelingen ervaart maar als spierherinnering. Licht. Sonar. Manipulatorarmen. Communicatie. Alles groen. Hij duwde de ontkoppelhendel naar voren en het kleine vaartuig gleed uit de buik van het moederschip de duisternis in. Het water was anders hier. Niet in kleur — nog steeds zwart, nog steeds dicht — maar in gedrag. De weerstand was lokaal weggefallen. De snelheidsmeter gaf vier knopen aan. De weerstandsmeters bijna nul. Het toestel gleed zonder vat. ‘Little Unicorn één, status?’ Keisha haar stem in zijn oortelefoon, helder, vlak, professioneel. ‘Groen. Nader drone vier. Tweehonderd meter.’ ‘Begrepen. Systeemafwijking nu zeven punt twee.’ Johnny fronste. In twintig minuten was de afwijking sterker gestegen dan in de hele afgelopen maand. Iets reageerde op hun nadering. Meetbaar. Herhaalbaar. Gericht. Bij honderd meter van drone vier begon de romp van de Little Unicorn te zingen.

Niet figuurlijk. Het metaal produceerde een toon, laag en aanhoudend, een resonantie die van buiten naar binnen leek te komen. De resonantie viel precies op een eigenfrequentie van de romp. De toon was niet onaangenaam. Juist dat maakte hem erger. ‘Johnny, ik meet een akoestische anomalie in je romp.’ Keisha, scherper nu. ‘Ik hoor het. Romp resonance. Geen structurele schade. Ik ga door.’ Bij vijftig meter zag hij drone vier in het licht van zijn schijnwerpers. Ze hing roerloos, behuizing intact, lichtjes knipperend. Net daarin zat het verkeerde. Maar rond haar hing iets dat zijn maag deed samentrekken: het water was lokaal helder. Niet waterhelder. Glashelder. Bijna lucht. Op die ene plek bood het medium nauwelijks nog weerstand. Door die helderheid heen zag hij de bodem. Glad basalt. Vlak als een vloer. In het basalt liepen gegraveerde lijnen die onmogelijk natuurlijk waren. Geometrie. Patronen. Herhaling met verschuiving. Hij kon het patroon niet lezen, maar zijn lichaam wist al dat het geen toeval was. Toen kwam de druk. Niet in zijn oren. Niet in zijn borst. In zijn hoofd. Een gewicht achter zijn ogen, de druk van een vreemde wil die niet pijnlijk was maar wel onmiskenbaar. Niet van hem.

Rao had iets dergelijks op de brug gevoeld, weken eerder, bij de drempel. Elias had dat toen benoemd als het gevoel dat de diepte terugkeek. Dit was sterker. Dit keek niet. Dit las. Johnny greep de stuurknuppel steviger vast. ‘Dertig meter van drone vier. Ik pak haar op.’ De manipulatorarm schoof naar buiten. De grijper opende zich. Twintig meter. Tien. Toen sloot het water zich. Het gebeurde in minder dan een seconde. De glasachtige helderheid rond

drone vier trok dicht. In haar plaats kwam zwaar, groen, ondoorzichtig water dat de Little Unicorn trof als een muur. Het vaartuig sloeg opzij. Johnny zijn hoofd klapte tegen de zijwand van de stoel. De schijnwerpers flikkerden. De romp kreunde. Dat geluid had hij nog nooit uit dit toestel gehoord, en het joeg hem meer schrik aan dan de klap zelf. Het betekende dat de structuur ergens boog waar ze niet mocht buigen. Alarmen. Rood licht. Keisha haar stem, nu hard en snel: 'Little Unicorn één, lokale differentiële piekbelasting op de bakboordromp. Tweeëntwintig bar boven nominaal. Restmarge vijftig procent. Keer terug, Johnny. Nu.' Maar de stuurknuppel reageerde niet. De propellers draaiden — hij hoorde ze — maar het vaartuig bewoog niet. Dezelfde muur als bij drone twee, alleen nu rondom. De druk bleef stijgen.

Drieëntwintig bar. Vijfentwintig. 'Ik zit vast,' zei Johnny. Zijn stem klonk vlakker dan hij zich voelde. 'Stuur niet terug. Geen actieve sonar. Herhaal: geen actieve sonar.' Hij wist niet waarom hij dat zei. Het was er al voor zijn hoofd kon volgen. Boja had bij de inktvis hetzelfde gedaan. Geen wapens. Eerst niets forceren. Johnny vertrouwde het water niet meer. Het leek niet alleen te zien wat je deed. Het woog ook hoeveel druk je zette. Zeventien seconden. Johnny telde ze, omdat tellen het enige was dat zijn hoofd scherp hield terwijl het rood knipperde, het metaal kreunde en die vreemde, muzikale toon terugkwam, harder nu, dichterbij. Na zeventien seconden stopte alles. De druk viel weg. De stuurknuppel werd licht. De schijnwerpers herwonnen hun helderheid. Drone vier hing weer precies waar ze had gehangen, behuizing intact, statuslichtjes groen. Er was niets aan haar te zien. Maar er was iets veranderd. Achter drone vier, op de bodem, waar drie minuten eerder alleen glad basalt had gelegen, lichtten lijnen op. Dunne, heldere lijnen van zuiver wit licht, ingebed in het gesteente, die een patroon vormden dat te groot was om vanuit de Little Unicorn in één blik te vatten. De lijnen liepen recht, bogen af, vertakten zich, en waar ze kruisten pulseerden ze.

Johnny hoorde zijn eigen adem. 'Boja,' zei hij. Zijn stem trilde. 'De bodem is verlicht. Ik zie infrastructuur.' Stilte op de lijn. Twee tellen. Drie. Toen Boja, zwaar en vast: 'Haal die drone op en kom terug.' De manipulatorarm sloot zich zonder weerstand om drone vier. Johnny keerde de Little Unicorn en voer terug naar het moederschip met een snelheid die net onder paniek bleef. De hele weg terug bleef die toon in de romp trillen, zachter nu, maar niet weg. Terug aan boord wachtte Hanna hem al op bij het luik. Haar handen waren klaar — penlight in de linkerhand, de vingers van haar rechter al op zijn pols voor hij goed en wel uit de Little Unicorn was geklauterd. Ze controleerde zijn pupillen, zijn hartslag en de kleur van zijn nagelbedden. Johnny liet het toe. Hij beefde. Dat viel niet te verbergen. 'Je hebt een kneuzing op je slaap,' zei ze. 'Wanneer?' 'Toen het water sloeg. Mijn hoofd tegen de stoel.' Hanna knikte. Ze scheen in zijn linkeroog, toen rechts. 'Geen anisocorie,' zei Hanna. 'Maar de komende acht uur stuur jij niet. En je slaapt niet alleen. Dat is een bevel.' Johnny knikte. Nu pas voelde hij de kneuzing echt: een dof kloppen achter zijn linkeroor, gelijk met zijn hartslag. Hier beneden bleef zijn lijf de zwakste schakel.

Achter hem controleerde Vanessa het luik en meldde dat de bakboordflank van Little Unicorn één vervorming vertoonde. Drie centimeter. Het vaartuig ging uit dienst tot de inspectie rond was. In de bar, een uur later, had Keisha de databuffer van drone vier al uitgelezen. Drie uur aan sonar, metingen en beelden. Rao zat erover gebogen, vingers trillend op het scherm, en keek na drie minuten op. 'De bodem reageert,' zei hij. 'Die lijnen zijn geen decoratie. Dat is een geleidingssysteem. We hebben iets geactiveerd door hier te komen.' Boja dronk van zijn Zacapa. Eén slok. Zette het glas neer. 'Het reageerde op Johnny zijn nadering. Het heeft hem getest en weer losgelaten.' Hij keek naar Johnny. 'De vraag is wat het daarna met ons wil.' Niemand had een antwoord.

~*~

In de uren die volgden verschenen er meer USO's. Niet die ene vorm die Vanessa eerder had gezien — nu waren het er vijf, dan zeven, dan twaalf. Ze verschenen op de sonar als slanke, langwerpige signalen, kleiner dan de Pink Unicorn maar met een elegantie in hun beweging die geen enkel menselijk vaartuig ooit zou kunnen bereiken. Ze bewogen zonder geluid, zonder stromingsspoor, zonder thermisch spoor. En ze bewogen als een groep, met een doelgerichtheid die Johnny nog nooit bij dieren had gezien. Ze vielen niet aan. Ze blokkeerden niet. Ze omsingelden niet. Ze begeleidden. Johnny stond op de brug en keek naar de sonar terwijl de betekenis van die formatie langzaam verschoof. Eerst had het op bewaking geleken — vijandige escorte, onderschepping, controle. Maar dat klopte niet. Vijandige escortes forceerden koers. Deze vormen deden niets van dat alles. Ze hielden afstand. Ze lieten de Pink Unicorn haar eigen richting kiezen. Maar wanneer het schip boog naar een richting die hen niet beviel — tweemaal probeerde Boja een bocht naar het noordoosten — verschoof de formatie zo dat die richting niet geblokkeerd maar gewoon verkeerd begon te voelen.

'Ze sturen ons,' zei Rao. Hij stond bij het raam, hand weer plat op het glas, dat oude gebaar van hem dat Johnny inmiddels was gaan herkennen als de manier waarop de man probeerde te voelen wat hij nog niet kon meten. 'Niet met geweld. Met geometrie.' 'Waarheen?' vroeg Hanna. Ze had haar tablet weer in de hand en controleerde de bemanning op afstand — hartslag, zuurstofniveau, cortisolspiegels. De cijfers stelden niet gerust, maar ze waren bruikbaar. Iedereen zat te hoog. Niemand brak. Rao wees naar het zuiden. 'Daar. Waar de lichtlijnen samenkomen.' Want de lichtlijnen waren nu ook door het versterkte glas zichtbaar. Niet als lampen maar als aders in de zeebodem, wit en bleekblauw, lopend als rivieren in een landschap dat geen rivieren hoorde te hebben. Ze kwamen van alle kanten en liepen samen naar een punt dat de sonar nog niet kon bereiken maar dat de ogen al begonnen te voelen. Boja stond in het midden van de brug, handen in zijn zij, kaak strak. Zijn ogen gingen van sonar naar raam naar Rao en terug. Johnny kende die cyclus. Boja die informatie verzamelde voor hij besliste. Boja die een bevel pas gaf wanneer hij zichzelf genoeg reden had verschaft om ermee te leven als het fout uitpakte.

'We laten ons leiden,' zei hij. 'Koers zuid. Twee knopen. Alle data lokaal gebufferd. Geen transmissies. Ik ga niet uitzenden voor we weten hoe zij op actieve signalen reageren.' 'En als het niet goed eindigt?' vroeg Elias. Zijn camera's draaiden nog altijd. Hij kon niet stoppen met opnemen. Niet nu. Boja keek hem aan. 'Dan is dat ook data.'

~*~

De zee droeg hen. Net als weken eerder, bij de eerste afdaling, maar sterker nu. De zee droeg niet alleen. Ze corrigeerde. De weerstand onder de romp zakte tot bijna nul. De propellers draaiden op minimaal vermogen en toch gleed het schip met een snelheid die niet bij dat vermogen hoorde. De diepte steeg. Zevenhonderd meter. Achthonderd. Negenhonderd. De geluiden in de romp veranderden. Het zachte kraken van druk uit de eerste week was weg. In de plaats kwam een diepe, constante zoem die hem aan kerkmuziek deed denken, aan een orgel dat één noot zo lang vasthoudt tot die noot niet meer in de ruimte hangt maar de ruimte zelf begint te bepalen. De reactor paste zich aan zonder bevel. De koeling corrigeerde zonder invoer. Alles aan boord reageerde op iets buiten het schip. Bij negenhonderdvijftig meter veranderde het landschap. De vlakke basaltvloer hield op. In de plaats kwam een afdaling —

breed, geleidelijk, symmetrisch langs een centrale as die te perfect was voor geologie. Terrassen daalden langs beide zijden omlaag, trapsgewijs, uit steen dat donkerder was dan het basalt erboven en glom onder het licht van de schijnwerpers, gepolijst door iets anders dan tijd.

In het steen zaten de lichtlijnen, helderder nu, dichter bij elkaar, en tussen die lijnen stonden vormen die Johnny's brein niet meteen als architectuur las maar die zijn lichaam wel herkende. Dezelfde manier waarop je een trap herkent voor je het woord denkt, omdat je benen het al eerder weten. Zuilen. Drie, vier meter hoog. Regelmatig. Twee aan twee langs de randen van de terrassen. Ze waren begroeid met iets dat eruitzag als koraal maar pulseerde met hetzelfde ritme als de lichtlijnen in de bodem, en dat ritme lag ook weer in de toon van de romp. Elias fluisterde iets. Johnny ving het woord 'paraderoute' op en wist dat hij gelijk had. Dit was geen toevallige geul in de zeebodem. Dit was een weg. Een brede, ceremoniële weg die omlaag voerde naar iets groters, iets dat nog buiten zicht lag maar waarvan de aanwezigheid al door elk instrument, elk bot en elke zenuw werd aangekondigd. De escorte verbrak de formatie: de twaalf eenheden die de Pink Unicorn als een erehaag van schilddragers hadden geflankeerd, vielen terug in een slaglijn achter de achtersteven. Vanaf daar lieten ze het schip alleen verdergaan. De paraderoute werd breder. De zuilen werden hoger. Tussen de zuilen verschenen nissen — halfcirkelvormige uithollingen in het steen, elk verlicht door een zachte, kobaltblauwe gloed. In sommige nissen stonden vormen die Johnny niet kon thuisbrengen: geen standbeelden precies, maar ook geen machines. Iets ertussenin. Iets dat tegelijk oud en actief leek, vormen die niet alleen stonden maar nog werkten.

De diepte tikte voorbij. Duizend meter. Elfhonderd. Twaalfhonderd. De romp had allang moeten protesteren, maar de druk buiten steeg niet op de manier die de handboeken voorschreven. Het water hier gehoorzaamde andere regels, of dezelfde regels met andere constanten. Johnny dacht niet magie. Hij dacht: technologie die wij niet hebben.

~*~

Toen de paraderoute eindigde, opende de wereld zich. De muren van de geul weken uiteen en wat erachter lag was ruimte — niet de claustrofobische, lichtloze leegte van de diepe oceaan, maar een ruimte met architectuur, licht en schaal. Johnny's brein had drie tellen nodig om te accepteren dat wat hij zag echt was en geen projectie op het glas. Een haven. Boven het bassin hing lucht, warm en stil, gevangen onder een koepel van steen en een doorschijnend, diamantachtig materiaal. Het oppervlak kaatste het licht niet terug, maar nam het op om het in zachtere tinten te herscheppen. De koepel reikte zo hoog dat het plafond vervaagde tot een bleke gloed, een bewolkte hemel van steen. Iemand had hier ooit een atmosfeer gecreëerd en die was nog altijd intact. Onder die koepel lag het bassin open en breed, minstens tien kilometer groot, uitgesneden in de rotsbodem als een krater die ooit natuurlijk was geweest maar in elk opzicht was hervormd. Langs de randen liepen terrassen, tientallen, honderden, verbonden door hellingen, trappen en bruggen die als ribben over het water liepen. Op de terrassen stonden gebouwen — lage, brede structuren van donker steen en lichtgevend koraal, organisch gevormd, zonder scherpe hoeken; ze waren niet gebouwd maar gegroeid. Sommige daken waren doorschijnend en verspreidden een blauwgroen licht, zachter dan maanlicht. Andere gebouwen waren torens, slank en hoog, met de uitstraling van minaretten of vuurtorens zonder het werkelijk te zijn.

In de wanden van de haven zelf waren nissen uitgehouwen, groot genoeg voor schepen, en de niswanden gloeiden geothermisch; de warmte kwam uit het gesteente zelf. Tussen de

terrassen, in het water, lagen de schepen. Niet de kleine, slanke vormen van de escorte, maar grotere schepen: langer, breder, met rompen die een licht uitstraalden dat van binnenuit leek te komen. Ze lagen aangemeerd in de nissen, tientallen, strak op lijn. Hun vormen bezaten een vloeiendheid die geen menselijk ontwerp ooit had bereikt — lijnen die tegelijk organisch en wiskundig waren. Sommige waren schijfvormig, andere langgerekt als walvissen van metaal en licht. En overal licht. Bleekblauw langs de terrassen. Warmer goud in de nissen. Wit in de lijnen op de bodem. Hier en daar groen dat pulseerde in ritmes die Johnny inmiddels herkende zonder ze te begrijpen. De brug was stil. Zelfs Elias filmde zonder woorden. Hanna had haar tablet laten zakken. Vanessa stond roerloos bij de deur, haar armen strak langs haar zij, haar mond hard en smal. Rao huilde. Stille, rustige tranen liepen over zijn wangen terwijl hij door het glas keek naar iets dat hij zijn hele leven had gezocht, zonder ooit echt te geloven dat hij het zou vinden.

Keisha was de eerste die sprak. ‘Diepte: twaalfhonderdvierenzestig meter. Temperatuur: stabiel op veertien graden. Systeemafwijking: drieëntwintig komma acht procent.’ Niemand op de brug zei hardop dat de open zee op deze diepte zo niet hoorde te voelen. Ze las de cijfers voor zoals ze altijd cijfers voorlas — neutraal, precies, zonder interpretatie. De Pink Unicorn gleeed de havenmond in. De escorte was verdwenen. Geen dwang meer. Het schip dreef naar een vrije nis in de havenwand; het water leidde het daarheen met dezelfde dragende zachtheid die het al weken toonde — alleen wist nu iedereen dat het geen toeval was. Het schip kwam tot stilstand. Geen bevel. Geen anker. De Pink Unicorn lag stil, precies op haar plek. Toen begon het schip te veranderen. Het begon met de koeling. De temperatuurregeling schakelde over naar een patroon dat niemand had ingevoerd — niet fout, niet gevaarlijk, maar anders. Daarna de verlichting: de felle bruglampen dimden tot een zachter spectrum, precies de frequentie die het minst reflecteerde tegen het versterkte glas. ‘Dat heb ik niet gedaan,’ zei Keisha. Haar stem bleef vlak. Op haar scherm verschenen drie nieuwe statusregels in een taal die geen van hen herkende — geen Latijns schrift, geen Aziatisch, maar een schrift van geometrische vormen die pulseerden op het ritme van de lichtlijnen buiten. Ze knipperden drie keer en verdwenen. Wat overbleef was een enkel symbool, klein, in de linkerbenedenhoek van het scherm: twee slangenvormen die elkaar omwonden in een strakke, symmetrische dans, hun koppen aan de top naar elkaar toe gebogen.

Johnny herkende de vorm. Caduceus. Tweelingen. Suresh schoot recht. ‘De reactor,’ zei hij. ‘Vermogen terug naar vijfendertig procent. Extern geforceerd. Niet via code; de regeling is van buitenaf overschreven.’ Boja bromde luid. ‘Kunnen we het terugdraaien?’ Suresh tikte, tikte, tikte. Zijn pols stond strak. ‘Nee. Mijn commando’s komen nog binnen, maar ze worden genegeerd. De reactor erkent iets met hogere prioriteit dan mijn autorisatie. Manuele scram reageert niet. Alleen de secundaire koelkring is nog van ons.’ Hij keek op. ‘We zijn niet uitgenodigd, Boja. We zijn ingesloten.’ Boja aarzelde geen seconde. ‘Keisha, alle externe koppelingen loggen. Suresh, ik wil weten welke regelkringen nog van ons zijn. Vanessa, wachtschema op dubbel. Niemand gaat zonder mijn bevel een luik door.’ Niemand zei iets. Iedereen bewoog.

~*~

Het duurde negen minuten. Negen minuten waarin niemand sprak en waarin de enige geluiden op de brug het zachte ademen van zeven mensen waren en het tikken van Keisha haar vingers op haar tablet; zelfs nu moest iemand de data blijven bijhouden. Toen verschenen

ze. Ze kwamen van de linkerkant van de haven, over een van de bruggen die als ribben over het water liepen — droog, in de lucht boven het bassin — en ze bewogen met een trage, vloeiende gratie die Johnny de adem benam nog voor zijn brein had begrepen waarom. Er waren er drie. Ze liepen in een formatie die niet militair was maar ceremonieel — driehoekig, met de voorste een stap voor de anderen. Ze waren lang. Ruim twee meter. Die lengte was niet grof of onhandig maar sierlijk, de lengte van een lichaam dat ontworpen leek voor elegantie. Ze droegen nauwsluitende pakken van een materiaal dat Johnny niet kende, strak als een tweede huid, zonder naden of sluitingen. De kleur verschoof van diep kobaltblauw naar turkoois wanneer het licht erop veranderde. De pakken hadden een dof, metaalachtig oppervlak dat niet glansde maar licht opzoog en in andere golflengten teruggaf. Geen gewaden. Uniformen.

Strak en functioneel — precies het soort kleding dat in honderden contactverhalen was beschreven en dat de wereld altijd als fantasie had weggelachen. Maar het was hun gezicht dat hem deed verstijven. De voorste figuur had een hoog, breed voorhoofd en gelaatstreken die gebeeldhouwd leken — herkenbaar als menselijk, symmetrisch, mooi op een manier die je onmiddellijk begreep, maar met een precisie die niet natuurlijk was. De huid was bleek — niet door gebrek aan zon, maar door iets dat nooit zon nodig had gehad. Onder die bleekheid lag een subtiele schijn van blauwgrijs, bijna lichtpaars, alsof het bloed daaronder niet hetzelfde rood kende als het zijne. Het haar was lang en blond, maar met een parelmoerglans, een schijn van zilver en goud tegelijk. De ogen waren blauw. Niet menselijk blauw. Ijsblauw, helderblauw, het blauw van water dat zo diep is dat het zijn eigen licht maakt. Ze hadden hen verwacht. De twee figuren achter de eerste waren van hetzelfde soort maar anders in detail — een met donkerder haar, meer goud dan zilver, en ogen die iets groener waren; de ander met een gezicht dat ouder leek, niet door rimpels maar door iets zwaarders achter de blik, alsof er achter dat gladde oppervlak meer jaren stonden dan een menselijk gezicht ooit had kunnen dragen.

Ze stopten aan de rand van het water, bij de nis waar de Pink Unicorn lag. De voorste figuur hief een hand. Langzaam. Met een rust die bijna geruststellend was. Bijna zalvend. Elias ademde scherp in. ‘Nordics,’ fluisterde hij. ‘Niet precies,’ zei Rao zacht. Zijn tranen waren opgedroogd. ‘Ze lijken erop, Elias. De vorm klopt. Maar kijk naar de ogen. Kijk naar de huid. Kijk naar hoe ze bewegen.’ Hij had de Pleiadische dossiers op Phoebe gezien, de beeldprofielen die Serafim had vrijgegeven voor de missie. ‘Het zijn Pleiadiërs.’ Johnny keek. Rao had gelijk. De voorste figuur ademde niet. Johnny kon geen ademhaling zien — geen borst die bewoog, geen adem die condenseerde in de koele lucht boven het bassin. De ogen knipperden niet op een menselijk ritme — te langzaam, alsof tijd voor hen een ander tempo had. En de bewegingen hadden de griezelige afwezigheid van die kleine aarzelingen en correcties die een lichaam menselijk maken. Het vreemdste was de uitstraling. Een sereniteit die als een warme deken over de brug leek te vallen. Kalmerend. En precies daarom verkeerd. Niets aan deze situatie hoorde sereen te zijn. Hanna had de brugzoom al op maximaal staan. ‘Geen zichtbare ademhaling,’ zei ze. ‘Geen normaal knipperritme. Geen gewone houdingscorrecties.’ Ze keek naar Boja. ‘Wat daar staat, functioneert niet als een menselijk lichaam.’

Boja zweeg het langst. Nu sprak hij. ‘Niemand verlaat het schip. Niemand opent een luik. Niemand zendt. We observeren. We bufferen. We wachten.’ Hij keek naar het raam, naar de drie figuren die roerloos aan de oever stonden, en zijn stem werd een fractie zachter. ‘Wanneer zij spreken, luisteren wij. Geen improvisatie. Geen grootspraak. Wie hier te vroeg beweegt, krijgt waarschijnlijk geen tweede kans.’

~*~

Niemand sliep. De drie figuren verdwenen na een uur, terug over de brug, terug in de architectuur van de haven. Vanessa organiseerde wachtschema's met de koppigheid van routine; het was het enige dat ze hier nog zelf konden opleggen. Johnny stond bij het glas en keek naar het einde van de haven. Daar, waar de terrassen het diepst waren, zag hij de ingang — een opening in de rotswand, breder dan het schip lang was, verlicht door twee zuilen van licht die stroomden in plaats van brandden. Boven de opening waren twee figuren gegraveerd. Tweelingen. Gespiegeld in houding. De hele haven was rond die ene doorgang gebouwd. Johnny legde zijn hand op het glas. Het was warm. Van buiten. Om 23:07 veranderde Keisha haar scherm opnieuw. Het tweelingensymbool vulde het hele scherm, helder en wit. Daaronder verschenen cijfers. Menselijke cijfers: 06:00. Keisha keek naar Boja. Het symbool pulseerde twee keer — langzaam, nauwkeurig — en doofde toen. Het scherm keerde terug naar de normale statusweergave. Reactor: vijfendertig procent, extern gestuurd. 'Ze verwachten ons morgenochtend,' zei Boja.

Keisha schreef in het logboek: 9 maart 2040. 23:11 lokaal. Positie: vermoedelijke buitenhaven Mu, diepte 1264 m. Schip intact. Bemanning volledig. Systeemafwijking: 23,8%, stabiel. Reactor extern teruggeschroefd naar 35%. Handmatige noodstop niet beschikbaar. Drie bewoners waargenomen. Humanoïde. Geen gesproken contact. Om 23:07 uitnodiging ontvangen. Tijdstip: 06:00. Symbool: Tweelingen. Beoordeling: wij zijn binnengelaten. Niet als ontdekkers. Als getuigen op proef.

Later, in de bar, zaten alleen Johnny en Boja nog. De fles Zacapa stond tussen hen in. Buiten pulseerde de haven verder op haar eigen ritme alsof hun komst niets had verstoord en alles juist had bevestigd. 'Zes uur,' zei Boja. Hij draaide zijn glas. 'Ze geven ons de nacht om na te denken.' 'Of om bang te worden,' zei Johnny. Boja keek hem aan. 'Dat is hetzelfde.' Buiten stroomden de twee lichtzuilen onverstoord omhoog. En de Pink Unicorn lag stil in haar nis, mat zwart met een roze eenhoorn op de boeg; een schip dat nog ademde, nog rekenwerk deed, maar hier niets meer afdwong.

Hoofdstuk 5: De Minarettenjacht

De kamer rook naar oud pleisterwerk en wapenolie. Geen commandocentrum. Een kelder onder een han op de Fatih-rug, met een gewelf dat al scheuren droeg van lang vóór de oorlog en er in de voorbije drie weken alleen maar nieuwe bij had gekregen. Het enige licht kwam van een noodstaaf die met tape tegen de achtermuur was geplakt. Het matte groen vrat details weg tot alleen het nodige overbleef: oogkassen, kaken, spanning.

Ava zat op een stenen richel die ooit als laadperron had gediend. Ze droeg haar pak. Donker, nauwsluitend, geweven uit Anunnaki-materiaal dat licht dronk en niets teruggaf. Waar het plooidde aan haar ellebogen en knieën sloot het zich om haar lichaam met een nauwkeurigheid die sneller corrigeerde dan spieren konden. Geen kleding. Geen harnas. Een tweede huid die niet alleen zicht brak, maar ook warmte wegdrukte, zodat ogen en sensoren even weinig houvast vonden. Bij daglicht kon je er moeilijk lang naar kijken. In het donker was ze minder een gestalte dan een afwijking in het beeld, iets waar een oog overheen gleden zonder te begrijpen wat het had gemist.

Het gaussgeweer lag over haar dijen. Lange loop. Gedempt. De snelheid lag hoog genoeg dat de wind pas op grote afstand echt begon mee te tellen. Voor binnenwerk droeg ze de korte variant uit dezelfde familie: een compact Anunnaki-zijwapen voor kamers, trappenhuisen en de laatste meter. Geen licht. Geen hitte. Alleen een dart.

Tussen haar laarzen hing de wijk in licht boven een vlakke zwarte plaat. Daken. Trappenhuisen. Binnenplaatsen. Dienstkokers. Breuklijnen in gevels. Minaretten, smal en recht boven het daklandschap. Routes. Zichtlijnen. Dode hoeken. Niet de stad van vroeger, maar de stad van vanavond. De basislaag kwam uit civiele opmetingen, onderhoudsarchieven en kadastrummodellen. Demir had de afwijkingen erin gezet die ertoe deden: dichtgemetselde doorgangen, terrassen die nog gewicht droegen, deuren die van buiten dood leken maar van binnen nog altijd opengingen, stukken muur die alleen nog overeind stonden uit gewoonte. Sule had vanaf de daken de laatste bevestigingen geleverd. Warmte. Beweging. Drie posities die op papier nog bruikbaar waren en in werkelijkheid al twee dagen niet meer hielden. Het beeld was onvolledig. Het was genoeg.

Van bovenaf stonden de minaretten in het model als kleine cirkels met kruisen. Geen torens, maar vuurlijnen.

Vier anderen deelden de ruimte met haar. Demir was de man van hier: donkere ogen, drieënvijftig jaar oud. Hij kende elke geheime gang en elke dakrand tussen het Valens-aquaduct en het Süleymaniye-complex uit zijn hoofd. Dat kwam omdat hij twintig jaar lang observatieroutes had gelopen voor de Turkse inlichtingendienst en daarna lang genoeg in leven was gebleven om te begrijpen dat officiële kaarten pas echt beginnen te liegen op het moment dat een oorlog ze hard nodig heeft. Sule was van MIT, jong, vaste handen, goed genoeg om te zwijgen wanneer kijken volstond.

De andere twee waren van haar. Lin Qiao zat gehurkt bij de muur, haar veldconsole opgevouwen op een doek. Niet groot. Niet opzichtig. Haar werk was al half gebeurd vóór de rest was binnengekomen. Wat blind moest, maakte zij blind. Wat open moest, ging open. Niet grof. Niet luid. Gewoon op de juiste plaats. Jian stond naast haar, breed in de schouders, kaalgeschoren, stil. Hij behoorde tot Ava haar gekozen team. Hij was er voor het werk op korte afstand. Vijf mensen. Drie van haar. Twee van hier. Goed.

Op het terreinmodel had Demir de beschietingszones van de Arnolds met gele arcering gemarkeerd en daar omheen de daken en straten aangeduid die de loyale Turkse eenheden in de voorbije nacht hadden ontruimd. Geel en rood raakten elkaar nergens. Daarom kon de afleiding hard inslaan zonder eigen mensen mee te nemen. Lin had intussen de zuidelijke sensorrasters uit hun samenhang gehaald: bevestigingsketens doorgesneden, prioriteiten verschoven, relais teruggebracht tot lokale reflexen. Genoeg om de wijk straks minder te laten zien dan ze dacht dat ze zag.

Ze had het doelwit elf dagen bestudeerd. Generaal Rostam Shahvani. Iraanse Revolutionaire Garde. Bevelhebber van Enlils westelijke corridor. Hij was niet het soort man dat alleen troepen verplaatste. Onder zijn bevel verschoof alles tegelijk controleposten, dronepatronen, vuurassen en de weinige routes die nog openbleven. Ava zag het meteen. Niet aan de vlag. Aan de manier waarop alles tegelijk begon te gehoorzamen.

In een depot zes kilometer naar het zuidoosten, in de kelder van een leegstaand textielpakhuis bij het oude Hippodroom, wachtten honderdtwaalf Arnolds op hun startsein. Sean had het patroon gezien, Serafim had het doorgerekend, maar de machines zelf zouden pas betekenis krijgen wanneer ze beneden begonnen te lopen.

Meer had ze niet nodig.

~*~

Ze voelde wanneer het begon. Niet via communicatie, maar aan de dreun die door het metselwerk trok.

De Arnolds ramden zich door barricades heen. Vlak daarna kwam het droge, nerveuze geknetter van lichte wapens. Soldaten die schoten op iets dat geen dekking zocht, niet omsingelde, geen bevelen schreeuwde. Alleen de keiharde, stompe kracht van machines die geen seconde twijfelden, omdat er niets in hun systeem zat dat wist wat twijfel was. Elke Arnold had zijn eigen gesloten keten. Kijken. Bevestigen. Naderen. Vernietigen. Geen netwerk. Geen extern baken. Geen telemetrie buiten de eigen taak. Tegen een vijand die gekoppelde systemen naar zijn hand zette, werkte iets dat alleen aan zijn opdracht gehoorzaamde beter.

Sean had daar woorden voor gehad tijdens een versleutelde briefing, met die stem die hij opzette wanneer hij zichzelf grappig vond.

‘Dat ding geeft nooit op. Hij stopt nooit. Hij voelt geen medelijden, geen spijt en geen angst. En hij zal absoluut niet rusten... tot jij dood bent.’ Ava had niet begrepen waarom Jian erom had gelachen. Maar de woorden klopten. Later moest hun leermodule breder. Minder brute herhaling. Meer rendement. Ava stond op. Het team kwam mee recht.

Ze verlieten de ruimte via een smalle dienstdeur die uitgaf op een binnenplaats open naar de hemel. Tussen de muren hingen nog altijd waslijnen. Een watertank droeg een kogelgat dat al dagen drupte. Demir nam de leiding. Ava volgde. Jian hield de achterlijn samen met Sule. Lin bewoog in het midden, haar veldconsole dicht tegen het lichaam gehouden, één hand al half bij het kleine pakket ladingen en relaisbrekers dat ze voor het ruwe werk gebruikte. Omhoog. Altijd omhoog.

Demir vond de eerste ladder: ijzeren sporten ingemetseld in een muur die uitkwam op een onderhoudsbrug tussen twee flatgebouwen. De brug was smal en glad van condens uit kapotte leidingen. Vier verdiepingen lager liep een straat waar het verre ratelen van een machinegeweer in de gevels bleef hangen en het zware stampen van metalen voeten klonk in een straat die daar niet voor gebouwd was. De Arnolds waren bezig. Goed.

Halverwege de brug raakte Jian met zijn laars een leeg bierflesje. Het geluid was klein — het gerinkel van glas op hard metaal — maar in de stilte boven de oorlogsstad sneed het overal doorheen. Iedereen verstijfde. Jian hield zijn adem in. Ava telde in stilte. Beneden veranderde niets. Geen lichtbundel. Geen hoofd dat omhoog ging. Geen pas die stopte. De stad had lawaai genoeg om één fout te begraven.

Ze bewogen verder. Drie minuten later was het weg, uit Jian zijn lijf en uit Ava haar hoofd. Dat was het verschil. Niet moed. Niet talent. Alleen het vermogen om een schrikreactie te kennen vóór ze in een fout veranderde.

Demir trok hen over de brug en opende aan de overkant een dakluik met een kleine mechanische sleutel uit zijn jas. Ze kwamen uit op een plat betondak vol oude relayschotels, noodventilatie en kapotte sensorkasten, en voor het eerst lag de stad beneden haar open: gebroken gevels, open daken, kapotgeschoten kruispunten. Istanbul in oorlog brandde niet. Istanbul hield haar adem in.

Op sommige plekken was de skyline gebroken: een gevel die was opengetrokken, kruispunten vol kraters, het skelet van een minaret waarvan het bovenste derde ontbrak. Maar het meeste stond nog. Enlil sloeg geen steden kapot wanneer hij ze ook van binnenuit kon laten gehoorzamen. De straten beneden lagen donker behalve waar licht een taak had: controleposten, dronecorridors, sensorlijnen, kruispunten die niet mochten verdwijnen uit het oog van iemand anders. Het donker ertussen was niet leeg. Het was werk.

Ava zag het aan de afstanden tussen de lichtpunten. Waar licht mocht blijven branden en waar de schaduw het werk overnam.

Een drone gleed vlak boven de daklijn langs — een klein, stil ding, eigenlijk niet meer dan een paar rotors en een camera. Ava drukte zich plat tegen een ventilatie-unit en haar pak deed precies waar het voor gemaakt was. Het materiaal paste zich aan: het brak haar vorm, slikte elke weerspiegeling in en liet alleen wat schaduw over. Ze leek nu zelf op een stuk metaal dat daar de hele avond al had kunnen staan. De drone vloog door. Hij boog af naar het zuiden, richting het lawaai in de lagere wijken, waar honderdwaalf koppige machines de nacht aan flarden schoten.

Sule plantte de spotterscope op de rand van de ventilatie-unit. Nog geen anderhalve minuut later bevestigde hij het eerste doelwit: een ifriet op de noordoostelijke galerij van een moskee, driehonderd meter verder. Het zwakke licht van een sensorrelais achter hem trok zijn contour net genoeg los van het steen.

Ava ging languit. Het beton voelde koud door het pak. Ze trok het gaussgeweer naar zich toe, liet de kolf in haar schouder vallen en voelde diep in het wapen de lading oplopen, net onder de drempel van wat nog hoorbaar was. Door de optiek vond ze hem meteen.

Breed. Compact. Donkere vorm, vurige ogen. Die specifieke, verkeerde geometrie van rookloos vuur dat in vlees was gedwongen en daar was blijven wonen. Niet haastig. Niet nerveus. De kalmte van iets dat voor geweld was gemaakt en daar nooit over had hoeven nadenken. Ze vuurde.

Een korte, harde elektrische tik. Meer niet. De ferromagnetische ronde ging de driehonderd meter over in minder tijd dan de ifriet nodig had om te begrijpen dat er iets was gebeurd. Het hoofd sloeg één keer opzij. Het lichaam vouwde scheef tegen de galerijleuning. Daarna was er alleen nog stilte. Niets brandde. Niets spatte uit elkaar. Eén. Ava herlaadde. De berekening had geklopt. Meer telde niet.

Beneden bleven de Arnolds komen. Door haar vizier waren het grote, donkere, bipedale frames die recht door kruisvuur en puin stapten zonder te versnellen, zonder te bukken,

zonder één beweging van zelfbehoud. Kogels sloegen vonken uit hun pantser en verloren meteen alle betekenis. Wanneer er één wegviel, nam de volgende exact dezelfde lijn over. Eén had een soldaat tegen een muur gedrukt en bleef drukken tot er niets meer bewoog en de muur mee begon te geven. Een andere kwam brandend een steeg uit, vlammen langs armen en romp, maar zijn tempo veranderde geen fractie. Een derde had na een raketinslag een deel van zijn bovenlichaam verloren en draaide toch verder, één camera nog intact, de overgebleven arm nog altijd zoekend naar bevestiging. Er zat geen drift in hun bewegingen, geen haast, geen aarzeling. Ze joegen niet. Ze haatten niet. Ze werkten alleen af wat tussen hen en hun opdracht stond. En dat maakte hen erger. De Arnolds deden waarvoor ze daar waren. Ze hielden Shahvani zijn ogen naar het zuiden.

Sule keek zwiingend door zijn scope. Hij was zesentwintig, MIT, jong genoeg om onderschat te worden en goed genoeg om daar voordeel uit te halen. Nu maakte hij doelwitpakketten op daken boven een stad die niet meer deed wat steden behoren te doen. Hij deed het zonder woorden. Ava respecteerde dat niet als deugd. Alleen als bruikbaarheid.

Het geweer lag stil in haar handen. Ze scande de daklijn. De ifriet-patrouilles waren naar het zuiden verschoven, getrokken naar het lawaai en het gewicht van de Arnolds. Daar zat het venster. Het zou niet lang openblijven.

~*~

Ze bewogen door de bovenstad van dak naar dak. Demir kende de overgangen: waar een spleet tussen twee gebouwen smal genoeg bleef om in één pas te nemen, waar oude Ottomaanse terrassen beschutting gaven tussen binnenplaatsen, waar onderhoudsbruggen nog gewicht droegen en waar het staal alleen nog deed alsof. Ava ging achter hem. Jian en Sule dekten de rug. Lin hield het midden, de console onder haar arm geklemd. Beneden schoof het daklandschap onder hen door terwijl hun tempo gelijk bleef. Twee ifriet-teams trokken weg van de hoge rug en zakten af naar het zuiden, naar het lawaai, naar de wijk waar de Arnolds hun werk deden. Goed. Laat de machines hun aandacht naar het zuiden trekken.

Ze gingen langs de dakrand van een woningblok dat ooit zeven verdiepingen had gehad en nu zes en een halve. Het bovenste appartement was opengereten door iets dat genoeg kracht had gehad om beton los te rukken maar niet genoeg om het gebouw te vellen. Door de gapende wonde zag Ava een keuken: borden op een afdruiptrek, een koelkast met nog één groen lampje, stoelen rond een tafel voor vier. De bewoners waren weg of dood. De borden stonden er nog. Meer hoefde ze niet te weten. De draagmuur hield. Het dak kon hun gewicht hebben.

Demir bracht hen over een verbindingsbrug van gecorrodeerde staalplaten tussen twee daken. Halverwege hurkte hij en wees omlaag. In de straat stonden twee gepantserde voertuigen met draaiende motoren, Iraanse markering, bemand maar stil. Geen vuurgevecht. Geen verplaatsing. Alleen wachten. Hun commandostructuur wist nog niet dat de verkeerde plek onder vuur lag.

Ze staken over zonder geluid. Jian ging als laatste, zijn gewicht zo verdeeld dat de platen niet meer deden dan één keer heel licht ademen onder zijn laarzen.

Sule siste achter Ava. Ze stopte meteen. Hij had zijn scope tegen een ventilatieschacht gedrukt en las een thermische bloei die daar een minuut geleden nog niet had gezeten.

‘Hij beweegt,’ fluisterde hij. ‘Doelwitkonvooi vertrekt van primaire positie. Drie voertuigen. Heuvelopwaarts. Secundaire commandopost.’

De primaire post was een verbouwde medrese nabij de Süleymaniye-moskee geweest. Goede zichtlijnen. Behoorlijke benadering. Vier dagen werk aan één sniperlijn. Weg. De secundaire

lag hoger, dieper in de versterkte kern, tegen de oude stadsmuur, met zandzakken, sensorpylonen en minstens twee vaste ontsnappingsassen die in hun model alleen als vermoedens hadden bestaan. Shahvani deed wat goede commandanten deden: verplaatsen vóór iemand hem vastzette. ‘Nieuwe route,’ zei Ava.

Demir dacht al na. Hij zocht geen gebouwen maar routes. ‘Door het Hama complex. Oude tunnels onder het oostelijke terras. We komen uit binnen de muurperimeter.’ ‘Ifrieten?’

‘Twee bevestigd op het binnen-kordon. Mogelijk een derde op de minaretgalerij boven de secundaire post.’

Drie dus. Niet jagers. Bewakers. Dat veranderde het werk. Jagers bewogen. Bewakers wachtten. Beweging verraadt. Stilte niet.

‘Split,’ zei Ava. ‘Jian, Lin — hou de retourroute vast bij de terrasjunctie. Sule, jij op bovenwacht. Demir, jij brengt me tot aan de muur. Daarna ga ik alleen.’ Niemand verspilde adem aan protest.

~*~

De stad keerde zich tegen hen.

Eerst een straatlantaarn die dood had moeten blijven en ineens aansprong terwijl ze een volgende brug overstaken, net lang genoeg om hun schaduwen over een huurkazerne te werpen terwijl een sensorpyloon de straat aftastte. Lin was al omlaag vóór het licht volledig openstond. Eén korte beweging, een kleine lading tegen de kast aan de voet van de pyloon, een droge tik. Het licht viel weer uit. De pyloon registreerde niets.

Daarna een deur. Een nooduitgang in een trappenhuis dat volgens Demir open had moeten staan. Niet dichtgetimmerd, niet mechanisch geblokkeerd, maar elektromagnetisch vergrendeld door een protocol dat op het verkeerde moment wakker werd. Lin knielde, haalde de voeding er lokaal uit, bracht de spanning verkeerd terug, en de vergrendeling viel uit zonder alarm te slaan. Veertig seconden.

Daarna ventilatie. Een stoot oververhitte lucht uit een kanaal dat slapend had moeten blijven, met daarin een chemische scherpte die ogen en keel openreet bij wie geen bescherming droeg. Ava haar pak filterde het weg. Demir trok een doek over mond en neus en bleef lopen. Zijn ogen traanden. Hij zei niets.

Dat was Enlil zijn hand. Niet in open geweld, maar in systemen die hem gehoorzaamden. Ventilatie, licht, vergrendelingen. De stad werkte tegen hen omdat haar infrastructuur was omgedraaid.

Ze staken een binnenplaats over waar een fontein nog liep, het water zwart van stof en puin. Op een gebroken vensterbank zat een kat en keek. Amber ogen in het groene schijnsel van Lin haar noodlicht. Het dier vluchtte niet. Katten leerden sneller dan mensen welke beweging gevaar meebracht en wanneer je beter al weg was.

Demir hield halt achter een lage muur en wees. Twee straten verder liep een ifriet over een dakrand, groter dan een mens, zonder duidelijke schaduw, zijn route bijna parallel aan de hunne. Ava keek, rekende, knikte. Demir boog hun koers om. Twee minuten verlies. Goedkoop, vergeleken met een gevecht op de verkeerde plaats.

Lin liet intussen bij elke dienstdeur die ze passeerden een klein apparaat achter: geen zender, geen ontvanger, alleen een hardline-breker op timer die, zodra hij afging, elke elektromagnetische vergrendeling in zijn bereik ofwel openbrak ofwel blind maakte. Geen groot effect. Alleen genoeg om de terugweg achter hen onbetrouwbaar te maken voor wie hen wilde volgen.

~*~

Demir bracht haar naar de muur via een passage die ouder was dan de Ottomaanse verovering: een cisterneafvoer onder het oostelijke terras, met stenen op maat van een ouder rijk. De lucht was benauwd en vochtig, met de smaak van aarde. De krapte drukte haar pak tegen haar ribben bij elke ademhaling — zelfs het materiaal vond hier geen ruimte om te corrigeren. Het gaussgeweer hing over haar rug; hier was geen plaats voor lengte. In haar hand droeg ze het korte Anunnaki-zijwapen: compact, donker, zonder zichtbare naad tussen greep en loop.

De doorgang was smal genoeg dat haar schouders bij elke bocht de wand raakten. Ze moest het geweer schuin houden om niet vast te lopen op de lage balken die hier ooit waren gezet voor lichamen kleiner dan het hare. Ergens druppelde water in een ritme dat ouder klonk dan alles erboven. Eén lek. Eén tel. Eeuwenlang. Aan het einde stopte Demir. Zijn hand vond kort haar arm in het donker.

‘Hier. Boven ons ligt de servicekoer achter de secundaire post. Twintig meter tot het gebouw. Galerij-ingang aan de zuidkant. Als er niets veranderd is, staat ze open.’

‘Ga terug naar de junctie,’ zei Ava. ‘Hou de route open. Ik ben snel door of helemaal niet.’ Hij knikte één keer en verdween terug in de cisterne. Alleen.

Voor Ava maakte dat het werk eenvoudiger. Minder variabelen. Minder fouten. Minder stemmen tussen haar en het werk.

Nyx was met Sean en Kaïn van Phoebe verdwenen vóór Tiamat daar aankwam. Alleen Nyx haar brief voor Tiamat was achtergebleven: half liefdesverklaring, half provocatie. Ava had erom gelachen zoals je lacht om een straathond die weer ergens binnen is geraakt waar hij niet thuishoort. Waarschijnlijk lag hij nu tussen Nyx haar benen. Een broertje dat Ava nog nooit had gezien. Intussen had die straathond in haar bed geslapen. Ze had het bij aankomst geroken. Wanneer ze terug was, gingen de lakens de verbrandingsoven in.

Ze leefde niet omdat Tiamat haar wilde. Ze leefde omdat ze nog opbrengst had. Zolang Ava het Oosten vasthield, bleef dat blok buiten Enlil zijn greep. Dat volstond. Eerst Shahvani.

Ze bewoog door de cisterne met de spaarzaamheid van iemand die wist dat geluid hier niet verdween maar bleef hangen. Haar vingers gleden langs de wand en lazten de voegen in het steen, de plaatsen waar mortel was weggerot, waar een oude reparatie ophield en een nieuwere was begonnen. Een rat schoot voor haar voeten weg. Ava stopte gewoon. Deze ging van haar weg. Goed.

Boven haar bleef het gedempte geweld van de Arnolds doormalen. Nog altijd bezig. Hun eigenlijke nut was al bijna opgebruikt. Zonder stopprotocol kenden ze maar twee eindpunten: geen weerstand meer, of totale vernietiging. Ava vroeg zich af welk van beide vannacht eerst zou komen. Ava klom.

De servicekoer was klein, ommuurd, bezaaid met puin en het karkas van een generator die al voor onderdelen was gestript. Boven haar rees de secundaire commandopost op tegen de hemel: gedrongen Ottomaans steenwerk, later versterkt, ramen ingezakt, daklijn vol antennes en relaischotels. Licht lekte door spleten in de zandzaklijn. Stemmen daarboven. Farsi. Kort. Professioneel. De eerste ifriet had haar eerder door dan zij hem.

Niet door zicht, maar door nabijheid. Warmte. Adem. De lucht die rond een lichaam anders begon te staan. Hij stond in de galerij-ingang, half in de schaduw van een boog, zo stil dat alleen de lichte verstoring rond zijn lichaam hem verried. Toen bewoog hij. Ava was sneller.

Het korte wapen gaf een droge, korte tik. Geen flits. Geen straal. Alleen een dart die de hals van de ifriet doorboorde vóór zijn eerste stap volledig was gezet. De ifriet wankelde. Ze

stierven niet als mensen. Ze verloren samenhang. Gestolen levenskracht liep uit hen weg zoals warmte uit metaal trekt zodra de stroom wegvalt. Deze klauwde naar de wond en vond niets om te dichten. Zijn vorm begon al te lossen vóór hij de grond goed raakte. Ava vuurde opnieuw. Centrum massa. Het wezen zakte in zichzelf weg en brak op in hitte, rook en as. De geur van verbrande hars bleef hangen onder de boog. Nog twee.

Ze zat nu in de galerij. Gebarsten tegels. Stenen bogen. Oude wierook vermengd met verse wapenolie. Elk heiligdom dat lang genoeg een oorlog overleefde, rook uiteindelijk zo.

De Arnolds hadden de beveiliging niet gebroken, maar uitgerekt. De buitenring was naar het zuiden getrokken. Wat boven nog overbleef, was niet zwak, alleen te dun.

Ava bewoog door de benedenverdieping zonder haast en zonder geluid. Voorbij de resten van een kantoor dat nu munitieopslag was: kratten, dozen, de geur van cordiet en vet. Kabelbundels lagen als slangen over de vloer, haastig vastgezet, al half losgekomen. Achter een zandzaklijn zat een menselijke verbindingssoldaat op een brits, headset scheef, geweer binnen handbereik, een civiele handterminal met een gebarsten scherm naast hem. Niet slapend. Alleen vastgezogen aan de meldingen die over zijn scherm bleven lopen, te lang wakker, te veel tegelijk. Hij bewaakte de kamer niet; hij hield de lijnen open. Ava ging op anderhalve meter langs hem heen. Haar pak brak haar contour weg vóór zijn vermoede blik haar uit de achtergrond kon losmaken.

De tweede ifriet kwam van boven. Ze hoorde hem in het trappenhuis: lucht die week voor gewicht, steen dat een niet-menselijke pas teruggaf. Ze drukte zich in een alkoof en wachtte. Koude steen tegen haar rug. Adem klein en laag. Hij passeerde haar. Bijna.

Op het laatste moment stopte hij. Draaide. Niet met het hoofd maar met zijn hele romp, zwaar en precies. Zijn ogen brandden dof in het donker en gleden over de alkoof met die verkeerde intensiteit die niets met menselijk kijken te maken had en alles met het besef dat hier iets stond wat hier niet hoorde. Ava schoot hem door het linkeroog.

Het hoofd sloeg achterover. Het lichaam zette nog één stap verder op het momentum van zijn eigen massa en zakte toen tegen de muur van het trappenhuis. Rook steeg op uit de wond. De hitte trok uit hem weg. Hij rook naar as en koper. Ze stapte over hem heen. Nog één.

Ze nam de trap, elke stap met precies genoeg gewicht om het steen stil te houden. Haar pak deed de rest. Haar stappen dempten weg. Haar warmtespoor vlakke af. Op de overloop lag een halfleeg geweromagazijn, een lege drinkzak en een netjes opgerold gebedskleed. De man die hier had gezeten was al weg, omlaag getrokken naar het lawaai van de Arnolds en het idee dat daar het echte gevecht zat. Goed.

Boven de trap lag een korte corridor. Drie deuren. Langs het kozijn van de achterste viel licht. Daarachter klonken stemmen. Farsi. Zakelijk. Een draadtelefoon piepte, werd opgenomen, coördinaten werden herhaald, bevestigingen kort teruggegeven. In de stemmen zat correctie, maar nog geen besef van waar het misliep. De laatste ifriet stond bij de deur.

Groter dan de andere twee. Stillere. Geen patrouille. Geen zoekgedrag. Alleen aanwezigheid. Zijn vurige ogen stonden open, maar hij keek niet rond. Hij wachtte. Daar zat het echte gevaar.

Ava nam het gaussgeweer van haar rug. De riem gleed van haar schouder. Het wapen vond haar handen zonder geluid. Ze ging op één knie en zette de kolf tegen haar schouder. Twaalf meter. Op die afstand was snelheid geen voordeel meer maar overdaad, en overdaad had hier zijn nut. De ronde zou aankomen vóór geluid, vóór begrip, vóór bevel.

Ze liet het vizier rusten op het midden van zijn borstholte, ademde een halve teug uit en hield de rest. De corridor zweeg. Ze vuurde.

De ronde sloeg door de borstholte en nam zijn samenhang mee. De ifriet brak open in een korte, heldere uitstoot van rookloos vuur en viel daarna uiteen in rook en as. Drie.

De deur zat dicht, maar niet meer op slot. Lin had vijf uur eerder de voeding van het elektromagnetische slot laten sterven via een lokale onderbreking die eruitzag als een defecte transformator drie blokken verder. Ava duwde de deur open.

De kamer was precies wat ze had verwacht. Een tactische projectietafel. Draadterminals. Drie menselijke officieren aan relaisstations, koptelefoons op, gebogen over schermen die het gevecht zes blokken zuidelijk toonden, waar de Arnolds door barricades bleven drukken. Een stafsoldaat bij een koperen theeketel die nog dampte. En Shahvani.

Hij zat aan het verre uiteinde van de tafel, mager, in een velduniform zonder insignes, maar met het soort gezag dat geen kentekens nodig had. Zijn ogen stonden op de projectietafel voor hem. Kleine verschuivingen. Kleine correcties. Precies werk. Hij keek op.

Een fractie van een seconde was er alleen irritatie, de reflex van een man wiens concentratie was onderbroken. Daarna zag hij haar. Niet het pak. Niet het wapen. Het ding achter de ogen. De leeftijd. Het geduld. Zijn hand ging naar het pistool aan zijn riem.

De dichtstbijzijnde officier rukte zijn koptelefoon af en greep naar een alarmpaneel. Ava schoot hem door de hand. Het geluid was klein. De schade niet. De tweede officier schoot overeind, stootte zijn stoel om en bleef halverwege hangen, alsof zijn lichaam sneller begreep wat de kamer was binnengekomen dan zijn verstand. De derde bleef zitten, koptelefoon nog op, vastgeslagen in het moment waarop oorlog plots geen kaart meer is.

De stafsoldaat liet een theeglas vallen. Het brak op de stenen vloer met een geluid dat in die kamer veel te luid klonk. De thee spreidde zich donker over de tegels. Stoom steeg op. De man staarde ernaar alsof dat brekende glas het enige was dat zijn verstand nog verwerken kon. Het alarm aan de muur knipperde één keer rood en stierf.

Shahvani trok zijn pistool, hief het, en Ava zag in zijn blik geen paniek maar herkenning. Hij begreep nog niet wie er voor hem stond, alleen wat: iets dat te oud, te geduldig en te precies was om nog binnen de gewone categorieën van moordenaar of soldaat te vallen. Ava was er al.

Ze overbrugde de afstand in drie passen. Haar linkerhand ving zijn pols en leidde de loop omhoog naar het plafond. Haar rechterhand drukte het compacte Anunnaki-zijwapen tegen zijn borst. Van dichtbij zag ze wat Enlil met hem had gedaan. Niet bezetten. Niet vervangen. Herschikken. Shahvani was nog altijd zichzelf. Alleen waren de grenzen van zijn keuzes zo verschoven dat gehoorzaamheid als eigen wil voelde. ‘Wie — ‘ begon hij. Ze vuurde.

De dart sloeg door zijn borst met een schok die door zijn romp en schouders trok tot het pistool uit zijn vingers kletterde op de vloer. Heel even bleef hij nog recht, op de laatste resten van bevel en gewoonte. Toen zakte hij terug in de stoel. Voor hem lag de projectietafel nog open. De kleine verschuivingen die hij had aangebracht — vuurassen, terugtrek-corridors, correcties op de binnenste ring — zouden nergens meer aankomen. De thee van de stafsoldaat bereikte de rand en liep over het oppervlak, het beeld vervormend waar het vocht zich verspreidde. Hij sprak niet meer.

Ava keek naar de drie officieren. De middelste stond half recht, één hand nog op weg naar een alarm dat allang dood was. De andere twee bleven zitten, koptelefoons nog op, terwijl uit de blikerige speakers stemmen bleven vragen om instructies die nooit zouden komen. De gewonde officier staarde naar het bloed tussen zijn vingers, nog niet mee met wat de kamer al wist. Er zat nog beweging in hen. Geen tijd meer.

De dichtstbijzijnde officier kreeg een dart door het gezicht. Zijn hoofd sloeg achterover tegen de rugleuning van zijn stoel en bleef daar hangen. De tweede draaide half weg van zijn

station, te laat, en kreeg de volgende door de keel. Hij greep naar de wond, vond geen houvast en zakte zijwaarts van zijn stoel. De derde kwam nu pas echt overeind. Ava schoot hem door het borstbeen. Hij viel achteruit tegen zijn console, nam een scherm mee en bleef liggen tussen vallende kabels en licht dat over zijn uniform flitste.

De stafsoldaat bij de theeketel had nog net tijd om zijn hoofd op te tillen. Ava was al bij hem. Haar linkerhand klemde zich onder zijn kaak, haar rechter achter zijn schedel. Eén korte, harde draai. De nek brak droog en klein, bijna onhoorbaar onder het ruisen van de terminals. Zijn lichaam zakte uit haar greep tegen de tafelrand en liet de ketel kantelen. Metaal sloeg tegen steen. Hete thee liep over de vloer en tegen de sokkel van de projectietafel.

Toen was het stil in de kamer. Alleen de stemmen uit de speakers bleven nog bevelen vragen aan doden.

Ava zei niets. Er viel niets meer te zeggen. Zonder Shahvani waren ze niet eens een staf meer. Alleen lichamen in een kamer vol projecties, terminals en bevelen die te laat kwamen. Heel even vroeg ze zich af waar haar vader nu was — en hoeveel erger hij de wereld intussen al had gemaakt.

~*~

Ze vertrok met een nieuwe trofee zoals ze gekomen was. De trap af. Langs de plekken waar de ifrietten tot as waren gebroken. Door de galerij. De geur van verbrande hars hing nog altijd onder de bogen.

Beneden, achter de zandzaklijn, zat de verbindingssoldaat nog waar ze hem had achtergelaten: headset scheef, ogen op zijn scherm, handen nog bezig lijnen open te houden die nergens meer naartoe liepen. Hij keek op toen Ava uit de schaduw kwam. Niet snel genoeg om te roepen. Niet snel genoeg om te begrijpen. Het korte wapen gaf één droge tik. De dart ging laag achter zijn oor naar binnen. Zijn hoofd knikte één keer naar voren en bleef dan hangen boven de terminal. De lijnen bleven nog een paar tellen open. Daarna niet meer.

Ava ging verder. De servicekoer in. Omlaag, terug de cisterne in waar de lucht smaakte naar mineraal en diepe tijd. Haar pak trok zich weer rond haar samen, brak haar omtrek, sneed haar los uit het zicht. En Ava viel terug in het gebouw: steen, schaduw, geen spoor.

Hoofdstuk 6: De Schaduw op de Koepel

De ster was gevallen, maar de kolonie sliep niet. New Bethlehem kende nachten van onrust. Luchtlekken. Pompstoringen. Twee dagen water op rantsoen. Een dode in de mijnmodules. Een verkeerde lading chemicaliën in de kassen. Dat waren rampen die zich lieten vangen in oorzaak en gevolg. Er brak iets. Iemand maakte een fout. Er kwam een lijst. Er kwam een herstelling. Er kwamen cijfers die weer groen werden. Dit zat ergens anders. Onder de koepel bewogen de mensen stiller dan anders. Niet rustiger. Stiller. De ganglichten brandden in nachtstand: smalle stroken langs vloer en ribben, genoeg om niet tegen een wand te lopen, te weinig om de plaats vriendelijk te maken. De processiehal voor de kathedraal bleef open. Dat was Osei haar beslissing geweest. Niet uit gastvrijheid. Uit schadebeperving. Als ze de hal sloot, zouden de geruchten zich verspreiden over slaapmodules, wasgangen, hydrobedden en servicetunnels, en kreeg ze tweehonderd aparte brandhaarden in plaats van één. Beter iedereen onder dezelfde koepel, onder camera's, in dezelfde lucht.

Zelfs dat werkte maar half. Mensen bleven in kleine groepjes bijeen staan, met stemmen die te zacht waren om gesprek te worden en blikken die telkens weer naar de oostflank van de kathedraal trokken, naar de herberg waar Nyx lag te rusten. Daar, onder een dak dat bedoeld was voor pelgrims en onderhoudsploegen, lag nu de vrouw van wie Ezra acht jaar lang alleen de stem had gekend. De crash was een probleem. Tiangong-4 was een probleem. De prefect die een onbekend voertuig uit de lucht had gehaald boven een kerkelijke enclave op Mars was een probleem. Maar die problemen hadden procedures, rapporten en verantwoordelijken. Dit had geloof. De Heilige Maagd had een gezicht gekregen.

Tweehonderd gelovigen in New Bethlehem wisten plots dat hun geloof niet langer een stem uit een scherm, een doctrine in rituele taal of een symbool op de wand was. Het was een lichaam. Haar. Ogen. Adem. Een vrouw die in hun stad lag terwijl de luchtpompen draaiden en het stof tegen het glas tikte. Ezra keek omhoog. Buiten lag Mars zwart en hard rond de kolonie. Binnen hing het karmozijnrode symbool tegen de achterwand als iets dat tegelijk wond en belofte was. De cirkel. De vier punten. De woorden erboven, in licht geschreven in de dunne stoflucht van de koepel. De dood is een transferprobleem. Overdag had het voor nieuwkomers nog op een slogan geleken. Nu niet meer. Nu stonden er mensen onder met droge monden en een verkeerde glans in de ogen. Een vrouw uit hydrocultuur kneep haar vingers ineem tot haar knokkels licht werden. Pavel van de mijnploeg stond verderop met zijn armen over elkaar en een gezicht dat al uren uit hetzelfde wantrouwen bestond. Een oudere vrouw zat op de achterste bank met haar merkteken bloot op haar pols en bewoog haar duim eroverheen in hetzelfde ritme waarin mensen vroeger rozenkransen telden. Ezra kende spanning. Hij had ze gezien bij de eerste dode. Bij de tweede. Bij de derde. Alleen liet die zich nog duwen in nachtwachten, procedures en discipline. Dit niet. Dit werd al betekenis. En betekenis was gevaarlijker dan paniek, omdat paniek moe werd.

Nergens op Mars was een veilige plek voor wie net uit de lucht was geschoten door een Chinese prefect met een te groot station en te weinig verbeelding. Nergens behalve misschien hier. Dat was precies waarom Ezra het niet prettig vond. Osei bleef naast hem staan. Klein, compact, kort grijs haar. Haar lijf had al lang geleerd geen beweging te verspillen aan dingen die niet hielpen. 'Adaeze probeert de raad van vannacht uit te stellen tot morgen,' zei ze. 'Tot nu toe lukt het.' 'En de rest?' 'De rest probeert niet te bidden over wat ze niet begrijpen. Dat lukt minder goed.' Boven hen liep lucht door een rooster. Ver weg sloeg een klep om. Nog verder, in een van de buitenringen, reed iets kleins over roosterplaten en liet metaal trillen

onder zijn gewicht. In New Bethlehem klonk de nacht nooit stil. Alleen anders. Het zoemen van voedingen, het zachte trekken van pompen, af en toe het droge tikken van stof tegen glas wanneer een windvlaag precies juist op een rib van de koepel kwam te staan. ‘Sean?’ vroeg Ezra. ‘Heeft zich een uur opgesloten met een beveiligde lijn. Ik heb niet geluisterd.’ ‘Maar je hebt het wel overwogen.’ Osei keek hem heel even aan. ‘Ik overweeg alles.’ Dat geloofde hij meteen. ‘En Nyx?’ Daar trok Osei één wenkbrauw bij op. Niet geërgerd. Eerder op de manier waarop je zou reageren wanneer iemand naar de weersgesteldheid in een vulkaan vroeg. ‘Nyx doet wat Nyx doet,’ zei ze.

Ergens achter hen knielde een jonge vrouw neer bij een bank. Niet om te bidden. Omdat haar benen het even niet hielden. Haar vriendin greep haar bij de schouder en trok haar weer overeind. Een kind van een jaar of acht werd door zijn vader bijna hardhandig uit de processiehal weggeleid. Het kind keek achterom, niet naar het symbool, maar naar de herberg. Ezra zag het en wist: dit zou morgen niet minder zijn. Het idee dat de Heilige Maagd onder hun koepel lag, was al geen feit meer. Het werd materiaal. Boven hen liep een korte trilling door de draagribben. Iets metalen sloot verderop in het gebouw. Osei keek op. Ezra ook. Toen ging de deur van de herberg open.

~*~

De herberg was warmer dan de kathedraal. Niet comfortabel. De lucht was warm van te veel lichamen in te weinig ruimte. In de eetruimte hing de geur van avondeten nog in het houtcomposiet van de tafels: gerecycleerde proteïnen, synthetische kruiden, een vette toets van bakplaten die hun beste dagen jaren achter zich hadden gelaten. Iemand had een pot thee op de warmhouder laten staan. De thee was te lang getrokken en smaakte dun en metaalachtig, een bitterheid die in een kolonie voor troost moest doorgaan zodra het te laat was om nog iets beters te maken. Sean O’Connor zat alleen aan de tafel het dichtst bij het raam. Bastet lag op zijn schoot met de rust van een wezen dat overal een bed vond zolang het warm genoeg was. Sean hield één hand op haar rug en de andere los rond een beker thee die hij zichtbaar verafschuwde maar toch dronk. Het gesprek over de beveiligde lijn was gedaan. Ezra zag het meteen. Dieper liggende ogen. Een strakkere mond. Geen vermoeidheid van te weinig slaap, maar van opnieuw tegenover mensen te moeten gaan staan die hij liever op een andere planeet had gehouden.

Hij zag er niet uit als iemand die net uit een crash kwam. Dat maakte hem juist verkeerd. Het stof zat nog in de naden van zijn jas. Onder zijn ogen lag die doffe schaduw van iemand die te lang wakker en te lang scherp had moeten blijven. Alleen zijn lijf verraadde hem nog. Niet veel. Een fractie. De behoedzaamheid waarmee hij ging zitten. De korte spanning in zijn flank voor hij zich neerliet. Gewoontes van pijn, ook nu de pijn zelf weg was. Osei bleef in de deuropening staan. Ze kwam niet binnen. Dat hoefde ook niet. Alleen al door daar te blijven staan maakte ze van de kamer iets wat onder haar toezicht viel. Sean keek van Osei naar Ezra. ‘Jullie staan erbij alsof jullie al beslist hebben hoeveel vanavond nog mis mag gaan.’ Osei hield haar blik op hem. ‘Dat hangt grotendeels van u af, meneer de president.’ Sean rook aan zijn beker en trok een gezicht. ‘Heerlijk. Dan is er tenminste nog een vorm van bestuur over.’ Ezra ging niet zitten. Hij bleef aan de muur staan, bij de open deur. De lucht uit de gang was koeler dan die van de herberg. Droger. Sean keek opnieuw in zijn beker. ‘Dit smaakt naar de binnenkant van een batterij.’ ‘Dan past het bij de avond,’ zei Osei. Sean keek naar Ezra. ‘Ze is boven.’ Dat hoefde hij niet toe te lichten. De hele ruimte wist over wie hij sprak. ‘Kaïn ook,’ zei Sean. ‘Die slaapt door alles heen.’ ‘Dat is vermoedelijk gezonder dan wat wij doen,’ zei Ezra. Sean lachte kort. Geen plezier. Eerder erkenning van een waarheid waar hij niets mee kon.

‘Uw ribben?’ vroeg Osei. Sean keek omlaag naar zijn zij. ‘Weg.’ ‘Weg?’ ‘Hersteld. Gerepareerd. Teruggeplaatst. Kies uw favoriete woord.’ Hij trok zijn mond scheef. ‘Niet uit liefde, voor alle duidelijkheid. Ik was gewoon onbruikbaar geworden.’

Ezra zei niets. Dat hoefde ook niet. Iedereen in de kamer voelde dezelfde ongemakkelijke waarheid: hun Heilige Maagd had haar Jozef opgelapt omdat ze anders haar voetmassage voor het slapengaan zou missen. Sean merkte zijn blik op. ‘Zeg het gerust,’ zei hij. ‘Wat?’ ‘Dat ik eruitzie alsof ik net niet uit een neergeschoten schip ben gekropen.’ ‘Je ziet eruit alsof je een neerstorting hebt overleefd en daarna gerepareerd bent.’ Sean keek in zijn beker. ‘Ja,’ zei hij. ‘Dat klinkt ongeveer juist.’ Toen veranderde de stilte. Niet hoorbaar eerst. Zwaarder. De zwarte kat op de stoel tilde haar kop op. Bastet stopte met spinnen. Sean keek naar de trap nog voor er een voet op de bovenste trede verscheen. Nyx daalde af in wijnrood, in een mantel die op Mars onzinnig hoorde te zijn en daardoor precies juist zat. De hoed was klein. De pijp zwart. Nog niet brandend. Alleen de belofte ervan. ‘Je gaat niet naar buiten,’ zei Osei nog voor Nyx de laatste trede had bereikt. Nyx nam de pijp op tussen twee vingers. ‘Ik hoor dat hier vaker.’ ‘Je gaat niet naar buiten,’ herhaalde Osei. ‘Je hebt dat net al gezegd.’ ‘En je hebt nog altijd niet geluisterd.’ Nyx zette de pijp tussen haar lippen, haalde een dunne aansteker uit een zak van haar mantel en stak ze aan. De eerste rook was donker, kruidig, zwaar aan de randen. Osei volgde de rook met een blik die haar al half tot overtreding had verklaard. ‘Onder mijn koepel rookt niemand.’

Nyx blies de rook schuin langs haar heen. ‘Gelukkig is dit niet jouw koepel. Jullie lenen hem alleen van een dode planeet.’ Sean sloot heel even zijn ogen. ‘Kunnen we dit gesprek bewaren tot niemand meer dreigt te stikken in symboliek?’ Zijn persoonsalarm ging af. Niet de luchtverwerking. Niet een pomp. Niet buiten. Intern. Dichtbij. Ezra trok het scherm uit zijn jaszak. De kleur alleen al was genoeg. Osei zag het nog voor hij iets zei. ‘Waar?’ ‘Oostelijke woonring.’ Sean keek meteen op. Nyx ook. De rook bleef even stil tussen haar vingers hangen. ‘Wat is er?’ vroeg Sean. Ezra stak het scherm al weg. ‘Nog een lichaam.’ Sean zei niets. Aan Ezra, Osei en Adaeze hun gezichten zag hij genoeg om te begrijpen dat dit geen los voorval was. Niet nog een ongeluk. Niet iemand die verkeerd was gevallen in een gang of zijn pak niet goed had afgesloten. Dit hoorde bij iets dat al bezig was voor hij in New Bethlehem was neergekomen. Osei was de eerste die weer bewoog. ‘Ga.’ Ezra was al onderweg. ‘Gang afsluiten,’ zei Osei in haar polsinterface. ‘Geen sirene. Twee mensen aan elke toegang. Camera-feed bevroren en lokaal bufferen. Niemand komt binnen zonder mijn stem. Niemand raakt het lichaam aan vóór medische bevestiging.’ Ze zei het zonder stemverheffing. Daardoor werkte het. In New Bethlehem betekende paniek niet rennen. Paniek betekende dat mensen tegelijk begonnen te vragen wie toestemming had, wie verantwoordelijk was, en wie de deur had moeten sluiten. Osei sneed dat af nog voor het kon ontstaan. Nyx volgde zonder haast, wat bij haar nooit hetzelfde was als traagheid. Kaïn kwam uit de schaduw van de deurpost en liep mee alsof hij al wist waarheen. Sean zette Bastet neer; de kat landde zacht en schoot meteen tussen hun benen door de gang in. Onder de koepel schoof de kolonie opzij nog voor iemand iets hoefde te vragen. Overal weken lichamen uit, handen trokken anderen mee uit doorgangen, gesprekken stierven af midden in een zin.

Er hing opnieuw die verkeerde stilte in de lucht — niet de rust van een slapende nederzetting, maar de spanning van een plek die voelde dat er ergens iets was verschoven en nog niet wist hoe groot de schade zou blijken.

~*~

Keiko Tanaka lag op haar zij in een verbindingsgang tussen de oostelijke woonring en een kleine stille kapel die overdag voor gebed werd gebruikt en 's nachts meestal leeg stond. Ezra kende haar op de manier waarop mensen elkaar kennen in een kleine kolonie. Niet intiem. Niet oppervlakkig. Hydrocultuur. Twee kinderen. Een van de vrouwen die tijdens samenzang altijd een halve tel te vroeg ademhaalde. Ze had die avond op de eerste rij gestaan, hand voor de mond, toen hij de namen van de doden had opgesomd en hardop had gezegd dat de moordenaar mensen met het merkteken koos. Ze had ook geknikt toen hij zei dat niemand nog alleen naar buiten of door verlaten gangen mocht. Nu lag ze hier. Niet buiten, zoals de vorige slachtoffers. Niet in het rode stof. Niet met een ingeslagen vizier en de sterren boven haar. Keiko lag binnen de kolonie, in gereguleerde lucht, onder hard ledlicht, vijftig meter van bewoonde kamers. Iets had genoeg geleerd van hun gewoontes om de rand achter zich te laten en dieper te komen. Er was weinig bloed. Geen plas. Geen richting. Alleen een donkere, natte rand aan mond en neus, en op haar hals een verkleuring die niet leek op gewone verstikking of kneuzing. Iets tussen brand en druk. Droog aan de randen. Verkeerd van vorm. Haar ogen stonden halfopen. Niet breed van schrik. Eerder verrast. Sean bleef eerst staan. Hij keek naar het lichaam, dan naar de wandpanelen, dan naar de vloer, dan naar de camera aan het einde van de gang. Pas daarna naar Ezra. 'Wie vond haar?' 'Een jonge diaken. Hij wilde de kapel openen voor de vroege wake.' 'Alleen?' 'Ja.' 'Heeft hij iets aangeraakt?' 'Nee.'

Nyx kwam de gang in met mantel, hoed en pijp, en dat beeld was op zo'n plaats zo fout dat het daardoor bijna weer juist werd. Ze bleef een paar passen van het lichaam verwijderd, keek eerst naar de gang zelf, naar de bocht, het plafond, de ledstrips, de dode hoek onder de camera, en pas dan naar Keiko. 'Je blijft je wel aan je thema houden,' zei Sean. 'Ik ben tenminste consequent, mijn waarde.' Kaïn bleef aan de gangmond staan. Bastet zat op zijn arm. Sechmet gleed laag langs de wand. De hele gang leek door haar al afgekeurd; toch deed ze nog één laatste inspectie. Ezra knielde neer. Keiko rook naar dood, ja, maar daaronder zat iets anders. Droog. Scherp. Bijna mineraal. En daar doorheen een rand van verbrande hars. Sean rook het ook. Ezra zag het aan zijn gezicht. 'Geen mes,' zei Sean. 'Geen stomp trauma. Geen schot.' 'Dat zie ik ook.' 'Ze is niet leeggebloed.' 'Dat zie ik eveneens.' Nyx hurkte neer aan de andere kant van het lichaam en keek niet naar Keiko haar gezicht maar naar haar linkerhand. 'Geen afweer onder de nagels,' zei ze. 'Ze heeft ofwel niets gezien, of te laat.' Ezra keek op. 'Waar baseer je dat op?' Nyx keek hem terug aan. 'Ezra. Lieverd. Baseer jij je beroepsmatig op goede bedoelingen?' Adaeze kwam dichterbij. Haar gezicht was intussen zo strak geworden dat er bijna niets menselijks meer in bewoog. Alleen functie. 'Niemand buiten de kern weet nog wie het is,' zei ze. 'Alleen dat er iets gebeurd is.' 'Dat houdt vijf minuten,' zei Sean. 'Ik heb geen vijf minuten nodig om van iets een crisis te maken,' zei Adaeze. 'Ik heb alleen mensen nodig. En die hebben we ruim voldoende.'

Ezra bleef nog bij het lichaam. De hals. De droge verkleuring. Geen duidelijke tanden. Geen snijwond. Geen spoor dat meteen logisch werd. De vloer gaf wel iets terug: bijna niets. Een grijze veeg op het donker van de kunststofcoating, hooguit een paar korrels, waar heel fijne as of roet had gelegen en daarna half was verzet. Hij boog dicht. 'Niet aanraken,' zei Sean. Ezra keek op. 'Dat was ik niet van plan.' 'Mooi.' 'Waarom zeg je het dan?' Sean gaf hem geen glimlach. Alleen blik. 'Omdat ik wil weten of jij ook ruikt wat hier niet hoort.' 'Jij weet meer dan je zegt,' zei Ezra. Sean keek naar Keiko, niet naar hem. 'Dat geldt voor iedereen in deze gang.' 'Nee,' zei Ezra. Zijn stem bleef laag, maar er zat nu iets in dat de anderen stil maakte. 'Jij keek niet eerst naar haar. Je keek naar de geur. Naar het spoor. Naar wat dit ding jou kan geven.' Sean antwoordde niet meteen. Zijn blik bleef op Keiko's gezicht hangen, en

voor het eerst sinds hij de gang was binnengekomen zakte er iets uit zijn houding weg. Geen schuld. Niet precies. Eerder het korte, smerige besef dat Ezra gelijk had en dat gelijk hebben niets oploste. ‘Ik zie haar wel,’ zei Sean. ‘Maar je volgt iets anders.’ Sean slikte. Eén keer. ‘Ja.’ Nyx keek naar hem, en haar gezicht werd een fractie stiller. Adaeze kneep haar ogen samen. ‘We hebben nu geen tijd voor spelletjes.’ ‘Het is geen spelletje,’ zei Nyx. Kain had zich intussen losgemaakt van de wand en stond nu halverwege de gang. Hij keek niet naar Keiko, maar naar de hoek van het plafond, dan naar de bocht verderop, dan naar de rand tussen twee wandpanelen. Niet zoekend. Luisterend met zijn ogen. Sean zag het. Ezra ook. ‘Kain?’ De jongen antwoordde niet meteen. Sechmet stond nu volledig stil, kop iets schuin, staart laag. Kain wees naar de bovenste hoek van de wand. ‘Die liep hier niet weg.’ Ezra keek waar hij wees. Niets. Alleen ledstrip, wandnaad, een onderhoudsluik. ‘Wat?’ ‘Niet zoals een mens,’ zei Kain. ‘Hoger.’ Nyx keek heel even naar Sean. Niet verbaasd. Eerder bevestigend. Sean ging recht. ‘We gaan wandelen.’ Adaeze draaide zich naar hem om. ‘Jij gaat nergens tot — ‘ ‘Tot jij morgenvroeg een rapport hebt waarin staat dat een gelovige zichzelf op onverklaarbare wijze in een gang heeft laten doodgaan?’ Sean schudde zijn hoofd. ‘Nee. Dit ding jaagt niet voor het eerst. En als het door de binnering beweegt, wil ik weten hoe.’ ‘Ik ga mee,’ zei Ezra. ‘Dat leek me al de hele tijd het plan,’ zei Nyx.

Osei zei niets. Ze keek alleen naar Adaeze, kreeg de kleinste knik terug en begon bevelen te verdelen over haar polsinterface. ‘Twee vaste teams op de oosting. Geen algemene alarmen. Geen sirenes. Geen processies. En als vannacht nog iemand de woorden “teken”, “ster” of “prophetie” in zijn mond neemt, mag hij dat morgenvroeg persoonlijk aan mij komen uitleggen.’ Niemand lachte.

~*~

Mars bij nacht was geen stad. Het was een reeks besloten werelden die elkaar met gangen en drukschotten beloofden dat de leegte niet bestond. Ze liepen eerst door de publieke sector, waar de verlichting zachter stond om energie te sparen en omdat nacht hier als idee nog altijd belangrijk was, ook al bleef kunstlicht kunstlicht. De marktruimte onder de westkoepel lag donker, op één voedselprinter na die nog bezig was met een vroege batch voor de mijnploeg. Langs de binnenzijde van de koepel hing condens in matte sluiers tussen warm en koud. Daarachter lag Mars: rots, stof, zwart. Geen lucht om geluid te dragen. Geen tweede kans als iets brak. Sean liep links van Ezra, net iets voor hem. Nyx rechts. Kain volgde een paar meter achter hen. Niet dicht tegen Sean. Niet dicht tegen Nyx. Daartussen. De katten gingen waar ze wilden. Sean wierp Nyx een zijblik toe. ‘Dat hoedje maakt het alleen maar erger.’ ‘Dat is de bedoeling,’ zei Nyx. Ezra keek niet opzij. ‘Rook je altijd tijdens moordonderzoeken?’ ‘Alleen als de lucht al verpest is,’ zei Nyx. ‘Dat is geen antwoord.’ ‘Dan was het wel een bruikbare afleiding.’ Sean keek naar de wanden en sprak alsof hij tegen zichzelf praatte. ‘Het patroon klopt. Binnenkomst, snelle aanval, minimale blootstelling, geen menselijke vluchtlijn. Als dit uit het Labyrint komt, dan heeft het geleerd.’ Ezra keek nu wel naar hem. ‘Dus daar gaat het werkelijk over.’ ‘Waarover dacht je dat het ging?’ ‘Over een dode vrouw.’ Sean zweeg één tel. ‘Dat ook,’ zei hij. ‘Nee. Niet “ook”.’ Ezra hield zijn stem laag. ‘Jij keek niet naar haar zoals iemand kijkt naar iemand die uit de gemeenschap is weggerukt. Jij keek naar de geur. Naar het spoor. Naar waar dit vandaan zou kunnen komen.’

Nyx blies rook uit. ‘Hij kijkt altijd zo wanneer hij iets meent te kunnen terughalen wat de rest van ons beter begraven laat.’ Sean lachte niet. ‘Zeg het dan ineens.’ ‘Mary,’ zei Nyx. De naam viel tussen hen in en trok de lucht strak. Sean keek naar het zwarte glas van een zijgang waarin alleen hun eigen weerspiegeling hing. ‘In het Labyrint van de Nacht ligt een zwart

kristal.’ ‘Mary haar kristal,’ zei Nyx. ‘Kaarten op tafel. Anders lijkt het nog alsof je wetenschappelijk bent.’ Sean kneep zijn kaken even op elkaar. Niet hard. Net genoeg om te verraden dat die naam niet alleen concept was, maar wond. ‘Ik probeer dat al jaren vol te houden,’ zei hij. ‘En het wordt nooit overtuigend.’ Ezra vroeg niet meteen wat dat precies betekende. Niet nu. Wat hij wel voelde, was hoe New Bethlehem zelf begon te verschuiven onder de kennis dat de moordenaar niet zomaar een lokale fanaticus of saboteur was, maar iets dat van buiten de menselijke routines kwam en nu door hun infrastructuur sneed. Ze sloegen af naar de overgangsring onder de kathedraalhelling. Hier zaten geen publieke slaapcellen meer. Alleen servicegangen, technische schachten, opslagruimtes en de soort plekken waar architectuur geen stijl meer hoefde te hebben omdat functie de enige vorm van moraliteit was die nog telde. Oude panelen wisselden af met recentere reparaties. Leidingen liepen zichtbaar in bundels langs de wand. De lucht werd droger. Minder leefruimte. Meer ingewanden.

Sean hield halt bij een wandpaneel en keek naar een schroevlek aan de rand van een schroefkop. Klein. Bijna niets. Ezra had ze zonder het gesprek misschien gemist. ‘Daar,’ zei Sean. Ezra boog dichterbij. Geen grote brandschade. Geen sabotage. Alleen een haast onzichtbare verkleuring. Nyx leunde bij en snoof. ‘Hars.’ ‘Ja,’ zei Sean. ‘Je zegt dat te blij.’ ‘Ik ben niet blij.’ ‘Je bent absoluut blij.’ Ezra ging recht. ‘Waarom?’ Sean keek naar de vlek. ‘Omdat het spoor leeft. Omdat dit geen lokaal defect is. Omdat het niet alleen een lijk achterlaat, maar een richting.’ ‘Je hebt een vreselijke manier om hoop te formuleren,’ zei Ezra. ‘Dat noemen presidenten doorgaans beleid,’ zei Nyx. Daarna werd het stiller. Pomp. Een verre klep. Lucht door een rooster. Een zachte metaalspanning in de draagribben. Hun eigen adem. De zachte tik van Bastet haar nagels op een roosterplaat. Toen bleef Sechmet plots staan op een smalle brug tussen twee onderhoudsniveaus. Niet gebold. Niet dreigend. Alleen volstrekt gefixeerd. Kaïn ook. Sean zag het en stopte meteen. ‘Wat?’ vroeg Ezra. Niemand antwoordde. Toen wees Kaïn niet vooruit, maar omhoog. Ezra volgde zijn vinger. Eerst zag hij alleen de binnenzijde van de koepel: ribwerk, condensstrepen, terugkaatsing van galerijlicht op het glas en de matte schaduw van structurele bogen. Daarna zag hij wat Kaïn al eerder had gezien. Niet beweging. Eerder een verkeerde dichtheid van donkerte waar geen donkerte hoorde te zitten. Het zat aan de buitenkant van de koepel. Gehurkt. Te groot voor een mens. Te levend voor een machine.

Een massa met te lange armen en iets op de rug dat eerst op opgevouwen panelen leek en pas daarna, toen het zijn houding een fractie verlegde, vleugelmembranen bleken te zijn. Horens of uitsteeksels, moeilijk te zeggen. Een kop die te dierlijk was om gerust te stellen en te aandachtig om dier te blijven. Toen draaide het. Dof rood. Juist fel genoeg om in het geheugen te blijven hangen. Sean zei heel zacht: ‘Godver. Mars heeft al genoeg legendes.’ Nyx keek ernaar zonder haar pijp uit de mond te nemen. ‘Kijk eens aan,’ zei Nyx. ‘Een Motman boven Bethlehem.’ Ezra voelde niets heldhaftigs in zich opstaan. Alleen één kale gedachte: dit hoort niet tegen een menselijke koepel te zitten. Kaïn bewoog niet. Dat was het ergste. Geen schrik. Geen uitroep. Alleen die stille, volledige aandacht van iemand die de breuk in een patroon al eerder had gevoeld dan de rest. Sean zette één stap dichterbij het glas. ‘Niet,’ zei Ezra. Sean stopte niet omdat Ezra dat zei. Hij stopte omdat het wezen zich losmaakte. Niet met een menselijke sprong. Niet met een mechanische stoot. Het ontvouwde zich. Membraan. Klauw. Spanning over de buitenhuid van de koepel. Eén seconde was het volledig zichtbaar tegen de zwarte Marsnacht: gehurkte roofvorm, vleugels, horens, ogen, iets oud en verkeerd dat tegelijk waarschuwde en kwam halen. Toen vloog het weg. Geen schreeuw. Geen slag

tegen het glas. Alleen beweging en weg. Een donkere vorm die over de ronding van de koepel schoot en verdween buiten het licht van New Bethlehem. De kolonie hield haar adem in.

Niemand sprak. Bastet verlegde haar gewicht op Kaïn zijn schouder. Sechmet bleef nog één tel naar de plek kijken waar het had gezeten en draaide toen als eerste haar kop weg. Ezra hoorde nu pas zijn eigen hart. Sean niet. Nyx hield de pijp stil tussen twee vingers zonder te trekken. De koepel stond boven hen, dunner dan geloof had willen toegeven. Toen pas sprak Sean. ‘Dat kwam van het Labyrint.’ Het was geen vraag. Nyx nam haar pijp uit de mond. ‘Wat een zalig toeval. Een voortekenbeest uit jouw favoriete ravijn.’ ‘Noem het geen demon.’ ‘Waarom niet? Omdat je er dan minder wetenschappelijk naar kunt verlangen?’ Kaïn keek nog altijd naar het zwart buiten de koepel. Bastet had zich op zijn schouder genesteld zonder dat iemand had gezien wanneer. Haar witte vacht ving het licht en stond los van de rest van de scène. Achter hen klonken voetstappen. Niet gehaast. Niet sluipend. Gewoon aanwezig, op de manier waarop sommige mensen een ruimte binnengaan en meteen doen voelen dat ze hier thuishoren. Ezra draaide zich om. Aan het andere uiteinde van de servicebrug kwam een man uit de schaduw wandelen. Eenvoudige jas. Loshangende schouders. Sean zag hem één keer en zei: ‘Shit. We zijn gevonden.’ De man kwam dichterbij tot het licht zijn gezicht ving. Serafim in de gestalte van Jeremy.

Ezra kende hem als een van die figuren die de Kerk alleen gebruikte wanneer gewone taal niet meer volstond. Psychonaut. Dreamwalker. Iemand die soms dagenlang verdween in het Diepwerk en daarna terugkwam met stof op zijn laarzen dat niet van Mars leek te zijn. Zijn ogen stonden half geloken, niet moe maar diep. Een deel van hem leek nog ergens anders aan het luisteren. Hij keek van Sean naar Nyx, naar Kaïn, naar de plek waar het wezen had gezeten, en pas dan weer terug. ‘Evening, mate,’ zei hij zacht. Zijn stem was laag en warm, met een droge resonantie die in steen bleef hangen. ‘Jij was nooit kwijt.’ Sean lachte niet. ‘Je timing blijft walgelijk.’ Jeremy haalde licht één schouder op. ‘Ach.’ Hij keek even omhoog naar de koepel. ‘Mars lag nogal voor de hand.’ Nyx trok één wenkbrauw op. Jeremy glimlachte vaag. ‘New Bethlehem nog meer. Kerk. Woestijn. Labyrint. Dat spoor lag er wel erg dik op.’ Nyx blies langzaam rook uit. ‘Je houdt dossiers bij. Schattig.’ ‘Nee,’ zei Jeremy. ‘Dossiers zijn voor mensen die bang zijn iets kwijt te raken. Ik hou alleen patronen bij.’ Ezra voelde naast zich hoe Sean net iets rechter ging staan. Niet agressiever. Voorzichtiger. ‘Je wist van de drones,’ zei Sean. Jeremy keek hem aan. Niet scherp. Niet verwijtend. Gewoon wakker genoeg. ‘Natuurlijk wist ik van je drones.’ ‘En je hebt me laten doen.’ ‘Ja.’ ‘Waarom?’

Jeremy liet zijn blik één keer over het glas glijden, over de zwarte nacht daarachter, over de plek waar het ding had gezeten. Toen keek hij terug naar Sean. ‘Niet voor Mary,’ zei hij zacht. ‘Voor een reactie.’ Osei verscheen nu ook, sneller dan ze eruitzag. Adaeze vlak achter haar. Beiden hadden gewapende mensen bij zich, maar niet genoeg om echt gerust te stellen. ‘Zeg me alsjeblieft dat je hier niet bent om dit nog erger te maken,’ zei Osei. Jeremy keek naar haar met een kalme die bij anderen laksheid zou zijn geweest en bij hem iets anders werd. Niet afstand. Eerder het omgekeerde: hij keek al zo lang naar de onderlaag van dingen dat paniek haar nut voor hem had verloren. ‘Ik ben hier om te melden dat iemand anders dat al voor mij doet.’ Adaeze liet geen paniek zien. Alleen een verscherpte rekensom. ‘Wie?’ Jeremy keek haar nu rechtstreeks aan. ‘Tzang heeft eindelijk het juiste rapport gelezen.’ Even was er alleen het gezoem van de systemen en lucht door een rooster. ‘Hij weet dat de inzittenden van het neergehaalde schip in New Bethlehem zitten,’ zei Jeremy. Sean vloekte zacht. Jeremy ging door op dezelfde kalme toon. ‘Hij is al onderweg. Dropship. Soldaten. Droids. Elf minuten, bij benadering, tot de buitenring. Minder, als hij eerst wil laten zien dat hij er is.’ Osei sloot kort